

ALLSPORT

NR 3

PRIS 1:50
(OMS. INRÄKNAD)

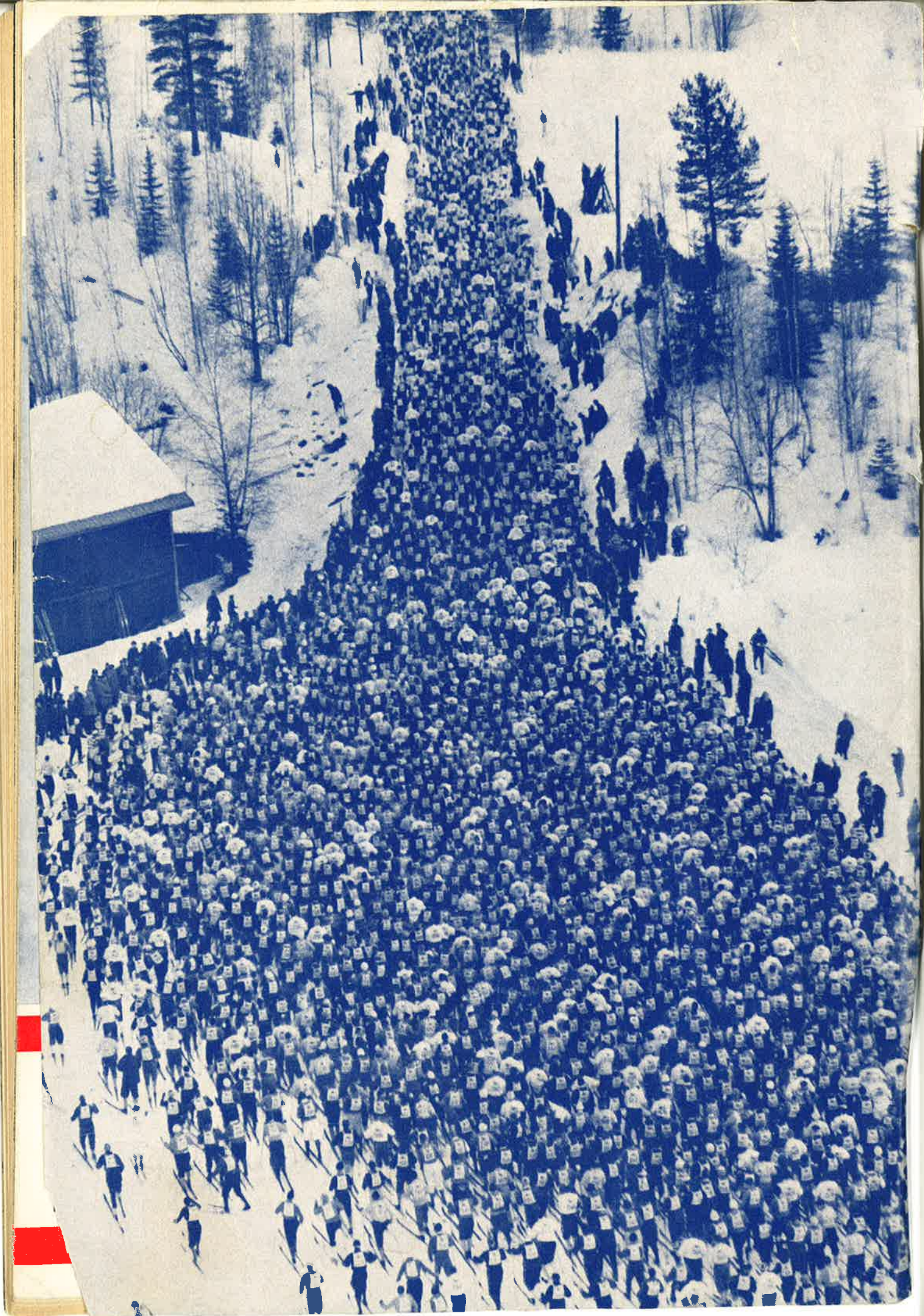
SPECIALNUMMER

NÄR HOPPET TÄNDES

Tumba signalerar 2—3 mot tjeckerna och
kommenderar »full rulle»

HOCKEY-VM

CHEFRED. o. ANSV. UTG.: EDWIN AHLQVIST

REDAKTIONSSEKR.: GÖSTA FRÄNDING

ISHOCKEY-SPECIAL

● Vi gör som Nacka Skoglund — kommer tillbaka. Med en special vi också. Ni behöver inte ha sett många kvadratcentimeter av tidningens omslag eller innehåll för att se, att saken gäller ishockey den här gången. Det

glänsande individuella prestationer och disciplinerat lagspel, med stundom tråkiga inslag men huvudsakligen med STOR SPORT som dominerande.

● Där fanns naturligtvis många stora personligheter bland de välstopgade gladiatorerna, många glada herrar som Sologubov (den ryske veteranen) och Alexandrov. Där fanns förstås tuffare gossar som kanadensarna (som alltid kan sätta speciell puls på åskådarna genom sina våldsamma förövningar runtomkring i Europa), verkligt stora spelare och andra, som inte får stjärnans glans men behövs som bakgrund för en sådan.

● Ishockeyn har inte för intet lagt under sig allt större delar av världen varje gång vi byter

gjorde det visserligen i förra numret också, men inte i tillnärmelsevis samma mån.

● Men det var ju ingen ishockey vilken som helst, som fördes fram i full frihet i tjugiga Johanneshovshallen (att sitta inomhus och se hockey utan störande (o)väder kommer högt upp på förteckningen över mänskliga njutningar) utan ett VÄRLDSMASTERSKAP och varför i all fridens da'r skulle vi inte celebrera ett så unikt tillfälle på hemmaplan med ett specialnummer. Då har Ni ju möjlighet att läsa om den här turneringen när som helst i framtiden.

● Det var ett ishockey-VM precis som ett sådant brukar se ut. Ett VM med segrar och nederlag, med hårda tag och milda tonfall, med

almanack. Det ÄR ett charmigt spel, ett spel som hör hemma i en tid, då ungdomens tema nr 1 är fart och rytm och då de äldre inte vill visa sig sämre än de unga.

GÖSTA FRÄNDING

LEMMELTÅG? NEJ — STARTEN FÖR ÅRETS VASALOPP!

Gösta Fränding:

DI V ERSE MARKERINGAR

FRÅN VÄRLDSMÄSTERSKAPET I ISHOCKEY 7-17 MARS 1963

Någon dans på en rosande väg blev sannerligen inte inledningsmatchen mot Östtyskland för våra kronor. Visserligen kom ett ledningsmål efter 10 minuter genom Rolle Stoltz (bilden), men det satt långt inne och öppnade ingalunda dörrarna till någon utklassning

7/3 De trumpetande fanfarbokstäverna V och M borde i kombination med varandra stå för orden VARFÖR och MÄNNE. För det tycks alltid vara på det viset, att åtminstone ishockeyns VM är en rad frågetecken och undringar, innan varje turnering kommit igång. När det sålunda var dags för den 30:e upplagan av denna fascinerande internationella isbegivenhet kunde varje diskussion om utgången besvaras på klassiskt vis med ja-så. Så här varierande besked kunde man så-

ledes erhålla, när man studerade tidningar och lyssnade på visdomsorden från expertkolleger före första start:

● KANADA VINNER, Sovjet vinner, tjeckerna vinner, Sverige försvarar sitt världsmästerskap från Colorado Springs! Ett svar som alltså tillfredsställer alla smakriktningar.

Varför vinner Kanada, frågade jag en merkantil bekantskap som å s.k. dragande kall hängde ihop med

Svenska nervsträngar hade plågats till gnissel, innan Garvis Öhrlund äntligen lyckades göra 3-1 i sista perioden. Det var inte bara Tumba som var glad...

★ ————— ★

Den östtyska offerviljan var knappast av den här världen. Grabbarna slängde sig med dödsförakt mot svenska skott och klubbor och här har Kratzsch hjälpt sin fenomenale målvakt Hirche att freda målet genom att stoppa en hård puck med ansiktet

★ ————— ★

kanadensarna nära nog från deras första beträdande av svensk flygplatscement och som vid flera besök i ishockeyns hemland hunnit få en om än periferisk så dock intern bild av »den riktiga hockeyn».

— Jag kan inte direkt förklara varför jag så helhjärtat tror på kanadensarna vid en turnering som den här, men jag har en bestämd känsla av, att de är bättre rustade för sådant här än våra europeiska lag. Kanske inte minst för att det inte snackas så mycket om psykologi och plikten mot hemlandet o.s.v. i det kanadensiska läget. Där tänker man i stället hockey hela tiden och man vill och ska vinna. Det är dessutom en sak, som ingen egentligen vill lyssna till här hemma, men som kommer att bli en för många obehaglig överraskning — kanadensarna har inte visat upp sitt bästa lag under de inledande skärmytslingarna i Europa och Sverige. Det kommer enligt hjärntrusten fyra-fem friska fajtare som förstärkning och det är toppspelare med hög position på Trail Smoke Eaters interna effektivitetsstatistik. Du ska få se, att jag har rätt!

● MÅNGA HAR FRÅGAT sig utan att få svar — varför i herrans namn behöver kanadickerna fara fram som en gång de härjande vikingarna, när de kommer till Europa? Är det en form av skrämstaktik? Jag skulle tro, att det är delvis på det sättet, att kanadensarna

MARDRÖM FÖR RYSSAR

Sovjet kommer inte att glömma öppningsmatchen mot Finland i brådrasket. Det var inte långt ifrån att finländarna hållit sin kasse intakt i två hela perioder, och det var heller inte långt ifrån, att de ställt till med braksensation genom att ta ledningen. Här har Suomi en jättechans, men den ryske målvakten reflexräddar

Stor var tacksamheten i det ryska lägret, när Jurzsinov äntligen fick hål på finska säcken (ovan) och ännu bättre var det när han gjorde 2-0 (nedan)

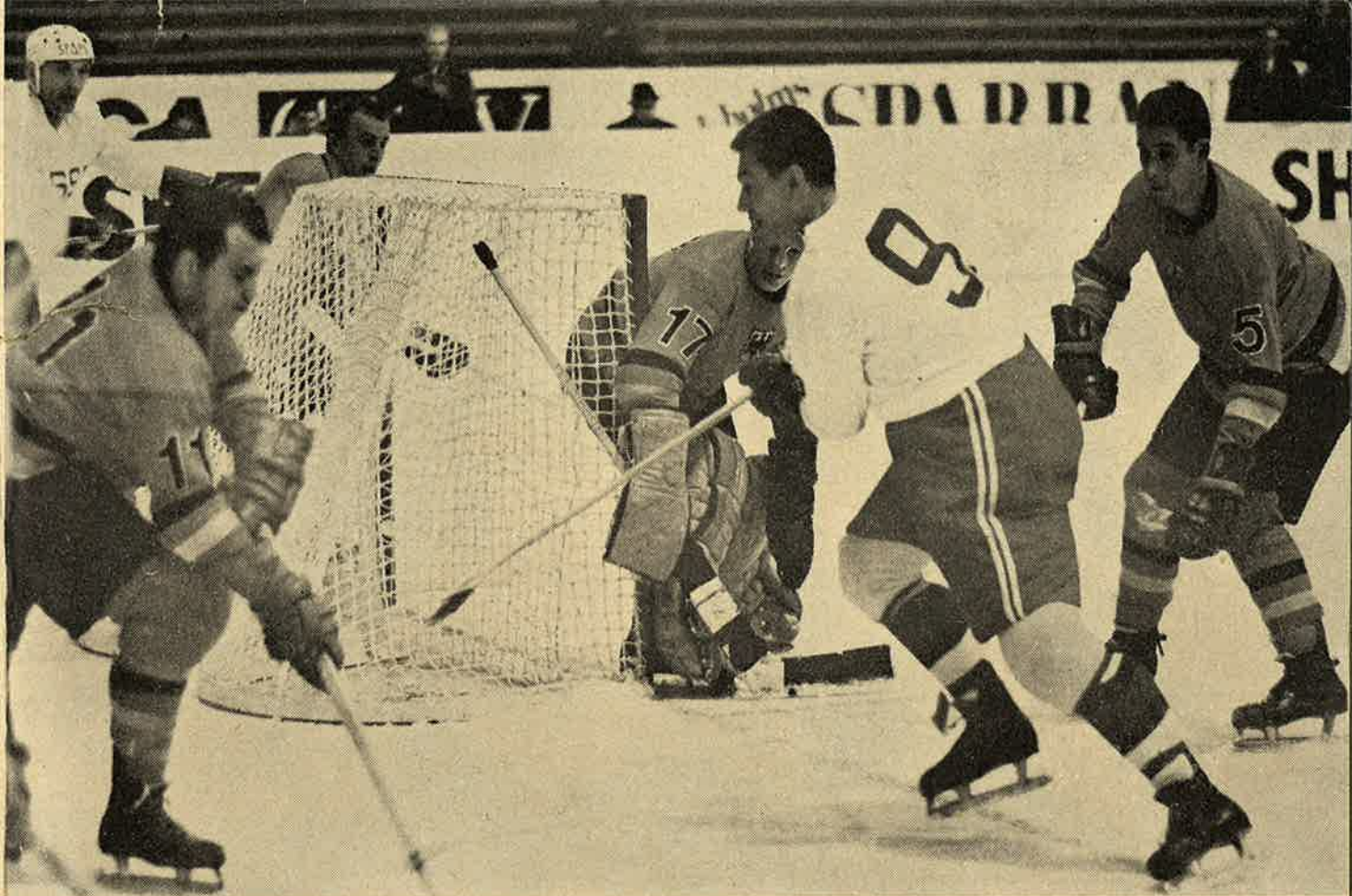

vill sätta sig i respekt, tala om för omgivningen, att man inte ostraffat skojar med representanterna för ishockeyns hemland. Där tror jag Kanada när närmast en nationalstolthet. Det är på det sättet med landet, att folket är en blandning av olika nationaliteter, som är svårförenliga genom språk och bakgrund. Där är fransmän, skottar, polacker, tyskar, amerikaner, italienare. Andra exempel skulle väl kunna hittas bara genom att studera förteckningen över de kanadensiska spelarna och härleda namnen.

● JAG MENAR SÅ HÄR. Den s. k. fosterlandsgemenskapen är kanske inte så utpräglad stark som exempelvis hos mer »rena» nationer, men kring ett ting kan man enas — ishockeyn. Inte så att hela Kanada med bävan och skräck följer sin trupp vid ett VM — för så är det ingalunda. Men grabbarna har respekt för hockeyhistorien, om man så vill hockeytraditionen, och det är heliga ting. Alltså *ska* det vinnas och då skadar det kanske inte att sätta sig i respekt i god tid.

● DET KAN I DETTA SAMMANHANG vara intressant att återge de båda teorier som förekommer, när det gäller att förklara varför ett lag kallas »Rökätarna».

● DEN TROLIGASTE och vettigaste förklaringen är enligt min tidigare nämnde sagesman denna. Trail är hemorten, en liten stad på 10.000 invånare. Den domineras av en väldig industri, där 4.000 av de 10.000 har sin bärning. Sådana väldiga anläggningar drivs inte utan rökutveckling och man kan förmoda, att befolk-

PUBLIKENS FAVORITER

Ett världsmästerskap presenterar ju som regel ett helt fång av färgstarka figurer på rinkens, och mötet mellan de stora i Stockholm utgjorde inget undantag. Redan från första stund fick folk upp ögonen för ett par herrar, som sedan kunde räkna med hederstiteln favorit. DEN ENE var den finländske målvakten Juhani Lahtinen (finskt så det förslår), som »spelade oavgjort» med ryssarna i nästan två perioder. DEN ANDRE var tjeckiska 9:an Vanek, som kan konstnären att roa en åskådare med sin luriga teknik och nonchalanta skicklighet. Ovan ses han i närkamp med västtyskar

ningen går omkring i en ständig rök. Och så har väl något kvickhuvud på besök kommit till att man livnär sig på rök eller i vart fall måste svälja ner rejäla kvantiteter varje dag, varefter namnet accepterats.

● DEN ANDRA VERSIONEN är mer romantisk. Det skulle ha hänt att hemmapubliken vid en mycket spännande och av domare missledd övning 1929 skulle ha råkat i raseri över ett domslut emot, och så hade man börjat kasta ner en massa prylar på isen, däribland

Fortsättning på sidan 14

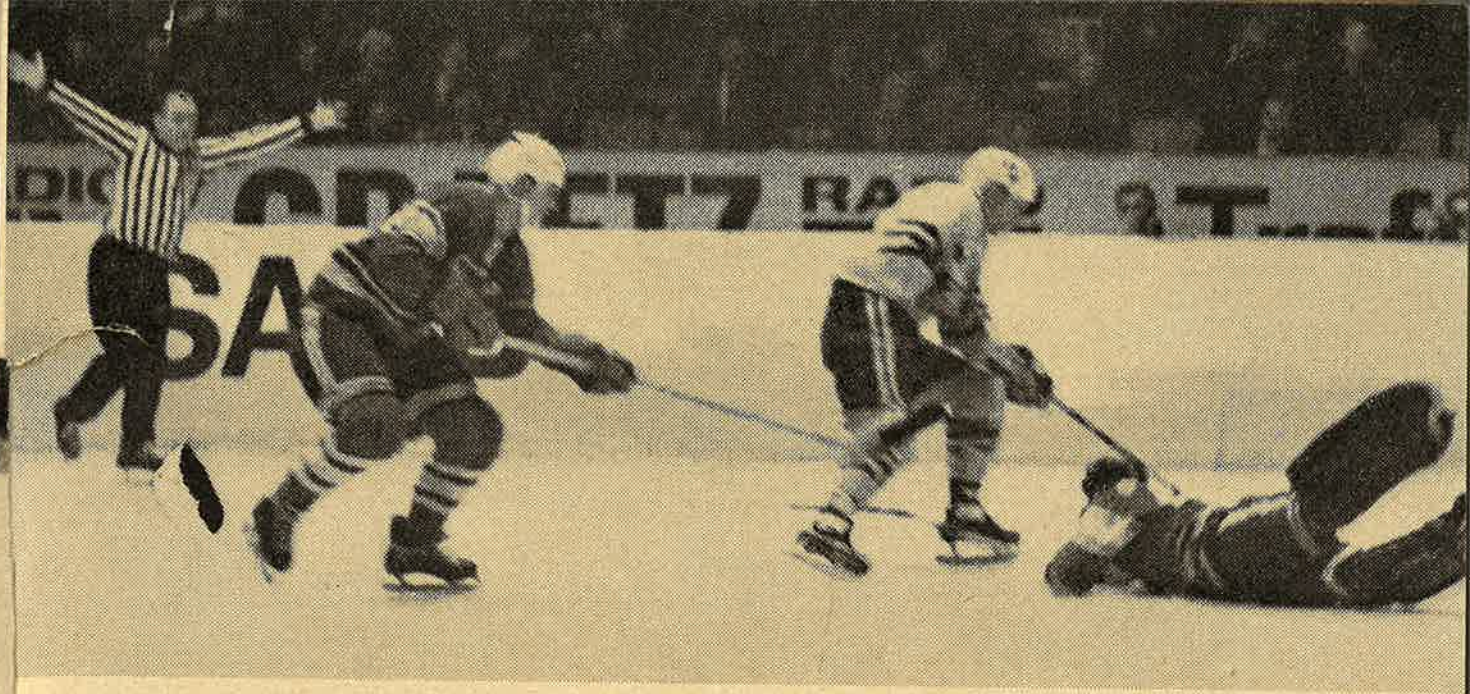
FÖR FÖRSTA GÅNGEN PÅ 9 ÅR

Mitt herrskap, de här bilderna är värda att kasta en blick på mer än en gång. Det är nämligen så, att de talar om hur det gick till när Sverige för första gången under 9 års VM-turneringar med Sovjetspelare inblandade lyckades lägga de skickliga moskoviterna på rygg. Tre gånger har våra grabbar klarat oavgjort under den här tiden, men vunnit — tyvärr aldrig!

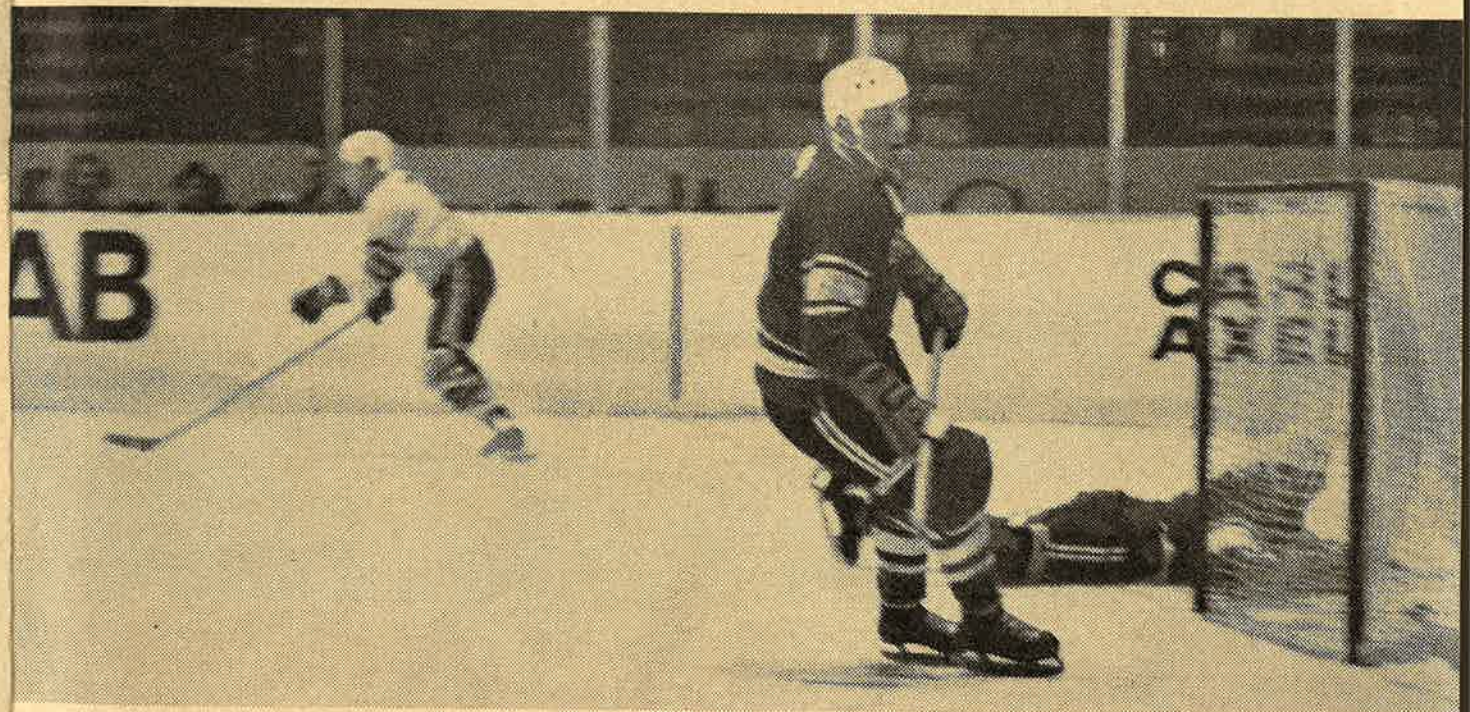
Men nu hände det, när man minst anade det. När svenskarna inlett turneringen allt annat än förhoppningsfullt och man var inställd på en klar seger för Krusses representanter.

Det blev en match som sent skall glömmas av alla vittnen, somliga grånade experter höll t.o.m. före, att de sällan skådat maken till spänning, välspelet och dramatik. Även om detta är överord, så ska Tre Kronors 2-1-seger av 1963 in på en förnämlig plats i statistiken över grandiosa ishockeyhändelser!

RYSSKAMPENS UTROPSTECKEN

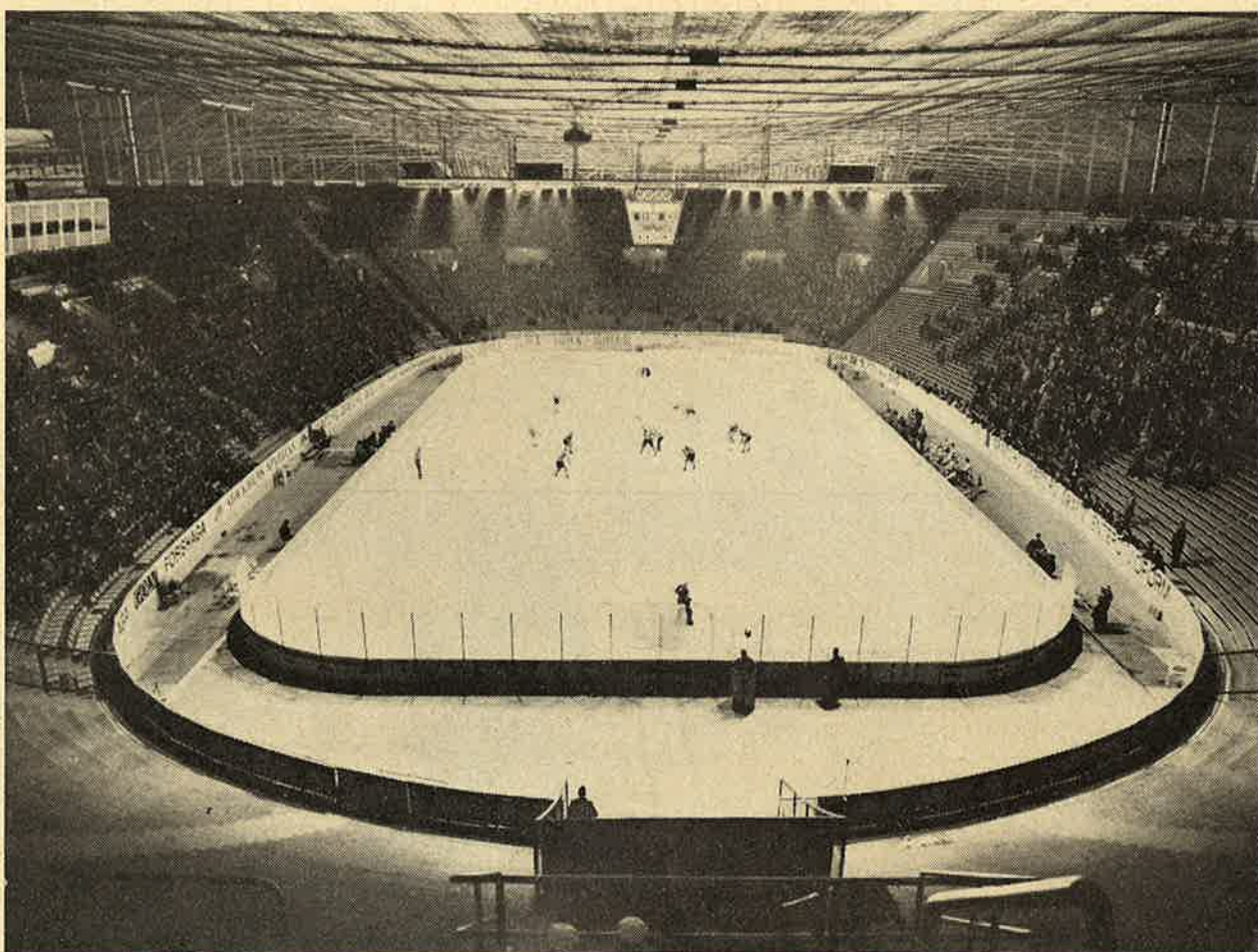
Det var den s.k. Ungdomskedjan, som stod för utropstecknen. Speciellt glädde det många, att Lars Eric Lundvall (vars form varit vacklande under den gångna säsongen) fick det utsökta nöjet att ange tonen med sitt granna kvitteringsmål. Undra på, att göteborgaren är en lycklig man på bilden t.v. Bilderna över och under den här texten visar Nisse Nilssons kalla bortfinning av den ryske målvakten och inprickandet av segermålet. Nederst gör Sovjet 1-0 och det är Starsjinov (längst t.v.) som överlistar kämpan Kjöll

HENRY EIDMARK hade onda aningar da'n före da'n före da'n men

Optimismen stor, stämningen hög

vid besök i Tre Kronors högkvarter vid Baggensfjärden

Säg inte annat än att Johanneshovs isstadion ser både lockande och storvulet ut. Det var inte heller att ta fel på, att publiken stortrivdes alldeles speciellt med förhållandena under VM-turneringen

● DET VAR EN LYSANDE IDÉ av vår ishockeyledning att förlägga Tre Kronor ute i Saltsjöbadens fashionabla Grand Hotell under VM-turneringen. Där slapp pojkarna störas av friplåstiggare och annat påhäng, där spänstade de iväg i uppiggande morgonpromenader i de vackra omgivningarna och kände friska saltbrisar från Baggensfjärden lätta upp den kvalmiga Stockholmsluften.

● SALTSJÖBADEN fick europeiskt renommé som exklusiv sportort redan på 1910-talet. Ett märkesår var 1916, då Sveriges landslag i fotboll för första gången i svensk idrotts-historia underkastade sig internatsträning. Detta under skedde på »hemlig plats» — först senare kom det ut, att »den hemliga platsen» var Saltsjöbaden bara två mil från Stockholm. Resultatet blev magnifikt: för första gången besegrades Danmark, därtill med ofattbara 4-0 — ett stolt minne!

● NU BESLÖT VI OSS FÖR ATT HALSA PÅ DÄRUTE — två dagar före det stora VM-slaget — och höra vad pojkarna själva ansåg om de problem, som dykt upp veckan efter den hektiska SM-turneringen. Lilla VM i Göteborg blev ingen fjäder i hatten för fjolårets världsmästare. 12-4 mot svaga Amerika och 2-5 mot Trail Smoke Eaters är sannerligen ingenting att skryta med.

● I VANLIGA FALL skulle en storseger över granit-hårda USA väckt berättigat jubel, men nu kunde inte Walter Brown i Boston sända hit det lag, han räknat med. Fyra av hans guldmedaljörer i Squaw Valley gav återbud, och det var mest »tuffa» nybörjare som skickades över. Men de kunde i alla fall klappa in fyra mål på det svenska försvaret!

De s.k. rökätarna klädde vi med 4-0 1961. Varpå kanadickerna ilsknade till, tog revansch med 4-1 i andra avdel-

Kanadensarna kunde naturligtvis inte låta bli att sätta igång slagsmål lite varstans under förturnén. Bl.a. i Göteborg, där det tog sig ut så här, när det »brann» som bäst...

ningen och passade då på att slå sönder Lars Eric Lundvall. Sedan Nisse Nilsson fått på den s.k. söta knölen redan i första akten.

● DET BLEV MYCKET SKRIVERIER om de kanadensiska råheterna den gången. Det där satt tydligen i hos våra ärade gäster ännu, ty de levererade en otäck ruffmatch, där de använde klubborna som vapen och delade ut diverse tjuvnyp. Dessemellan kallade de våra spelare för »fegisar» och »grin-ollar», som inte stod pall för en »rejäl tackling». Man får inte undra på, att den tillställningen urartade till regelrätt slagsmål och stor skandal, då de två inbjudna domarna inte alls var situationen vuxna.

★ ★ ★

● NÄ, TRE KRONOR skulle visa vad de verkligen gick för i en extra sparring mot Sverige B ett par dagar senare. Men det »världsmästerspel», som då presterades på Johannes-hov var med förlov sagt inte mycket att hurra för.

Sura-Pelle Pettersson var visserligen med på nytt, sedan

Tumba Johansson och Uffe Sterner under ett träningspass. Viktiga medlemmar av svenska truppen

en svår handskada någorlunda läkts, och Lars Eric Lundvall gladdes med sitt bästa spel för året — men i övrigt gick det för lösa boliner.

A-laget vann med 10—5. Men då är att säga att världsstjärnan »Klimpen» Häggroth i B-lagskassen såg ut som ett såll, och att A-lagsförsvaret inte visade ett dyft av mästartakterna från Colorado Springs.

● PÅ SINA TRE SENASTE MATCHER — mot USA, Smoke Eaters och B-landslaget — hade våra världschampion släppt in 14 mål! Det är ungefär motsatsen till världsmästartakter och förefaller ganska obegripligt, när man erinrar sig, att Tre Kronor bara noterade allt som allt 9 baklängesmål under hela VM-turneringen i Colorado (dvs. under 7 matcher).

Såvitt jag kunde bedöma, gav sig våra backar allt för optimistiskt med upp i anfallen utan att sedan besitta erforderlig skridskosnabbhet för att hinna täcka framför mål, när det började osa katt. Men inte heller våra ytterforwards gick fria från kritik. Det är deras absoluta skyldighet att dansa med ner, när motståndarna anfaller — men det gav vederbörande högaktningfull den s. k. fadren i.

★ ★ ★

● UTE I SALTSJÖBADENS GRAND HOTELL tar vår framgångsrike landslagstränare Arne Strömberg emot som »tjänstgörande värd».

Det är ett myller av folk på det stora hotellet, där diverse större affärskonferenser och internationella sammanträden på hög nivå äger rum. Ishockeypojkarna får inte ens plats i matsalen utan får tugga i sig sina vitaminer nere på sport-

grillen. »Men det går bra det också», försäkrar Tumba-Johan glatt.

— Du förstår, träningsdiäten här är ju alla tiders! Inga klagomål på krubbet.

— Pojkarna är i toppform både fysiskt och psyiskt framhåller Arne Strömberg. Du ska inte inbilla dej, att vi har blivit skrämda av ryssar och tjecker som en del tidningar tycks tro. Vi var och titta på Sovjet i går i Södertälje, och visst är dom bra. Dom åker som små blåavar, ungefär som deras bandyspelare gjorde, men när det gäller själva spelet, så tyckte jag inte att dom verkade så särskilt märkvärdiga. Laget var starkt, men det hade vi ju väntat oss. Jag tror i alla fall inte, att våra grabbar är utan chans mot dom.

— Vi har ju fått ganska besk kritik i pressen efter de tre senaste matcherna, och jag erkänner gärna, att kritiken i stort sett har varit berättigad. Våra backar har nog tagit lite för lätt på uppgiften, och våra ytterforwards har inte riktigt hängt med i den egna försvarszonen, som de är skyldiga att göra. Men det där har sin förklaring. Slutspelet i SM var tröttnande, och det tar sin tid, innan grabbarna kommer i gängorna igen.

★ ★ ★

— Det behövs inte så fasligt mycket, förrän en topptrimmad idrottsman skall råka ut för en formförsämring. Titta på Bert-Ola Nordlander, till exempel. Han har fått jobb i Stockholm nu och flyttat hit ner, och det har naturligtvis blivit något av en liten revolution i hans dagliga livsföring.

Inte mindre betydelsefulla var de här två — målvakterna Kjell Svensson (t.v.) och »Klimpen» Häggroth. Men det var lite marigt för UK att välja mellan de bägge

Det tar sin tid innan han kommer igång igen, och det visar sig också i hans hockeyspel. Bert-Ola har inte varit sig riktigt lik, men han kommer igen med pukor och trumpeter, den saken är klar.

— Vad vi har för problem i lagledningen? Ja, det är egentligen bara angenäma problem, om man nu kan använda det ordet. Vi håller på och diskuterar oss fram till starkaste laget mot Öst-Tyskland på torsdag. Lyckas det, så är det meningen att vi skall ha exakt samma uppställning mot Sovjet på fredag.

— Vad vi diskuterar? Ja, det är egentligen bara tre punkter, som är lite oklara. Vi vet inte riktigt, vem som skall stå i mål. Kjell Svensson har varit klart bättre än Klimpen Häggroth på sista tiden, men Klimpen kan å andra sidan lyfta sig i håret, när det verkligen gäller, som ingen annan.

— Så har vi fem ungefär jämgoda backar. Gert Blomé och Masen Karlsson blir ena paret, och i det andra skall självfallet Rolle Stoltz spela. Frågan är bara den, vem som

Ronald Pettersson är som regel en glad fyr, men han kan också hålla en mask, som gör omgivningen sprickfärdig, när han sätter den sidan till. Här tillsammans med Per Dahl, s.k. vårdare. NEDAN under hårdträningen på Ullevi. Att grabbarna knäar är inte bara av trötthet — rörelsen ingår i Arne Strömbergs instruktionsbok

skall bli hans partner. Många röstar på Nicke Johansson, som är en ypperlig skridskoåkare. Men å andra sidan var Bert-Ola alldeles överdådig i Colorado Springs i fjol. Det gäller bara att finna ut, när han återvinner toppformen, så kan nog ingen peta honom från hans plats i laget.

★ ★ ★

— Så har vi Lill-Stöveln Öberg som fått betyg som Sveriges bäste ytterspelare. Nu är det i alla fall ett faktum, att det inte är så lätt att placera honom. Gamla ungdomskedjan med Sura-Pelle, Dubbel-Nisse och Lars Eric Lundvall kan vi ju inte gärna rubba på.

— I B-kedjan kompletterar Perra Härdin och Hasse Mild centern Uffe Sterner på ett alldeles förträffligt sätt. Så det finns ingen anledning att ändra på den uppställningen.

— Återstår Tumba-kedjan med Garvis Määttä och Garvis Öhrlund som ytterforwards. Det är ett faktum, att det inte gjordes ett enda mål på Tre Kronor i Colorado Springs, när dom grabbarna var inne och man skall som bekant aldrig ändra ett vinnande spel.

— Men det ordnar sig nog med Lill-Stöveln också, bara vi får diskutera igenom problemet. Saken ligger ju angenämt till på så vis, att vi har en stjärna för mycket liksom. Det vore ju betydligt värre, om det fanns ett hål i laget, som inte gick att täppa till.

★ ★ ★

● LAGLEDAREN PELLE BERGSTROM nickar bifall.

— Alla våra 17 grabbar kommer nog att få rycka fram i främsta eldlinjen. Men nu i de första matcherna får vi förstås prova oss fram lite grann.

— Och pojkarna trivs härute i Saltsjöbaden?

— Alla tiders, säger Rolle Stoltz. Du förstår, man har ju fått läsa i en tidning, att man blivit »skridskoseglare» på gamla dar. Och då kunde det inte ha ordnats bättre för en än att bli inkvarterad här. För på andra sidan viken ligger Stockholms Skridskoseglarklubbs timmerstuga, och därnedeför har dom sina övningar. Så nu avvaktar jag bara en inbjudan att få bli med där efter all reklam man har fått.

● SURA-PELLE, Tre Kronors kapten vill inte skämta bort kritiken.

— Dom har förstås rätt, tidningsskrivarna, att vi ytterforwards var lite nonchalanta sist. Du förstår, det är ju en konditionssak det där att friska med ner, när motståndarna anfaller. Och vi tyckte väl inte, att det var så fasligt kinkigt, varken när vi lirade mot amerikanerna eller mot B-laget. Men jag kan garantera, att det blir något helt annat, när det nu gäller allvar i VM. Jag tror inte, att någon av våra sju motståndare skall få något gratismål precis.

— Hur det är med min vänstra hand? Jo, den är fin som snus, den. Det var egentligen aldrig så farligt med den där skadan. Men doktorn tyckte, att det var bäst att jag vilade från de där två matcherna i Götet, som ju inte gällde nånting.

★ ★ ★

— Om grabbarna blev lömska på kanadickerna?

— Ja, det är väl inte så farligt med det. Vi tycker mest allihop att dom är lite barnsliga, dom där rökätarkillarna. Det är klart, att det inte är nån barnlek precis, om man får en hård klubbspets i revbensspjället, för det behövs ju inte så värst mycket, förrän ett revben knäcks av. Men om kanadickerna tror, att dom skrämmar oss med sådana där bustag, så tror dom fel. Är det bara kompetenta domare, så blir det rökätarna själva, som blir lidande på såna där fula ruffmetoder. Då åker dom in i utvisningsbåset hela surven.

— Om vi tippat vinnaren? Njaa, inte precis. Men våran chans är väl ungefär lika bra nu, som den var i fjol. Å om vi nu ska ha stryk, så blir nog tjecker och ryssar farligare än kanadensarna, det är den allmänna uppfattningen. ★ ★ ★

Tjeckerna hade många förespråkare till slutsegern och var också det enda lag, som inte överraskade negativt i öppningsronden. Västtyskland var förstås ingen match för tjeckerna, som åkte för halv maskin och vann med 10-1. På bilderna gör Jaroslav 2-0 och 3-0

Diverse markeringar

Fortsättning från sidan 7

en rökipipa. När det hela urartade till kravaller, ska lagets store man ha plockat upp pipan, som fortfarande rök och åkt runt rinken, behagfullt blossande. Man kan förmoda, att vederbörande hade indiansk härstamning och parallellen med en fredspipa hade fått åsedd effekt — allmogen tystnade.

● VIDARE I TEXTEN. Sovjet vinner, alltså...

Ja, ryssarna ska vinna därför att de kan åka så mycket bättre, därför att de har sopat rinkarna med

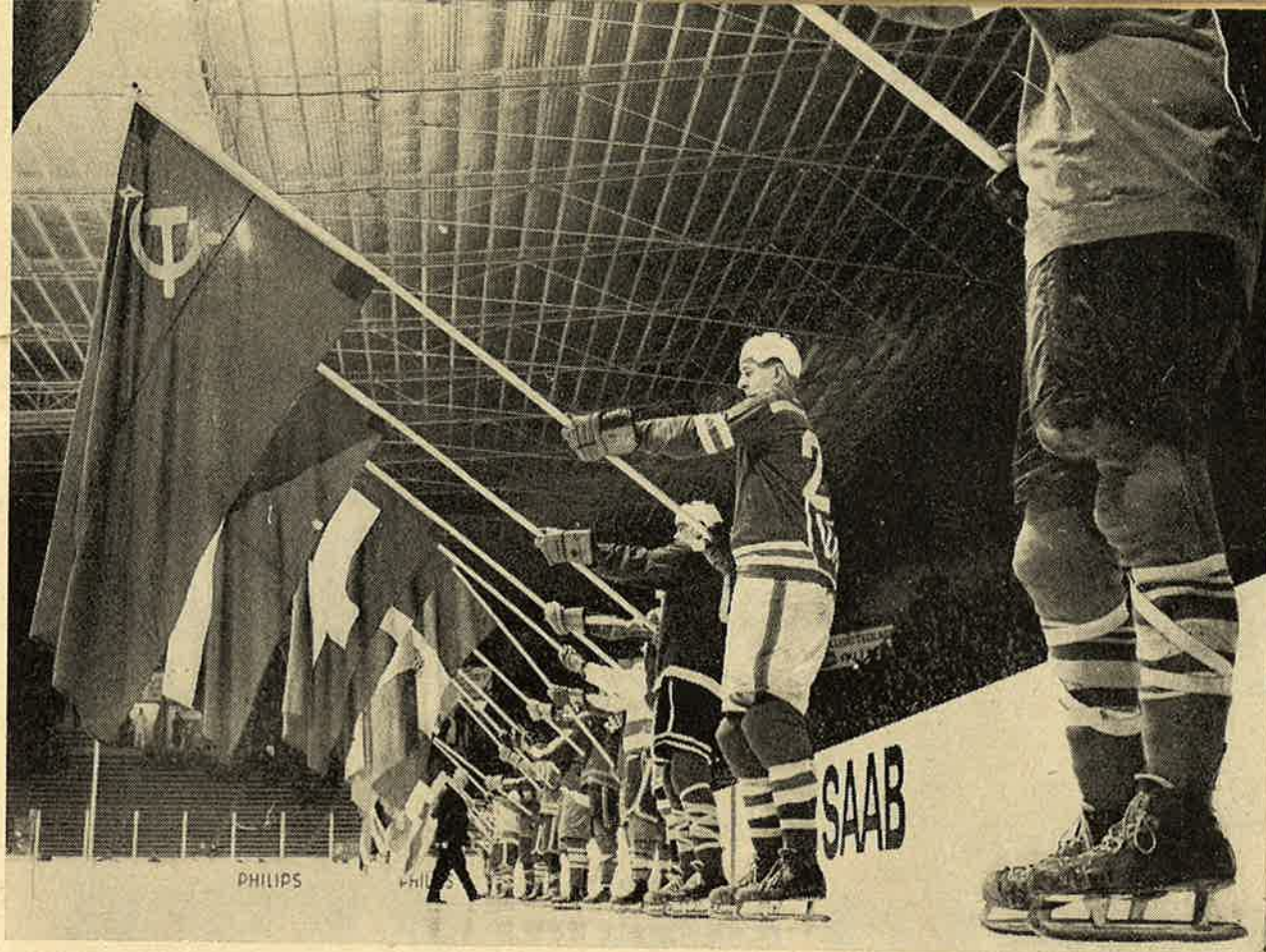
kanadensarna på dessas egen hemmaplan vid en turné, och därför att laget laddat upp i hemlighet för att ta igen förlorad mark.

Det märkliga är emellertid, att i sin första match i VM (mot Finland) försåg de skrinande ryssarna sina ledare med en myckenhet gråa hår genom sin till synes gränslösa ineffektivitet. Hela laget föreföll att vara totalt ur slag, och det viskades också i närstående kretsar, att de båda bröderna Majarov exempelvis hade nått sin formkurvas topp i Kanada och nu inte hade någon som helst möjlighet att komma ifatt en ny.

● TJECKERNA SKA VINNA. Säg något världs-mästerskap, då inte någon påstått detta lika kategoriskt som nu. Tjeckerna har en speciell charm, som går in hos alla älskare av hockey. De har också fått speciellt

I högsta grad i skymundan spelade lagen utanför A-gruppen sina matcher på Stadion. Danmark var återigen med och återupplivade minnet från 1954 års braknederlag. Här räddar målvakten Andresen ett skott från Australiens Bachler

Det där mea invigning och annan grannlåt hade stockholmarna ordnat i enlighet med gammal god rutin. Stadsfullmäktiges ordförande Carl Albert Anderson gick en minutmatsmatch med klockan i öppningsanförandet och så var det en massa flaggor och sånt förstås...

god »press» här hemma genom att stadigt ha lika svårt att spela mot Tre Kronor. De senaste åren har emellertid tjeckerna varit i stöten och vid VM 1961 var det bara hårsmånen som skilde Zatopeks landsmän från triumfen att ha lurat kanadensarna på guldet.

● OCH SÅ SKA SVERIGE behålla titeln. Låt mig från början säga ifrån, att den åsikten har inte många förespråkare (tack och lov) sedan kronorna uppträtt synnerligen tamt vid förturneringen i Göteborg och halvvisset även i avslipningsmatchen mot B-laget. Henry Eidmark tar förresten på annan plats i den här tidningen pulsen på svenskarna »dagen innan».

● MÅLVAKTSFANTOMERNAS HÖGTIDSMÖTE

Därmed kan man väl raska sig över till första dagens matcher utan att plågas av samvetet att ha glömt något väsentligt.

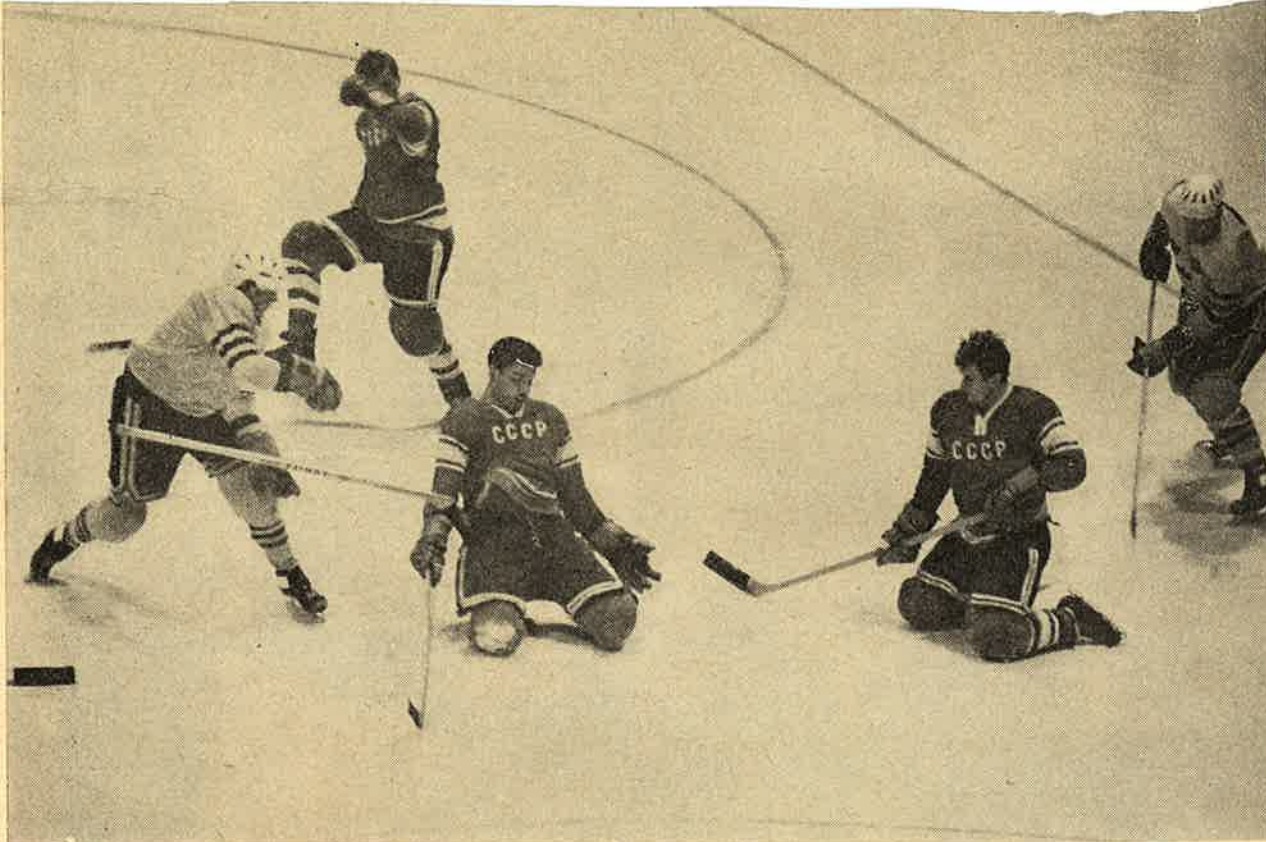
I matchen mellan *Sovjet och Finland* exponerade det senare laget en ny fantommålvakt, Juhani Lahtinen, en man helt värdig att inta en plats bland de verkligt stora finska målvakterna. Han höll ryssarna borta i 34 minuter och bringade moskoviterna till halv paralyse. Vi som följt svenska ishockeykrigare underliga öden och äventyr vet vad finska målmän (hette inte en av dem Viitala) kan ställa till med i fråga om trassliga nervknutar för motståndare och deras anhängare.

● SÅ SÄGS tjeckerna leka bort västtyskarna med »halv klubb och en skridsko». I den matchen fick jag tillfälle att för första gången studera ishockeyns Gunnar

Gren. Frantisek Vanek står upptagen som tjeckisk tjänsteman i yrkesregistret, och det är en mycket passande titel. Att närmare försöka beskriva den mörke, prydlige tjecken låter sig svårigen ske. Man kan säga, att han tillhör den där typen av spelare, som med en enkel, retfull fint kan få ett helt försvar att glatt och villigt springa upp på läktaren och hälsa på bekanta mitt under pågående fientligheter. Man gissade redan nu, att kanadensarna skulle slipa några speciella vapen för att inte råka ut för tråkigheter mot denne pück-bohem. Huruvida våld kan anses rätt taktik återstår att se — jag tror det inte. Då kanske det blir som första gången ryssarna deltog i ett VM (1954 i Stockholm) och mötte Kanada i finalen. Transatlanterna hade inte sparat på ryssarna en enda gång, visste ingenting om laget och dess styrka och drog världsmästerskapets största nit. När kanadickerna med sedvanlig hurtighet och mildhet kom farande för att bukta ut planket med rysar som murbräckor fanns det inga ryssar lediga. Så kanadickerna fick ändra på utrustningen med egna resurser. Det gick ju det också, eftersom kanadicker liksom ishockeysargar är av segt virke, men någon vinst i VM det året blev det ingen tid till...

● SÅ VAR DET SVERIGE. Skulle alla »mörkmän» som spått ofärd över de svenske få anteckna sig för rätta tips? Det såg länge utomordentligt vemodigt ut och man gör väl alla den bästa rätt och minsta orätt om man plockar ut några fakta i matchen och låter dem tala för det hela.

1) Östtyskland med laget fullt av låssmeder var uppenbart inställt på att ta den chans som förunnats dem av en givmild lottningsceremoni — som första lag

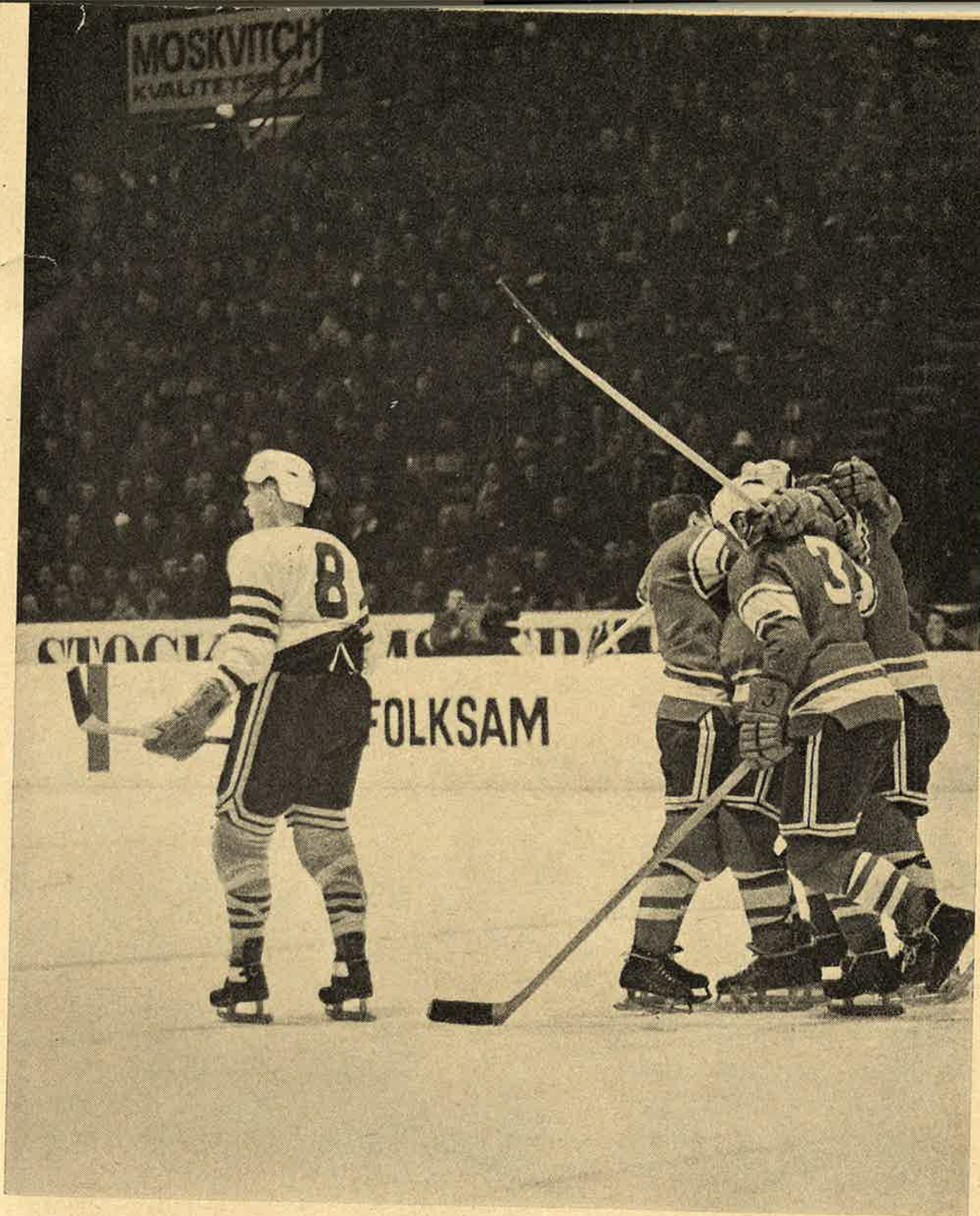
RYSSARNA PÅ KNÄ

FÖR LASSES RÖKARE

(eller HÅLL I KLUBBAN!)

Kom inte och säg annat än att ryssarna offrade allt för att försvara sin målbur, när svenskarna härjade som ettrigast. På bilden ovan har två av dem tvingats ner på knä, när Lasse Lundvall vräker iväg ett skott, som det var så mycket snärt i att han tappade klubban av bara farten! Lill-Stöveln Öberg hade en stor arbetskväll och var inte långt borta från målprotokollet heller. Den ryske målvakten med assistens redde emellertid upp situationen nedan

SAMORDNAD RYSK "REKLAM"

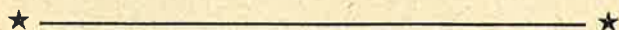
I dessa PR-verksamhetens förlovade tidevarv får man väl säga, att bilden ovan är lämpligt inprickad ur rysk synpunkt. Sovjet har tagit ledningen med 1—0 mot Sverige och håller på med programpunkten Stora Famnen. I det ögonblicket passar det naturligtvis alldeles charmant,

att bilden får med reklamaffischen för det ryska bilmärket Moskvitch. Lasse Lundvall ser knappast ut som spekulant förstås, men man vet ju aldrig vad reklamsinnat folk kan få ut i goodwill av en sådan här sak...

DEN FÖRSTE OCH DET FÖRSTA

Som statistik kommer Orville Martini att för evigt vara med i ishockeyhävderna. Det var nämligen han som fick göra det allra första målet i 1963 års ishockeyturnering, och det kan ju alltid vara något att minnas. Det är Martini från Schweiz vi ser ovan och t.h. tillfället, som blev »historia»

ta världsmästarnas skalp. Sådant är något att berätta för barnbarn även i Östtyskland... Det fanns alltså ingen hejd på hur det östtyska manskapet offrade sig. Fredagen den 8 mars bör hela laget ha varit som ett enda stort blåmärke efter alla handlösa dykningar mot motståndarpuckar och kubbningar vid planket. Men ändå skulle det inte ha blivit så här gastkramande om inte överste låssmeden Klaus Hirche varit en sådan fantom i målet. Det där med fantom underströks inte minst av, att tysken lagt sig till med en svart mask à la stråtrövare för att skydda sina anletsdrag. Detta imponerande försvarsarbete förlamade de svenska grabbarna, som dessutom redan hade små förlamningssymptom i benen efter att ha vilat (!) från träningen en dag.

2) Lagsammansättningen var inte bra (trots de 5—1 så småningom) — de som sagts vara vid sidan av formen var det också. Masen Karlsson gjorde en »rembrandt» vid det tyska målet, som kunde spökat till alla ritningar. På en passningspuck med klubban bara någon meter utom räckhåll drar han åt sig klubban och vrider sig i position för en tackling med akterkastellet. En finess som tysken naturligtvis inte hade den minsta svårighet att undgå, eftersom det var 10 meter till när-

maste plank. I nästa drag kom en tysk fri framför mål och Kjell fick ge retur, som slogs i mål.

Tjalle Mild gick inte heller ihop med Sterner och Hårdin (som f. ö. inte sköt ett enda skott på hela matchen!), Lill-Stöveln trivdes inte med Sura-Pelle och Nisse Nilsson.

3) Glädjande och inspirerande — Tumba och hans kedja gick riktigt hyfsat. När Tumba är i stöten kan han dra med sig hela laget, och detta bör ju också sägas för undvikande av missförstånd — de övriga grabbarna kommer att göra mycket bättre matcher än denna första, som ju ofta är ett krux i en turnering. Tackar ödmjukast för Kjell Svensson, som i de svettigaste stunderna vid 2—1 sågs göra en trippelparad av sällan skådad kvalité utöver att ha jobbat lugnt och säkert hela matchen.

4) Matchen mot Sovjet den 8 mars är nyckelmatchen för turneringen ur svensk synpunkt. Förlust där punkterar sannolikt intresset och då blir det inte grant att försöka sälja de överblivna biljetterna, som ju inte precis står till förfogande för småslantar. Vad sägs om 25 kronor för en sittplats första dagen?

Segern som räddade VM-turneringen

8/3 Det var mycket få engagerade i VM-turneringen, som på allvar vågade räkna med det närmast som underverk betraktade — en seger över ryssarna. Vår statistik på de 9 VM-år som ryssen deltagit i är föga inspirerande läsning, eftersom vi inte vunnit någon enda match, men däremot lyckats kämpa oss till ena pinnen enligt följande matchlista:

Så här har matcherna slutat:
 1954 Stockholm, VM 1—1
 1955 Dortmund, VM 1—2
 1956 Cortina, OS—VM 1—4
 1957 Moskva, VM 4—4
 1958 Oslo, VM 3—4
 1959 Prag, VM 2—4
 1960 Squaw Valley, OS 2—2
 1961 Lausanne, VM 2—6
 1963 Stockholm, VM 2—1

Det var ingen tvekan om heller, att arrangörerna såg med stor bävan på vad som skulle ske i nästan full-

packade Johanneshov. En förlust för Sverige med alltför klara siffror var detsamma som att turneringen skulle gå svenskarna ur händerna och detta i sin tur skulle få till omedelbar följd, att publiksiffrorna skulle sjunka och intresset falna. Det är ju på det viset med oss svenskar, att vi vill se de våra hänga med i svängarna, annars kan det kvitta lika.

Men efter den tämligen bedrövliga inledningsmatchen mot Östtyskland fanns det föga av reell grund att bygga några optimistiska funderingar på, så vad som behövde ske var något av ett under.

Och vi fick det! Svenska laget var på ett helt annat sätt kompakt och förtroendeingivande, när man fått känn på det under inledningsminuterna. Visserligen kunde de ryska snabbskrinarna få maran att krypa längs ryggar på oss åskådare och när Sovjets mål anlände bröt frossan ut. Men ändå fanns det linjer i det svenska handlandet, som trots allt gav oss hopp. Gert Blomé som hade gått in i backparen var uppenbart

spelsugen. På hans flinka klubba fastnade det mesta av vad ryssarna drog upp på högerkanten och när det dessutom uppenbart stod klart, att U-kedjan genom Lasse Lundvalls återinträde hittat något för att inte säga ganska mycket av sin gamla välkända finurlighet fanns det vissa möjligheter, att ryssarna skulle få det betydligt svårare än förhandstec-ken kunnat sia om.

Det kan ju lika gott sägas redan nu — vi blev vittne till en ishockey-match som hade alla de ingredienser, som får den sanne hockeyvännen att iklädas rosende kinder. Många höll före, att maken till match inte skådats i ett VM, men slikt tal är som regel avhängigt närheten i tid och den mänskliga bristfälligheten i det som kallas minne.

Men en jättematch var det med all den dramatik en sådan är mäktig, och nog skulle det varit av intresse, om vetenskapen kommit så långt, att den kunde kollat pulsen på de 15.000 åskådarna i hallen. Jag har en bestämd känsla av, att vär-

Den amerikanske målvakten har tagit hand om pucken framför fötterna på Tjalle Mild och förhindrar därmed ännu större baklängessiffror

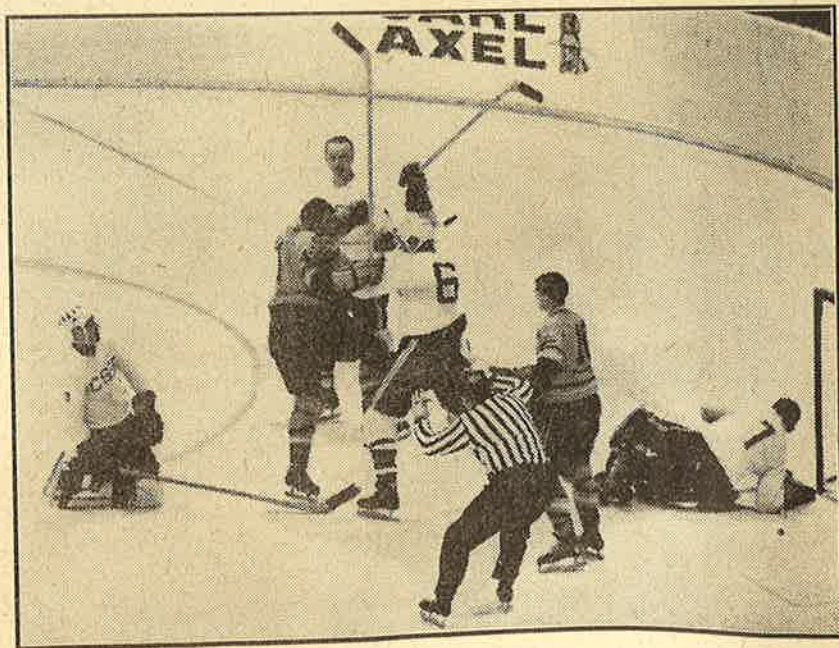

Skadan som »knäckte» Kanada? Högst oturligt har McInniyre snubblat på en lagkamrat och fallit så olyckligt, att en skridskospets trängt in i benet. Gips om benet resten av turneringen och bekymmer för den kanadensiska lagledningen, som fick sin kanske bästa kedja spräckt

dena låg betydligt över normalt hos de flesta, för det kan inte vara möjligt, att folk kan sitta oberörda inför en så andlöst spännande period som den tredje och sista, när ryssarna satsade precis allt för att utjämna det underläge, som på ett så överraskande och infamt sätt ordnats av den svenska Nisse Nilsson-kedjan under andra perioden.

Där firade Nisse själv sin 27-årsdag med ett lysande mål och framspelningen till det första, och det finns anledning att stanna någon stund vid det senare. Nisse fick pucken just innanför zongränsen, stod och »klappade» med klubban irriterande länge. Det hade redan väckts missmod bland de lättantändligaste elementen på läktarna, då Nisse tog ett par skär och spelade pucken bakom egen rygg. Sura-Pelle var i fart redan och slank förbi ryssarna. Framme vid kassen fick han syn på Lars Eric Lundvall, som serverades en charmant passning. Lasse tog revansch för tidigare tråkigheter under säsongen och klappade in pucken, så den ryske målvakten aldrig hade en chans att märka vad som hände. Det var ett

mål det! Nisses 2—1 var grannlåt det också, då han sprintade förbi ett par ryska bevakare, lurade ut den skicklige ryske målvakten och snitsade in pucken i mycket snål vinkel.

Kanada och Tjeckoslovakien hade en uppgörelse, som stundom blev nog så hetsig. Här ryker Ferguson och Sventek ihop, medan den tjeckiske målvakten koncentrerar sig på pucken

Nu ska det emellertid illa kvickt sägas ifrån, att det trots de här herrarnas magnifika prestationer likväl var en annan, som ska ha största äran av den svenska triumfen. Det sägs ju alltid, att en bra målvakt är ett halvt ishockeylag, och nog motsvarade Kjell Svensson den tesen. Visst har man blivit bortskämd med stort målvaktsarbete under de föregående matcherna, men ingenjör Svenssons arbete i målet var något alldeles fantastiskt. Stundom vågade man tro sina egna ögon, när till synes givna ryska mål förvandlades i paradräddningar av den lille gigan-ten. Det hör inte till de angenämaste uppgifterna att sitta reservmålvakt bakom en sådan man och Klimpen Häggroth var lika betänksam som överlycklig när han efteråt summerade intrycken.

Som helhet en storstilad svensk insats, som gav besked om, att Tre Kronor håller sig med fina konditionsvärden och en nervkraft, som tål stort slitage uppenbarligen.

15/3

När jag såg matchen mellan Kanada och Tjeckoslovakien för några dagar sedan fick jag en obehaglig tanke i huvudet av den i mitt tycke underbara ishockey som presenterades från båda håll. »De här båda lagen ska vi rimligtvis inte vinna över», föll det mig in. Vi måste bli överspelade av tjeckernas fascinerande krumelur-attacker, som satte myror t.o.m. i rutinerade transatlanter. Vi kan omöjligt räkna med att våra grabbar ska orka stå emot kanadensarnas oerhörda tyngd och tryck, när de fått grepp om händelserna på planen. Det fanns så oerhört mycket av stor hockey's alla ingredienser (utom möjligen toppoäng på effektiviteten framför mål) i detta möte mellan kanaden-

sisk "ursprungshockey" och tjeckiskt nyskapande på samma grund, att t.o.m. arbetstriumfen över Sovjet förlorade något av sin glans. Vad som skulle kunna frälsa Sverige var möjligen vårt sinne för metodik och grabbarnas obrottsliga lagmoral. Sedan var det mest att hoppas på ett lika charmant målvaktsspel som tidigare, en och annan gnutta tur och ett par tillfälligheternas fullträffar.

● NÄR MAN NÅGRA DAGAR SENARE sitter och försöker summera vad som hände i den fullständigt otroliga matchen mot Kanada, prövar lyckan att hitta vad som orsakade de 4-1, så uppträder man helt märkliga ting. Man kan se matchen i svenska "plus" och kanadensiska "minus" och få fram en ekvation med många faktorer. Så här ser jag orsakerna till de svenska framgångarna i turneringen, kulminerande i triumfen över kanadickerna:

1) KONDITIONEN var ett av Tre Kronors allra främsta vapen, mot Kanada kanske rentav det främsta! Jag kan inte neka till, att jag trodde svenskarnas kondition var mycket god, men inte att den var rent sensationell. Arne Strömbergs optimistiska tongångar i tidigare All Sport-nummer har ofta baserats just på konditionsfaktorn, och man borde förmodligen ha lagt större vikt vid Arnes betoning av konditionen än mera yttre tillbehör i rustningen.

Mot Kanada hände sålunda ett så märkligt fenomen som att ett svenskt landslag helt sonika *körde luften ur* sin motståndare, en motståndare som sedan "urminnes" tider just varit känd för sin oerhörda förmåga att hämta krafter från dolda reserver, när så krävts och matchen varit mogen för ett avgörande.

2) ÅKNINGEN! Våra svenska grabbar var alltså vassare också i själva åkningen, detta adelsmärke på en ishockeyspelare av toppformat — därmed också sagt kanadensisk. Visst har vi sett bländande individuell åkning av både ryssar och tjecker tidigare, men det har varit något alldeles speciellt med ett kanadensiskt lags "helhet" i åkningen. De enskilda gubbarna har självfallet varit ekvilibristerna på skridskorna med sina korta, kraftfulla, vägvinnande skär, och ni vet ju själva hur många gånger hjärtat bultat i topp-tempo vid en kanadensisk motattack i det sagolika accelererandet. Men nu *åkte* svenskarna flerfaldiga gånger helt enkelt *ifran* de kanadensiska motståndarna och det var vackra syner!

3) LAGANDAN! Även den faktorn har Arne Strömberg betonat i All Sport tidigare. Han berättade i februarispecialen om hjälpsamheten grabbarna emellan, det goda humöret, förmågan att acceptera och lära av vetlig kritik, kort sagt den gamla musketördevisen "en för alla och alla för en" har varit rådande. Det finns ingen anledning att börja spåra bakgrunden till tidigare bakslag i mindre lämplig ledning, för jag tror inte det är varken just eller förklarande. Men att Tre Kronor årgång 1962 och 1963 varit en enastående sammanslutning "rätt igenom" är uppenbart. Om sedan Arne Strömberg har största förtjänsten av detta vet jag inte ett dugg om. Däremot är jag övertygad om, att han har en medfödd förmåga att få grabbar att trivas i kollektiv, att slita sig till storform och få dem att plocka fram mer än de egentligen borde ha inombords, när ögonblicket är inne.

● UNDER KAPITLET LAGANDA faller naturligtvis också grabbarnas förmåga att ladda upp sig psykiskt inför uppgiften, att VILJA göra sitt allra bästa och lite mer än så helst. Om de sedan fick hjälp med laddandet av diverse kanadensiska uttalanden av

Finland blev som vanligt en kritisk match för svenskarna, som emellertid klarade upp saken om än utan att visa någon världsmästarform. Här signaleras för 1-0 med Tjalle Mild som svenskt centrumvitne

mindre smickrande art för svenska ishockey-grabbar är diskutabelt. Jag tror för egen del, att grabbarna hade den moraliska styrkan inifrån sig själva och inte från yttre omständigheter. Vilket givetvis ytterligare poängterar den här årgångens fina varumärke.

4) TUR! Inget lag vinner en turnering av det här slaget utan tur, så betrakta inte den här paragrafen som en nedvärdering. Den tur svenska laget hade bestod inte så mycket av att motståndare missade uppenbara målchanser i kritiska ögonblick och liknande. Nej, den form av tur jag tänker på var turen att få ha intakt manskap hela turneringen, så när som på allra sista matchen, då som bekant Nisse Nilsson var ett frågetecken. Tidigare är har vi mönstrat utomordentliga trupper ända fram till strax före matchdags, då den ene efter den andre

råkat ut för olycksaliga blesyrer, som förhindrat medverkan. Att för en lagledning sätta igång och kombinera nya kedjor eller backpar måste vara en mardröm, eftersom ju ett landslag byggs upp på vissa styrke- och stödjepunkter, och det är orimligt att begära, att handplockade ersättare ska hinna växa in i en trupp med korta varsel.

● ATT VI SEDAN hade s.k. yttre tur stundom kan vi heller inte komma ifrån. Se t.ex. vid ställningen 1-1 mot Kanada, när svenskarna var hårt pressade i mellanperioden och Bert-Ola Nordlander bl.a. fick uppleva situationen att ställas ensam mot två kanadickar, som kom emot honom i rasande fart. I det läget brukar kanadensiska spelare göra mål 99 gånger på 100, så det här var tydligen den hundra, eftersom kanadickerna missade den fina chansen att göra 2-1. Man kan inte vara helt säker på, att Tre Kronor fått till-

Dags för öppna fientligheter mellan Kanadas Penner och inte mindre hellevrade tjecken Valter, två herrar som hade synnerligen svårt att dra jämnt i den dramatiska uppgörelsen

baka greppet om matchen efter ett så psykologiskt mål.

● OCH DÄRMED SKULLE MAN något vända på steken och titta på de kanadensiska minustecknen. På sätt och vis är de redan presenterade i det ovanstående, men i några korta punkter kanske man kan fylla ut "statistiken".

1) Kanadensarna gav oss ett nytt bevis för den gamla satsen, att inget lag vinner en toppmatch med folk i straffbåset. Lönnlöven hade också fått detta itrumfat, men de har andra vanor i rinken hemifrån, de har ett hetare temperament och de kan inte lära sig acceptera någon annan regelbok än den transatlantiska. När utvisningar nu förekom, så bör det emellertid sägas, att "brotten" inte var av det grövre slaget som regel utan sådant som kan hända den justaste. Vid ett par tillfällen var det emellertid känslor i rörelse och sålunda onödiga utvisningar med oanade följder. Det är ju inte bara så att ett lag får spela med reducerat manskap under ett par minuter, när en syndare fått uppsöka båset. Hela lagkombinationen kommer i otakt, slitaget på främst toppmännen blir större, eftersom de får rycka in för att rädda situationen. När det sedan för Kanada var att ersätta en så skicklig spelare som tidigare skadade McIntyre, måste slitningen på de övriga komma till synes förr eller senare. Det var heller ingen tvekan om att kanadensarna var ordentligt "blå" i sista perioden. De blev frånåta som sagt, de orkade inte sätta till lika resolut som tidigare i tacklingarna och de fick en övermäktig börda att täcka framför sitt mål, när svenskarna härjade som ilsknast.

2) De här kanadensarna avslöjade redan tidigare under turneringen, att de inte besatt samma brett i anfallen som många tidigare besättningar. Man missade sålunda ganska härresande framför mål i de flesta matcherna. Inte heller var dessa kanadensares förmåga att täcka i försvaret genomgående så gediget som till den kanadensiska skolan hör. Jag tänker inte bara på de två genomåkningarna Sterner och Tumba gjorde i slutminuterna, eftersom kanadensarna då satsade allt på att kvittera. En bristfällig och äventyrlig taktik förvisso, men den har hjälpt många kanadensiska lag över svåra perser tidigare och är ansedd som "lag".

3) Och ändå kommer förmodligen aldrig fruktan för kanadensisk hockey att släppa. Inget lag går säkert, när de startar sin mördande offensiv, när de pressar på med hela sin tyngd och lägger på hela kolförrådet. Det finns något obestämt visst över kanadensisk hockey, som gör, att ett VM utan dess närvaro inte är något riktigt VM. Och i samma andetag får man verkligen hoppas, att den amerikanska turistverksamheten av år 1963 var en ren tillfällighet. Amerikaner i toppslag behövs också.

Med detta en vördnadsfull salut för Tre Kronor!

Ett PS i moll

17/3 Det tar sin tid att komma över det här, trots att jag i tidigare dagskröniker reserverat mig för överord och alltför utpräglad optimism. Blåddra bara bakåt ett par dagar och kontrollera vad jag skrev efter att ha sett tjeckerna mot Kanada: "Vi måste bli överspelade av tjeckernas fascinerande krumelurattacker..."

Vi blev överspelade av tjeckerna och vi gick miste om vårt världsmästerskap, som redan låg så fint i handen. Men jag har inte en

Sverige—USA. Målvakten Driscoll fick kröka rygg 17 gånger och här förefaller han nästan att hälsa mål nr 9 hjärtligt välkommet med den mest chevalereska bugning

tanke på att ändra något som skrevs ett par sidor tidigare i tablån över orsakerna till de svenska grabbarnas framgångar. Men självfallet finns det anledning att kommentera vad som hände sista spel dagen och varför det hände.

Inte ingenting är ju oförklarligt och bortförklaringar är olustiga. Men håll med om att Tre Kronors manskap kan ha all rätt i denna världen att beklaga sig över följande:

1) Att nerverna skulle spricka så kapitalt, att ingen enda av grabbarna stod att känna igen. Rolle Stoltz gör felpassningar, Kjell Svensson tappar sin kolugna säkerhet för några betydelsefulla ögonblick, kedjemännen spelar som yra höns... Försök inte inbilla mig, att ett gäng topptrimmade grabbar kan klappa så totalt igenom utan nervösa åkomor. Och säg inte heller, att hit hade det gått på bara tur — det är en oförsäkradhet!

2) Att turen skulle svika så gement, när det var fråga om så små fordringar från grabbarnas sida och det hade räckt med bara någon av "fingrarna". Ni kommer "läg hur läget var på söndagsmorgonen:

● Slog USA Östtyskland i morgonväkten behövde Sverige bara ställa upp för att vara världsmästare.

SKEDDE: USA spelade 3—3 med snudd på vinst!

● Tre Kronor behövde bara en poäng mot tjeckerna för att den s.k. finalmatchen mellan Sovjet och Kanada skulle vara "utan funktion".

SKEDDE: Tjeckerna vann med 3—2 efter svensk seger i första och tredje perioden. Ett tjeckiskt mål var försvarstävla i toppklass (nerverna), ett annat mål skynde utspelarna in förbi Kjell Svensson.

● Om Kanada spelade oavgjort eller förlorade med 2—3, 3—4, 4—5 eller något i den sviten skulle Sovjet trots seger inte kunna lura Sverige på slutseger.

SKEDDE: Kanadensarna blev helt chockade av den ryska starten, släppte till 0—3 i första perioden och fick en ny påminnelse om att det är dags för kanadensisk hockey att sluta fnysa på näsan åt europeisk hockey. Men reducerade till 2—4! Åter ett enda ynkligt mål åt fel håll!

Sovjets manskap ska självfallet ha en honnör för kalla nerver och charmant spel i en så avgörande match.

Sveriges manskap ska beklagas för ett grymt öde, och få klart för sig, att det inte är andras förtjänst, att de blev tvåa. De fick sannerligen klara sig själva till en så förnämlig placering!

GÖSTA FRÄNDING

HURRA! Äntligen är den här — den effektiva kikaren till överkomligt pris

Kr 19:— !

Ja, kr 19:— är verkligen allt Ni behöver betala för denna fina kikare. Den är Er egendom helt och hållet sedan Ni erlagt kr 19:—, vilket betyder, att Ni sedan inte har några som helst avbetalningar att tänka på varenda månad. Kikaren kostar faktiskt inte mer än kr 19:— kontant! Att detta pris representerar ett aldrig tidigare noterat bottenrekord är självklart, men vilken prestation det i själva verket innebär att ha lyckats pressa ner priset så långt kan Ni kanske inte fatta förrän Ni fått visshet om att kikaren verkligen besitter alla de tekniska data, som kännetecknar en fullgod sådan:

- 1) Förstorar synfältet icke mindre än 15 gånger eller så mycket som de båda runda bilderna här nedan visar
- 2) Antireflexbehandlade (ej färgkorr.) linser.
- 3) Låg vikt, 330 gram, som gör kikaren lätt både att bära och att hålla.
- 4) Slipade linser
- 5) Modern smäcker, linserens form — gör kikaren bekväm och praktisk att handskas med.
- 6) Lättlöpande mittskruv, som gör det möjligt att snabbt få in rätt avståndsställning.
- 7) Stora 50 mm linser med därav möjliggjort stort synfält samt ökning av ljuskänsligheten, vilket är särskilt viktigt vid observationer i svagt dagsljus eller i mörkret

TVIVLARENS RÖST: Håller nu kikaren verkligen alla dessa tekniska data? Är det över huvud taget möjligt att så fantastiskt billigt sälja, ja, så gott som skänka bort en så fulländad kikare?

SVARET på dessa frågor ligger i vår

NYA "IDIOTSÄKRA" GARANTI

Denna garanti har vi kallat så emedan även den som av tanklöshet eller godtrogenhet förut gjort mindre lyckade affärer här kan vara absolut säker på — d. v. s. inte tro utan veta — att han inte riskerar ett enda öres förlust — men att han däremot har en chans att få en kikare i present!

Garantin innebär nämligen, att Ni inte bara får tillbaka Edra pengar, om Ni kan bevisa att kikaren saknar något av här ovan angivna 7 tekniska data. Dessutom får Ni i så fall behålla kikaren gratis som tack för visat intresse och förtroende!

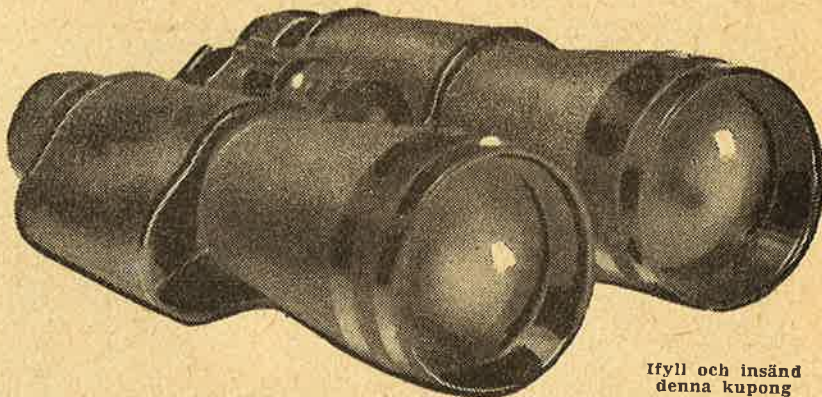
OBS! När vi lovar detta i en annons, är vi lagligen skyldiga att hålla det! Det är inte möjligt för oss att skicka en kikare, som ej motsvarar beskrivningen, utan att sedan verkligen också ge Er pengarna tillbaka + kikaren i present!

Även väska rekordbilligt!

— En dalig, billig väska av imiterat läder, d. v. s. pressad papp? **INGALUNDA!** Den väskan Ni beställer är en gedigen, flott väska av **ÄKTA LÄDER**, som håller i vått och torrt och som bibehåller sin elegans i årtal! Den kostar bara kr 7:50 eller, om Ni önskar kompass på locket, kr 8:50. Ett bra skydd för kikaren, som förvarad i väskan dessutom är bekvämare att bära med sig.

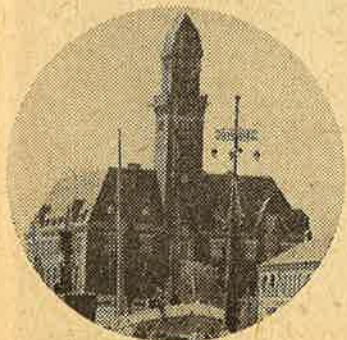
Ni behöver denna kikare!

En kikare betyder vidgade vyer, intimare kännedom om det som är avlägset, svårtillgängligt, oåtkomligt eller svårt att upptäcka med blotta ögat. Därför är det roligt, stimulerande och nyttigt att äga och använda en god kikare. Varför skulle de inte Ni unna Er en, när den ger Er så mycket men kostar så litet? Insänd kupongen I DAG — medan detta enastående förmånliga erbjudande ännu gäller! Ja, gör det nu genast!

Ifyll och insänd denna kupong

De båda bilderna med samma motiv illustrerar hur bra kikaren förstorar!

Till RONSA, Fack 7019, Malmö 7

Sänd mig följande saker mot postförskott + oms och porto.

st. Kikare "ROTHLAR" 5x50 till ett pris av kr	19:—
st. Läderväska för densamma, med kompass, pris kr	8:50
st. Läderväska för densamma, utan kompass, pris kr	7:50

Kikaren beställes med Eder s. k. »idiotsäkra» garanti enligt annonsen, vari förutsättes att jag skall återfå mina pengar men ändå behålla kikaren gratis, om densamma ej visar sig besitta samtliga i annonsen uppräknade 7 (sju) tekniska data.

Namn:

AS 3

BRA!
BURR!!
USCH!!!

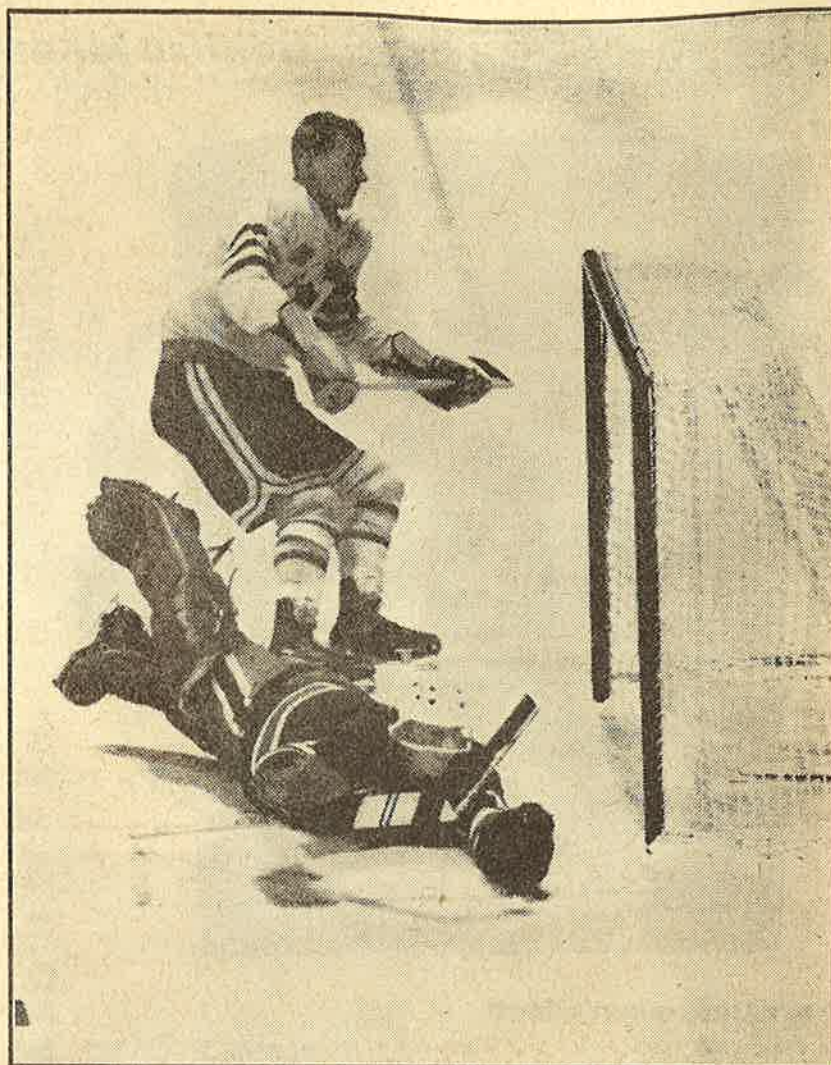
NÖJEN

och

MISS

nöjen
under **VM**

AV
HENRY EIDMARK

Garvis Öhrlund var i charmant målform mot USA, och det var f.ö. större delen av svenska laget. Här överlistas den arme USA-keepern av »Garvis»

De stora fetstilsrubrikerna i Stockholms-pressen ägnades inte oväntat åt Kanadalaget, som sänts över hit för att ta blodig revansch för Colorado Springs ifjol. Kanadensarna själva anser sig alltså stå så skyhögt över den matta ishockey-eftersäkring, som försökts i Gamla Världen, att de tar det som en direkt skymf, när europeisk press vågar tippa ett annat lag som VM-segrare.

Kanadickerna är på något sätt hänfullt upprörda, för att expertisen på den här sidan Atlanten inte vill finna sig i deras sätt »to play the game».

— Vi ska väl inte behöva fara till Sverige för att lära oss spela ishockey, framhöll den kanadensiske lagledaren Bobby Kromm. Det var i alla fall Kanada som uppfann ishockeyspelet, och det är vi som har utarbetat dess regler. Vi själva både ger och tar emot smällar utan att gnälla, och då tycker vi nog att europeerna kan göra det också. Ni får väl i alla fall betänka, att hockey är ett spel för män och inte för kvinnor.

Detta förklarade Mr. Kromm i pressmottagningsrummet på Johanneshovs Isstadion för inte bara svensk utan också internationell expertis.

— Jag beundrar de svenska spelarna, fortsatte kanadickbasen till allmän förvåning. Dom är nämligen överdådiga

skådespelare! Faktiskt mycket bättre än deras berömda landsmaninna Anita Ekberg, och dom försöker filma sig till gynnsamma domslut på isen.

— Men när Sverige möter Kanada, så gör nog era spelare klokt i att hålla opp garden!

Kaptenen i Trail Smoke Eaters, Harold Jones, instämde men passade också på att kritisera de europeiska domarna.

— Dom är flera klasser sämre än domarna i Kanada och USA, sa han. Dom kan ju inte ens åka skridsko. Och då är det inte lätt att hinna med i spelet.

☆☆☆

Det där var ju direkt dystra tongångar och ger oss en god bild av den överlägsna kanadensiska puckmentaliteten. Bobby Kromm slogs knockout på Nya Ullevi av ett issjok på cirka ett kilo, som en 15-årig lymmel kastade på honom från läktaren. Han måste föras till Sahlgrenska — och uppenbarligen är mannen fortfarande i behov av vård...

Men ännu värre är det öppna spaltkrig Kanada—Sverige, som flammade upp — och sedan talas det så vackert om idrottens »förädlade inverkan» och hur »sporten för nationerna närmare varandra».

Ishockey får tydligen inte räknas till

dess ädla idrotter att döma av följande »pang-grunka» av ingen mindre än Len-nart Strandberg i tidningen Arbetet:

»Enligt Idrottsbladet har den kanadensiska tidningen Toronto Telegram — med en miljonupplaga — skandaliserat Tre Kronor i en artikel, författad av en viss Mr. George Gross — tidningens ishockeyexpert och f.n. stationerad i Stockholm — vari det bl.a. heter:

»Svenskarna är som gråtande babies eller som kärringar. Det skulle inte alls förvåna mig, om de också använder behå och korta nylontrosor under sin ishockeyutrustning.

Om de kanadensiska spelarna i Stockholm tar avstånd från Mr. Gross uppfattning?

— Absolut inte, hävdade en talesman för laget. Det är vår uppfattning, att Tre Kronor är ett lag som består av idel kärringar. Och svensk press ger vi inte mycket för, med alla dessa experter på 20 år, som springer kring benen på oss och »luktar blod».

Det där var ju rent besked både åt våra spelare och åt våra experter. Fast vi är ju några stycken här, som faktiskt är lite äldre än 20 år...

— Jag har talat om den där artikeln i Idrottsbladet, säger George Gross förargad. Men jag har aldrig skrivit någ

sådant om de svenska spelarna i min tidning.

Detta bekräftas av Aftonbladets kända storreporter Börje Heed, som skriver:

»Inledningsvis fick jag se det manuskript som han ringt in till sin tidning i Toronto. Det handlade förstås varken om behån eller trosor. Däremot om maggördlar (som den svenske tränaren Arne Strömberg sagt att det svenska laget ska utrustas med som skydd mot hugg från det kanadensiska).

Men det skulle onekligen ha sitt intresse att få veta vad Torsten Tegnér (MRA) anser om attentatet mot en av våra utländska gäster!

Simledaren Birger Buhre klarar upp det otrevliga intermezzot i Kvällsposten där det bl.a. heter:

»Svenskarna är som gråtande babies eller som kärringar. Det skulle inte alls förvåna mig om de också använder bh och korta nylontrosor under sin ishockeyutrustning.

En närmare undersökning avslöjar att

detta är vad en kanadensisk tidningsman sagt på skämt — men inte skrivit — vid fyllda glas en sen nattimma på den s.k. pressklubben. Rent ölsnack användes alltså i försäljningssyfte och till att så bat mot Kanada hos den fulltaliga publiken på fredag. Om det skulle hända något i veckans huvudmatch kan aktningssvärda IB svärigen moralisera. Man har sålt sin själ för en vattvälling, bidragit till att förtäta hatatmosfären.»

● TRAIL SMOKE EATERS fick en lätt start i VM-turneringen mot Västtyskland och hade uppenbarligen bestämda order att söka uppträda som gentleman även på isen. De 1.843 åskådarna trodde inte sina ögon, då backsluggern Harry Smith, köpman därhemma, muraren Lenardon och flygaren Jack McLeode et consortes hade ånglavingarna påkopplade bägge första perioderna och faktiskt varken slogs eller dammade in en enda tysk i planket.

Vi har i gott minne härhemma, inte bara när råskinner Martin klämde in Lasse Björn i sargen uppe i Squaw Val-

Kanadensare trivs inte i straffbåset, men ser till att de hamnar där ändå. Mot Västtyskland var det rena sällskapslivet bland syndare, när Fletcher, Forhan och Tambellini ådragit sig bestraffningar

En märklig insats i detta VM gjordes av speciellt tillkallade USA-backen Kirrane. Han debuterade mot Finland, gillade inte en bestraffning på två minuter för någon smärre förseelse och satte igång med diverse måleriska beskrivningar av domarna. Tyvärr för Kirrane var ena domaren hemma i språket och så blev Kirrane utvisad för resten av matchen! Här är han i trubbel med Kilpiö

ley 1960, så hela Lasses revbensspjäll punkterade och måste monteras om. Vi kommer också ihåg, hur den kobente humlestören Don Fletcher slog Lars Eric Lundvall fördärvad 1961, och hur Nisse Nilsson fick käken sönderspräckt.

Det där är förmodligen kanadensisk ishockey i sin prydno, »ett spel för män». Men nu i VM-debuten i Johanneshov hade silkesvantarna dragits på — fast tydligen vantrivdes de bruntröjade »tuffingarna» i den ovana rollen. När bara 8 minuter återstod av matchen, och de ledde med goda 4—0, så kunde de faktiskt inte styra sig längre. Bob Forhan (kontorist i det civila) drog till med ett fruktansvärt dräpsslag över benen på den västtyske konditorn Heinz Bader.

Bader sjönk ihop som en tomsäck, domarna rusade till, och Forhan satte förstas upp världens oskyldigaste kerubanlete.

— Han höll ju fast mig i tröjan, förklarade han.

Ett sånt vanvördigt tilltag måste självfallet kännbart kroppsbestraffas enligt kanadensisk uppfattning. Men inte dess mindre skickades Mr. Forhan direkt ut i förbrytarbåset.

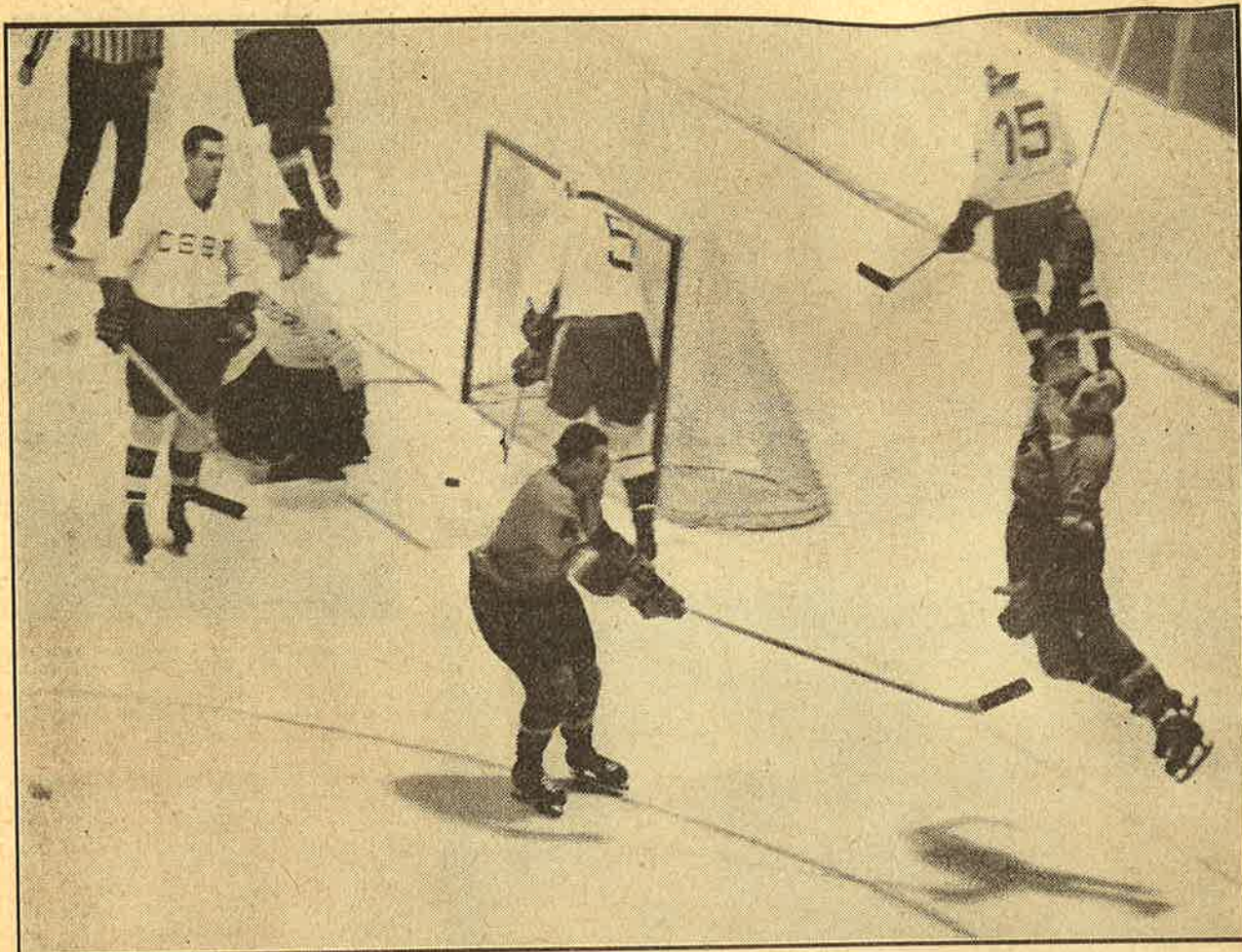
☆☆☆

● PÅ NÅGOT VIS hade han emellertid satt fyr på den medfödda kanadensiska sluggerinstinkten — så nu hjälpte inga förmaningar längre.

Bara några sekunder senare fick han sällskap av sin yrkeskollega Adolf Tambellini och efter ytterligare 42 sekunder kom skräckfiguren och brandsoldaten Don Fletcher med buteljxlarna och giraffbenen inraglande. Han hade klippt till verktygsmakare George Scholz, så denne tog full räkning, måste väckas till liv av tävlingsläkare »Lammet» Ljungqvist och bäras ut från banan.

Samling vid pumpen alltså! Tre kanadickråskinn skuldra vid skuldra i busbåset — där de f.ö. såg ut att passa alldeles förträffligt.

☆☆☆

Detta VM:s färgstarkaste glädjeyttring åstadkoms av Kanadas Tambellini, sedan han ordnat ledningen med 4-3 i den våldsamt spännande och betydelsefulla matchen mot Tjeckoslovakien. George Ferguson framför sina hjärtliga gratulationer (ovan). Sveriges möte med Finland var fruktat på förhand, men grabbarna tillät inga som helst »dumheter» från bröderna i öster. Nedan listar Lill-Stöveln in en av de fyra puckarna bakom Lahtinen

● INTE DESS MINDRE argumenterade skranglige Don Fletcher under överlägsna och yviga gester med de närmast sittande funktionärerna och sökte förmodligen förklara, att vi inte i det här landet begriper oss på hur *verkelig* ishockey skall spelas.

Det var efter den sketchen, som ledaren Bobby Kromm gav den församlade världspressen en smärre lektion och bl.a.

försäkrade: »Vi kanadensare är varken gangsters, hundar eller kreatur — utan helt vanliga människor med dylikas fel och förtjänster».

Jag undrar sa flundra om gädda är fisk — man vet i varje fall inte riktigt var man skall placera en träig »döderhultare» som brandsoldat Don Fletcher.

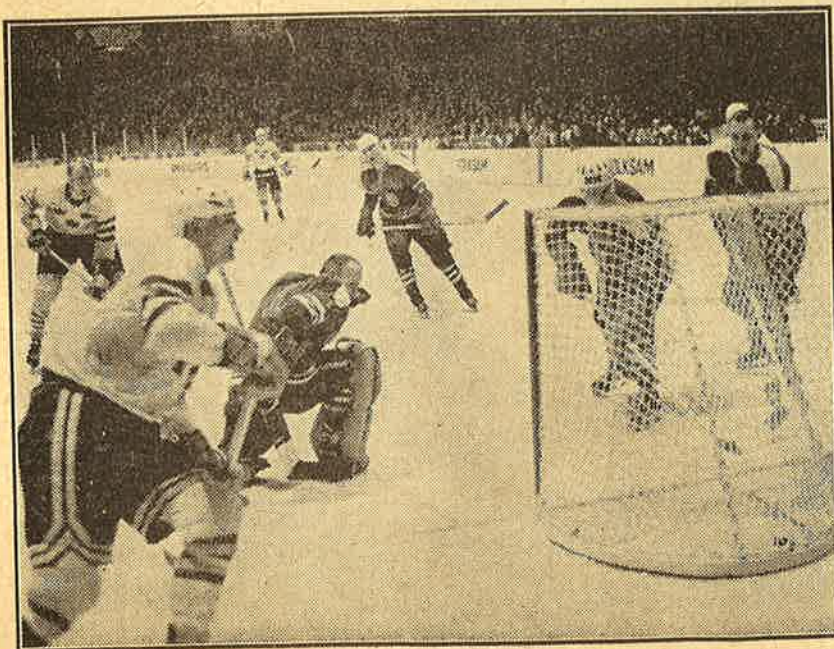
Men det går väl an, när kanadickerna begränsar sin säregna umgängeskunst till isrinken, där de helt visst inte kan rå för, att de inte bibringats så fint sätt »på sängkanten». De har tydligen uppfostrats i samma slags primitiva våldsmentalitet, som går igen i de verkligt tuffa Wild West-filmerna och har oerhört svårt att fatta, att vi här i Sverige, de gamla vikingarnas hemland, har blivit så ytterligt degenererade, så vi inte tål se en enkel dagsedel i ett »spel för män».

☆☆☆

● NATURLIGTVIS KAN vi också förstå det resonemangset bland spelare som insupit den nästan ofattbart råa mentaliteten från proffsligorna i Kanada och USA. Jag hade tillfälle att redan år 1926 följa proffshockeyn i Madison Square Garden i New York och blev egentligen bara så där verkligt perplex första gången. Då etablerades en 5 å 6 s.k. råkurr, då klubbtor och handskar slängdes på isen och näsor slogs i blod med knytnävarna.

Nå, de bråkmakarna blev väl grundligt utbuade?

Ingalunda! Publiken applåderade och visslade, vilket senare var tecken på alldeles utomordentlig tillfredsställelse!

Detta VM:s färgstarkaste glädjeytring åstadkoms av Kanadas Tambellini, sedan han ordnat ledningen med 4-3 i den våldsamt spännande och betydelsefulla matchen mot Tjeckoslovakien. George Ferguson framför sina hjärtliga gratulationer (ovan). Sveriges möte med Finland var fruktat på förhand, men grabbarna tillät inga som helst »dumheter» från bröderna i öster. Nedan listar Lill-Stöveln in en av de fyra puckarna bakom Lahtinen

● INTE DESS MINDRE argumenterade skranglige Don Fletcher under överlägsna och yviga gester med de närmast sittande funktionärerna och sökte förmodligen förklara, att vi inte i det här landet begriper oss på hur *verkelig* ishockey skall spelas.

Det var efter den sketchen, som ledaren Bobby Kromm gav den församlade världspresen en smärre lektion och bl.a.

försäkrade: »Vi kanadensare är varken gangsters, hundar eller kreatur — utan helt vanliga människor med dylikas förtjänster».

Jag undrar så flundra om gädda i fisk — man vet i varje fall inte riktigt var man skall placera en träig »dödet hultare» som brandsoldat Don Fletcher.

Men det går väl an, när kanadickerna begränsar sin säregna umgängeskunst till isrinken, där de helt visst inte kan för, att de inte bibringats så fint så »på sängkanten». De har tydligen uppfostrats i samma slags primitiva välbemålningsmentalitet, som går igen i de verkligt tuffa Wild West-filmerna och har också hört svårt att fatta, att vi här i Sverige de gamla vikingarnas hemland, har blivit så ytterligt degenererade, så vi inte tål se en enkel dagsedel i ett »spel i män».

☆☆☆

● NATURLIGTVIS KAN vi också förstå det resonemang som bland spelarna som insupit den nästan ofattbart primitiva mentaliteten från proffsligorna i Kanada och USA. Jag hade tillfälle redan år 1926 följa proffshockeyn i Madison Square Garden i New York. Det blev egentligen bara så där verkligt perplex första gången. Då etablerades en 5 à 6 s.k. råkurr, då klubbors handskar slängdes på isen och slogs i blod med knytnävarna.

Nå, de bråkmakarna blev väl ganska lätt urbuade?

Ingalunda! Publiken applåderade visslade, vilket senare var tecken på alldeles utomordentligt tillfredsställelse.

Sedan applåderade man på nytt, då de »vilda» slagskamparna lade armarna axlarna på varann i utvisningsbåset och torkade bloddropparna från varandras ädla nasusar.

Se det var tecken på äkta och fin kamratskap och »no hard feelings»!

Så småningom lärde jag mig förstå, att dessa storsmockor och råa slagsmålsbataljer helt enkelt ingick i föreställningen! Och faktiskt drog mer publik än själva ishockeyspelet som sådant.

Och så kommer dessa snälla kanadiker hit och finner inte minsta förståelse för sina specialmetoder! Som de kostnadsfritt söker lära ut i vår förvekliga världsdal.

Sannerligen ett hårt öde.

☆☆☆

● INTE MYCKET BÄTTRE gick det för en av kanadickerna, då han försökte på sitt eget lilla sätt tala hotell Malmens portvakt tillrätta. Den senare tillstod icke tvivelaktigt fruntimmersbesök i spelarens rum, och ett dylikt »missförstånd» måste självfallet kvitteras med en råsoop.

Vaktmästaren (Richard Manigel) var exakt lika »oförstående» för denna specialform av kanadensisk umgängeskunst som de europeiska ishockeydomarna för deras fasoner i isrinken. Han skyndade till och nitade in en rak höger på kanadicken. Som slogs direkt knockout och omedelbart fick fraktas till Södersjukhuset.

Polis måste tillkallas, och tre av spelarna befanns ha uppträtt i hög grad störande. Men varken Bobby Kromm eller någon annan Kanada-lagledare var inne för att betyga, att de bara var vanliga »human beings».

Hotell Malmen ville inte göra någon polisanmälan — men torde betacka sig för kanadensiska inackorderingar i fortsättningen.

Vaktmästare Manigel, en lång sympatisk pojke, var jag och pratade med. Han befanns vara en 23-årig tysk f.d. *umgätsboxare*! Så den kanadicken sprang på pumpen!

Så särskilt god propaganda varken för umgängeskunst eller ishockeyspel gör väl inte herr hockeykanadicker i vårt i dessa hänseenden underutvecklade land.

☆☆☆

● AMERIKANARNA som vid de flesta tidigare olympiader och VM hängt kanadensarna i rockskörten kom hit över med ett direkt genant svagt lag, som inte skulle haft en chans att klara sig ens i B-gruppen, USA var dock silvermedaljörer i det olympiska Cortina 1956 efter Sovjet, tog guld i Squaw Valley 1960 och levererade en helt jämn 1-2-batalj mot Sverige i Colorado Springs i fjol. Vidare har det sluppit ut, att yankee-pojkarna specialtrimmats av proffs i Boston ända sedan november — och sen hade dom inte ens chans att klara sig undan tvåsiffrigt nederlag mot exempelvis Finland!

Ingen vacker syn kanske, men Rolle Stoltz har inte utrustningen för skojs skull utan för att stoppa för de mer eller mindre vilda tacklingarna ute på planen. Som synes en hel del som erfordras

Kan ni tänka er något mera kvalificerat för Operabaletten än Lill-Stövelns eleganta skritt här-
ovan? Han passar på att göra sitt andra mål för Sverige i segermatchen mot Finland samtidigt

Hur kommer sig nu detta amerikanska fiasko?

— Vi fick helt enkelt inte med våra bästa, framhöll den amerikanske puckdiktatorn Walter Brown. Pojkarna är amatörer. Och då vi inte kunde garantera dem förlorad arbetsförtjänst, så måste de stanna hemma.

Amatörhockey är en fattig sport i Amerika. Det är bara proffslagen som drar publik. Där finns inte heller några donatorer, som vill satsa lite dollars för att vi skall vara med i VM. Hade vi fått hit vårt bästa lag, så tror jag att vi hade haft en mycket god chans att bjuda både tjecker, svenskar och ryssar hårda argument. Men nu har vi bara unga, ganska orutinerade pojkar, enbart studenter och värnpliktiga, som inte förlorar pengar på att resa hit. Vi får trösta oss med, att de får se och lära till olympiaden i Innsbruck nästa år.

☆☆☆

● MR. BROWN hade rätt i att hans unga pojkar hade nästan allt att lära i ishockey — men märkligt nog var en del yankeelymlar riktigt fullflätade, när det gällde kanadensiska råheter. De tacklade som bisonoxar och försökte sig också med »spearing» (dvs. stötar mot kroppen med klubborna).

Deras bästa spelare, den 23-åriga backen Russel McCurdy, blev tvärlisk i 3:e

perioden mot tjeckerna, då USA låg under med 9-0. Russel såg tydligen rött, slet av sig handskarna i bästa kanadiskstil och skulle puckla på den tjeckiske järnvägstjänstemannen Jiri Dolana med knytnävarna. Som tur var hann domarna emellan, varpå bägge stridstupparna fick parkera i utvisningsbåset. Där de satt och blängde argt — dock utan handgripligheter.

☆☆☆

● **MEN VÄRRE ÄNDÅ** var sket-chen med USA-lagets kapten Jack Kirrane — den ende av guldmedaljörerna från Squaw Valley, som Mr. Brown lyckades få med sig hit.

Jack är 34 år och borde alltså ha hunnit kalmera sig lite men råkade inte dess mindre ut för VM:s hårdaste bestraffning.

I matchen mot finnarna tacklade han regelvidrigt och blev följaktligen utkörd på två minuter. Därmed har allt varit gott och väl — om inte Mr. Kirrane också funnit sig föranlåten att i vogtalarlön kritisera domslutet ifråga.

Nu råkade en av rättsskiparna vara kanadensaren Vic Lindqvist, som begrep vartenda ord av Kirranes fula slang-ramsa.

Det blev därför ytterligare tio minuter i båset för protest mot domslut.

Men nu tyckte Jack Kirrane, att skam gick på torra land! Och sökte förklara för tjeckiske domaren Pokorny, att denne såg ut som »bakdelen på ett svin».

Det där begrep, förstås, inte Pokorny. Men Vic Lindqvist förstod perfekt, och så blev det adjö med Mr. Kirrane! Han blev inte bara utvisad för resten av matchen och fick lomma iväg till om-

klädningsrummet, utan internationella juryn beslöt senare på kvällen, att han inte heller fick spela med i matchen mot Tjeckoslovakien.

Sens moral: en ishockeyspelare, som är ful i mun, riskerar 119 minuters utvisning!

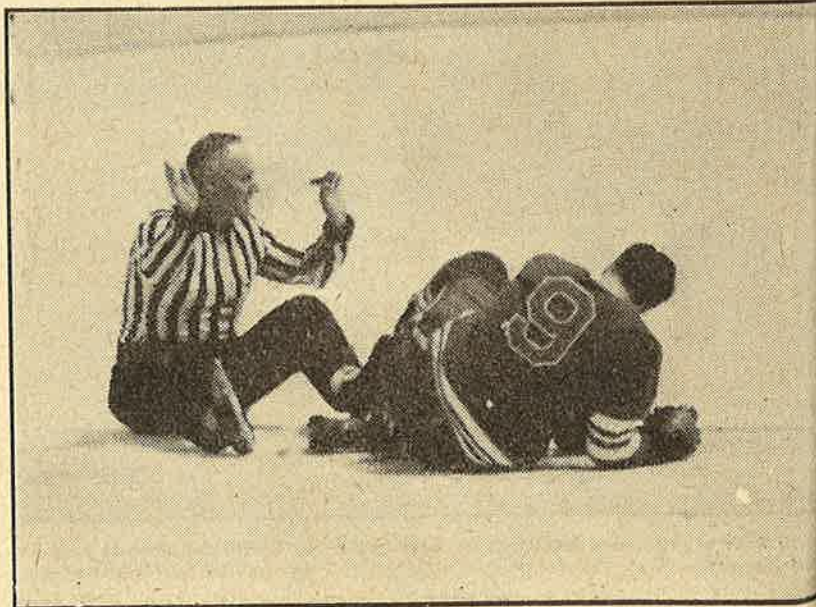
— Kirrane slog nytt världsrekord, när det gäller grova skällsord på domare, framhöll Vic Lindqvist.

— Jag skulle kunna bita tungan av mig nu efteråt för det där om grisen, sa Jack Kirrane själv. Under hela den

★

Det var ingen lysande inledning Sverige bjöd på mot Östtyskland, men så småningom fick främst Tumba fason på sin omgivning. Nå sedan Rolle Stoltz hittat rätt med 1-0-puck lossnade hämningarna (ovan). NEJDA, vilda är inte spelarna, att de tacklar domarna också! Det här missödet gick så till, att domare fastnade med sin skridsko i finländaren Rautalins och så dråsade bägge hem rarna i isen

★

olympiska turneringen i Squaw Valley
råkade jag inte ut för en enda utvisning.

☆☆☆

● **ALDRIG NÅGONSIN TIDIGARE** har så många skickliga målvakter gått i elden som i detta VM. Sverige har två världsstjärnor i Kjell Svensson och Klimpen Häggroth, finnen Juhani Lahtinen spelade som en fantom mot USA och östtysken Klaus Hirche höll på att paralysera hela Tre Kronor, då han stod som en järnmur i sin kasse.

Men kanadensarna håller på att deras Serh Martin är den bästa goalkeepern — och jag vill ju inte direkt påstå att de har fel.

Martin är en 28-årig brandsoldat, och hans fenomenspel i målet är dess märkligare, som han dras med en svår skada i vänstra axelleden. Detta är speciellt handikapande, därför att Martin också är vänsterhänt — och alltså håller sin stora brödspade i vänstra »våfflan».

Daglig massage är nödvändig i den sjuka armen. Men dessutom råkade Martin ut för en svår tandskada, som tvång till operation, varvid en del inflammerade tandrötter avlägsnades.

Inte illa av den gossen att prestera storspel under dylika omständigheter.

☆☆☆

Den stora turneringen gällde inte bara VM- och EM-titlarna utan också den s.k. »fair-play-cup», som delades ut till turneringens mest justa lag.

Den tävlingen omspann *alla tre* grupperna, och avsikten var att ge pokalen till den nation, som noterat minsta antalet utvisningar. Varje spelare i det laget fick också ett armbandsur.

Då det är betydligt hårdare tag i A-gruppen än i de båda andra, tillsattes en speciell »fair play-kommitté», som fick i uppgift att kora det justaste laget.

Överflödigt att nämna, att varken Kanada eller USA aspirerade på priset ifråga!

☆☆☆

● **B- OCH C-GRUPPERNA** har spelats i skymundan uppe i Stockholms olympiska stadion och där beskådats av en handfull huttrande åskådare.

Dålig affär för Svenska Ishockeyförbundet, som svarar för alla kostnader från svenska gränsen för alla deltagande nationer.

Danskarna behöver exempelvis bara köpa tur- och returbiljett på Öresundsfärjan — sen står arrangörerna för fiolerna.

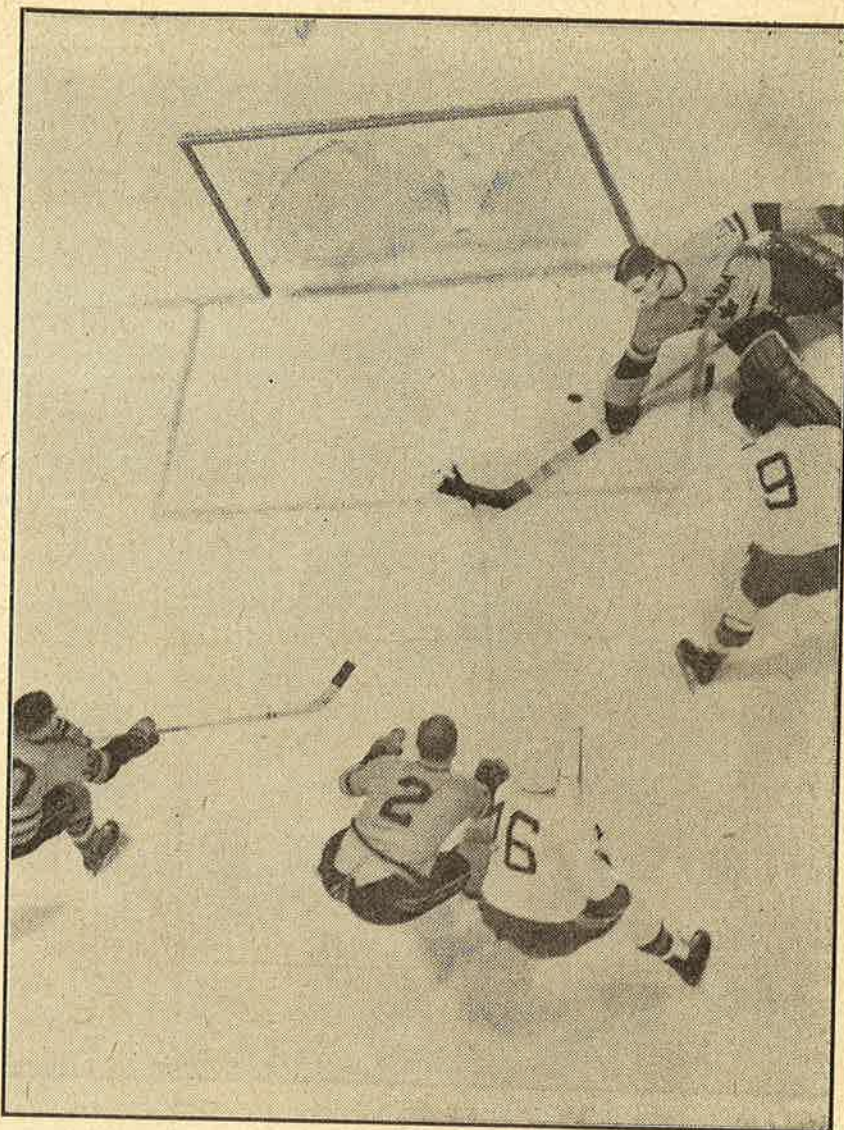
Det danska laget kostade cirka 25.000 kronor men drog inte publik ens för en tusenlapp.

Men huvudsaken i ett VM är inte att tjäna pengar — de sportsliga värdena är mer betydande!

År 1949 var danskarna också med och fick då stryk av Kanada med 47—0. Men nu vann de över Holland med 4—1, vilket väl är Danmarks stoltaste seger genom tiderna i ishockey.

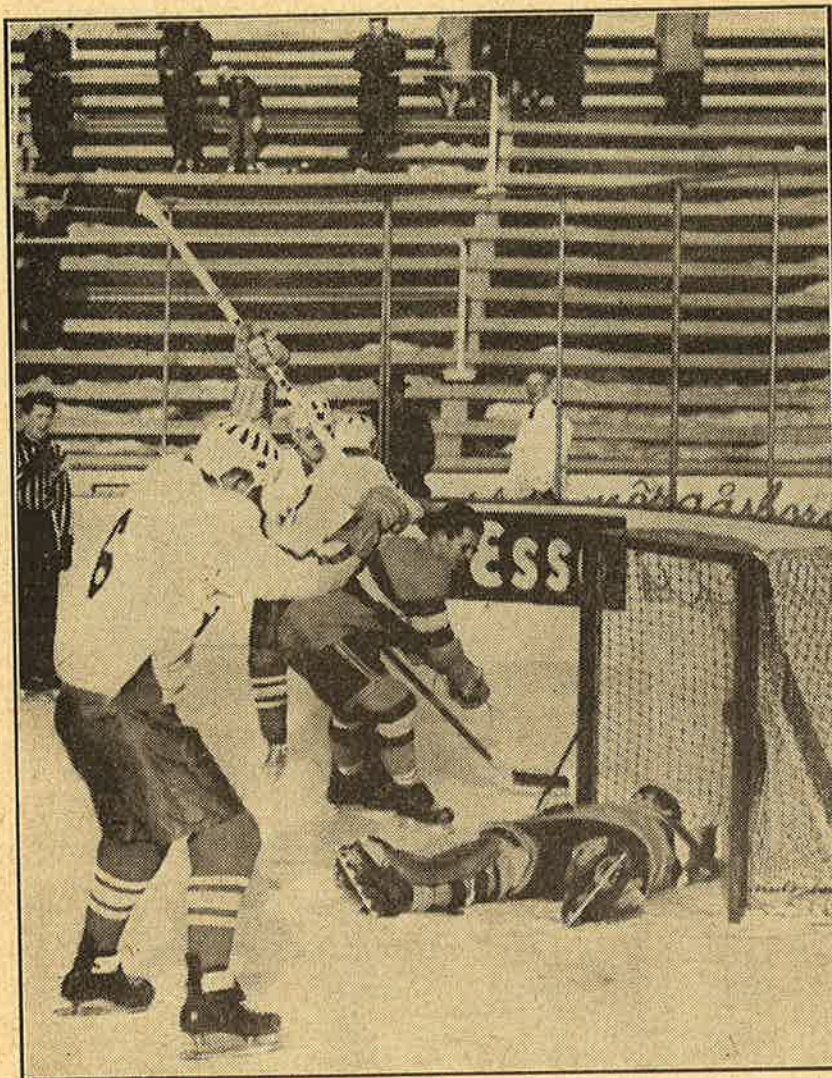
Om B-turneringen är vidare att säga, att första VM-målet gjordes av en kanadick med det »läskande» namnet Martini. Klockan 9.17 på torsdag morgon inledde han nämligen skottlossningen i B-gruppen, då Schweiz besegrade England med 8—0. Martini är nämligen numera schweizisk medborgare.

☆☆☆

När man talar om kanadick, så får man inte lov att bara nämna deras fräna sätt att spela hockey. De kan också oerhört mycket av de ädlare ingredienserna i spelet, och de har charmanta medlemmar i laget. Som t.ex. målvakten Seth Martin, som stred som ett lejon mot tjeckerna bl.a. På bilden ovan får han dock släppa in Vaneks målskott. En annan härlig lirare i Kanadas lag lystrar till namnet McLeod och han kan det mesta i gamet. Framför allt vet han hur en passning ska slås

Jubel i danska sinnen. Holland är på god väg att besegras, när Petersen signalerar för det första danska målet

FRÅN 0 - 47 TILL 4 - 1 DANMARKS BEDRIFT

● **DANMARK** har skrivit historia. Ishockeyhistoria. Laget har vunnit sin första VM-match genom att på Stadion kvadda Holland inför 472 vilt jublande åskådare. Det var ett stort ögonblick för våra danska bröder och man kan förstå att sportfiskaren Börge Hamann från Köpenhamn och danske försvarsattachén i Stockholm, Jörgen Hvid, hade tårar i ögonen när Dannebrogen hissades.

● **DE TVÅ** var med i Stockholm 1949 vid VM:et då danskarna fick stryk av Canada med 47-0! Det betyder, om man räknar med effektiv speltid, att canadensarna gjorde ungefär ett mål per minut. Men danskarna var inte ledsna för det. De slet som djur och hade förmågan stått i någorlunda proportion till viljan hade det blivit en ganska jämn match...

☆☆☆

● **GENOM ATT TA DET HELA** gemytligt och inte visa några sura miner vann danskarna publikens sympatier.

I matchen mot Holland kom första målet genom Gautier så han är numera historisk i allra högsta grad.

Det tar många år innan det danska laget kommer på allvar men det är i alla fall på väg och stor del av för tjänsten tillkommer tränaren Åke Wilhelmsson, för en del år sedan allsvensk back i Djurgården.

— Det lilla vi kan har Åke lärt oss, han har varit fantastisk och visat en ängels tålmod hur tokigt vi än burit oss åt.

Säger danskarna unisont.

Förresten slog Danmark tillbaka även Bulgarien med 5-4, men här var det inte så mycket fråga om ishockey. Snarare liknade det hela ett rallarslagsmål.

Men på stridslusten och viljan hos kämparna var det minsann inget fel.

C GRUPPEN

(i den ordning matcherna spelades)

Österrike—Danmark	13—2
Ungern—Belgien	25—1
Holland—Bulgarien	3—3
Österrike—Ungern	3—1
Danmark—Holland	4—1
Bulgarien—Belgien	7—3
Österrike—Holland	13—2
Österrike—Belgien	30—0
Ungern—Danmark	10—3
Holland—Belgien	13—1
Danmark—Bulgarien	5—4
Österrike—Bulgarien	3—2
Ungern—Holland	13—2
Danmark—Belgien	8—3
Ungern—Bulgarien	8—3

Österrike	5	5	0	0	62—7
Ungern	5	4	0	1	57—12
Danmark	5	3	0	2	22—31
Bulgarien	5	1	1	3	19—22
Holland	5	1	1	3	21—34
Belgien	5	0	0	5	8—83

FORSTA MALET EFTER 17 MINUTER: V första mål föll den 7 mars. Det var i matchen i B-gruppen mellan Schweiz och England. Matchen spelades på Stadion med början 9 och kl. 9.17 hittade schweizaren Orsini rätt med ett fräsande slagskott.

ISHOCKEYKOSMOPOLIT: Ja, det är man med rätt kan kalla Martini. Han kommer från Canada till England och spelade också i Italien innan han för 10 år sedan hamnade i Schweiz. Han är 34 år och landets stora forwardstjärna.

Praktmålet som gav 1-0 till alpländets ner tände gnistan på dessa som gick loss vann med 8-0.

BOTTENREKORD: Endast 28 betalande åskådare på Stadion mellan Danmark och Bulgarien. Men så var det också 12 gruppmatcher.

DET BERODDE PÅ EN HATT: De flesta spelarna i Tre Kronor har diverse öknamn, vilket de flesta väl är klarlagda. Men vad berodde det på att ingenjör Hans Mild kallas Tjalle?

— Jo, säger Hasse, det var så att vi skrev på turné till Rumänien, och jag hade en elegant kanna hos Ströms. Men jag tyckte den hade för breda brätten så i Bukarest klippte jag av brättena med flera centimeter. När Jompa Eriksson fick syn på mej började han storskratta och frågade:

— Har du tjackat den där av Tjalle till vigg?

Så blev Hasse Tjalle efter seriefiguren Allers, och det namnet lär han nog få hålla.

ARNE ÄR YXI: Tränaren Arne Ström har av alltid slagfärdige »Stålfarfar» Rolf Stoltz döpts till Yxi med anledning av att denne kör med en rock i typiskt finskt sätt. — Fast man kanske borde klippt till lite.

Säger Roland och ser oskyldig ut som vanligt.

EN PUCK ...

SOVJET

... FÖRPASSADE "TRE KRONOR" TILL SILVERPLATSEN I 1963 ÅRS ISHOCKEY-VM.

DET VAR OHYGGGJUT JÄMT MELLAN DE STORA OCH SOVJET (SOM FÅTT STRYK AV SVERIGE TIDIGARE I TURNERINGEN) TOG VM-TITELN PÅ SAMMA POÄNG SOM "TRE KRONOR" MEN MED EN YNKA PUCK MER INSPELAD.

"TRE KRONOR"

VAR FAVORITER TILL TITELN TILLS O: A 2 TIMMAR FÖRE PRISUTDELNINGEN.

LÄGET VAR DETTA ATT SVERIGE BARA BEHÖVDE SPELA OAVGJORT MOT TJECKERNA FÖR ATT SAKEN SKULLE VARA BIFF.

EFTER 6 VINSTER I SVIT BLEV DET STRYK MED 3-2!

TJECKERNA

HADDE F.Ö. VM'S TEKNISKA ÅKFENOMEN.

VLACH HETTE KAR'N OCH HAN VAR DESSUTOM TURNERINGENS MINSTA TOPPLIRARE.

SOM 2: A EFTER VLACH NOMINERAR VI "RÖKÅTAREN" TAMBELLINI, OCH JÄMSIDES MED HONOM.

← STERNER FÖR HANS "HAT TRIC" PÅ KANADA.

BÄSTA BACK: ROLAND STOLTZ, TRE KRONOR, TÄTT FÖLJD AV SOVJET'S RAGULIN.

BÄSTA LAG? OM MAN FÅR TRO PRISLISTAN MÅSTE DET BLI SOVJET....

MEN DE VA SOM SAGT JÄMNT.....

SMÅPLOCK I VM MARGINALEN

● **POLISSTYRKAN FORDUBBLADES.** Inför matchen mellan Sverige och Kanada hade polisen fördubblat sina styrkor då de fruktade bråk. Men inget hände som fordrade polisens ingripande.
Dessbättre!

● **GLÄDJANDE:** Utanför förekom rätt många gubbar från Svarta börsen som hade biljetter till salu för 10 kronor mer än vad dom kostade och många erbjöd sig även att sälja en liten flaska Renat för »bara» 50 kronor. Båda afförerna gick i stort sett i baklås. Mycket glädjande!

● **HÄR EN UPPGIFT** om i vilka landskap de 17 svenska VM-spelarna är födda — den kanske kan intressera. Alltså:

NORRBOTTEN: Häggroth, Määtä.

ÄNGERMANLAND: Nils Johansson.

MEDELPAD: Nordlander.

HÄLSINGLAND: Härdin.

GÄSTRIKLAND: Blomé, Karlsson, Öberg.

UPPLAND: »Tumba» (ej född i Tumba!)

VÄSTMANLAND: Pettersson, Öhrlund.

VÄRMLAND: Sterner, Nilsson, Lundvall.

SÖRMLAND: Svensson.

STOCKHOLM: Mild, Stoltz.

S:a Norrland 8 — Svealand 9.

Härav framgår med all önskad tydlighet att

den stockholmska dominansen från 40-talet är helt bruten.

Och det är säkert borta till det bästa för svensk ishockey och dess framtid.

Borta är den tiden då Stockholms-lagen — särskilt Hammarby — äkte omkring i landsorten och mjukade upp sig med en allsvensk bandymatch och så avslutade dagen med att vinna en dito ishockeybatalj på kvällen — för det mesta tvåsiffrigt.

● **F. D. RADIOIDOL BAKOM NORGE.** Pådrivare nummer 1 bakom norsk ishockey av idag är f.d. radioidolen Rolf Kirkvaag. Han är vice ordförande i förbundet och hör till dem som vill satsa på ungdomen.

Det var Kirkvaag som genomdrev att Norge avstod från kvalspel till A-gruppen i VM — den hade blivit alldeles för svår för norrmännen — och frivilligt gick in i B-avdelningen.

Från radioarbetet gick Kirkvaag över till att syssla med djupfrysta varor och från djupfryst till konstfryst ska väl steget inte vara så långt.

Så nu hoppas norrmännen att det ska växa upp isrinkar i Norge på löpande band.

● **NYHET:** De schweiziska backarna demonstrerade en utstyrselnyhet bestående av stabila skydd över vristerna. Det kan ofta bli otäcka träffar av kanonhårt avlossade

skott så åtgärden får betraktas som klok och manar till efterföljd.

● **TIO NATIONER UNDER ETT TAK.** Sällan har en sådan internationell samling idrottsstjärnor setts under samma tak som på hotell Malmen under detta ishockey-VM. Från Moskva i öster till den lilla gruvstaden Trail i väster i Kanada bodde inte mindre än 10 nationers iskrigare med hövdingar.

● **INGA JÄRNRIÐARE:** Det betydde att inte mindre än 200 spelare och ledare från Kanada, Sovjet, USA, Tjeckoslovakien, Finland, Norge, Östtyskland, Västtyskland, Danmark och England samsades om de fyra nedersta våningarna i det 6 våningar höga hotellet.

Någon järnridå fanns inte. Amerikanare, kanadensare, ryssar, östtyskar, engelsmän och danskar levde tillsammans i den bästa samja och i korridorerna och vestibulerna surrade det av diverse språk.

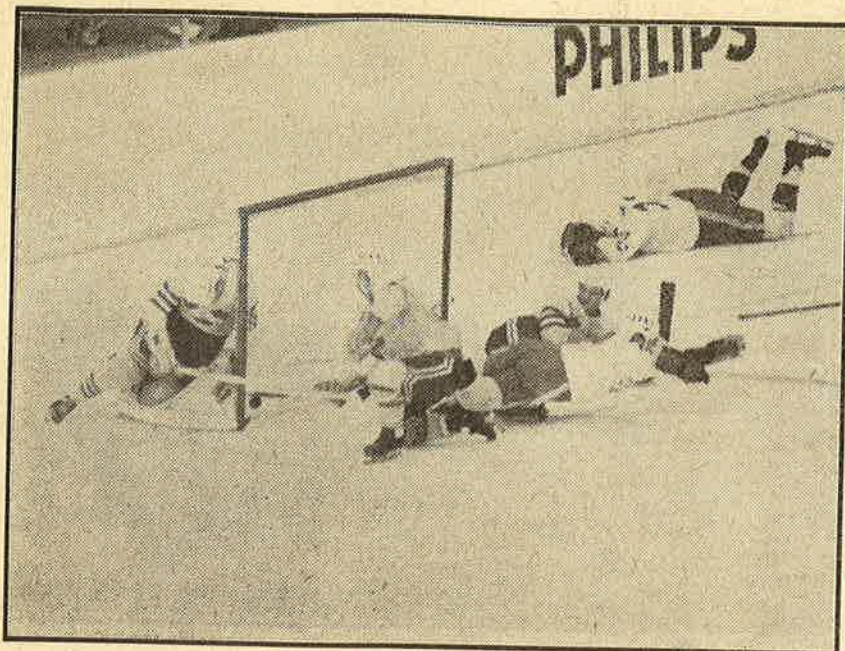
● **VÄRDEFULL MAN:** Det var Hotellets vaktmästare, italienaren Salvatori Baldari, som förutom sitt eget modersmål behärskade svenska, franska, spanska, engelska, tyska och ryska.

Han löste med sin språkkunnighet många dispyter mellan VM-figuranter.

● **VÄSTLIGA FASONER FARLIGA:** Den ryske centern Benjamin Alexandrov har varit

OTROLIGT MEN SANT. Trots det påvra spelet i första perioden leder plötsligt svenskarna med 1-0, sedan Nicke Johansson klappat in långpuck med all akkuratess. Intresserade åskådare Lundvall och Sura-Pelle (6)

Tjeckerna kvitterar! Vlach och Bubnik gör gemensam sak och det svenska försvaret överrumplas totalt. För sent att söka hindra den pucken!

avstängd från spel alltsedan olympiska spelen i Kalifornien 1960. Han fick silkesnöret och försvann alldeles ur bilden. De ryska ledarna förklarade att det gällde en »disciplinär bestraffning på någon kortare tid».

Närmare forskningar i fallet visar emellertid att detta är en sanning med modifikation. Den direkta orsaken till att den ryska idolen avstängdes var en trafikolycka i Moskva.

Och ännu värre: under sina resor i de västliga länderna fick han kontakt med en annan livsstil som imponerade på honom. Han började utvecklas till en playboy och leva livet lätt i kraft av sin skicklighet som ishockeyspelare.

● **FOR MYCKET TVÅL:** Hans sätt att leva väckte ont blod i kamratkretsen. När hans namn en gång nämndes gjorde en av hans lagkamrater en gest som sade att »Alexander gick omkring med näsan alldeles för högt».

En rysk journalist säger:

— Han hade för mycket tvål i håret.

Det betyder att han ansågs ha för många divaloter. Han var en fara för det ryska drömsamhället.

Men så visade det sig inför VM:et i Stockholm att han absolut behövdes i laget.

Han rentvättades kvickt och anses nu vara en mönstergill Sovjet-medborgare.

Så fort kan det ändra sig. Bakom järnridån.

● **GOD SOMN:** När den spännande matchen mellan Kanada och Tjeckoslovakien på Johanneshov — 15.641 betalande såg den — var slut satt en yngre gentleman på A-sektionen lugnt kvar. Det visade sig att han var djupt inslumrad.

● **ALLA SATT ÄR BRA:** En yngling försökte ta sig in på matchen genom att visa upp ett — blodgivningskort! Men den valsen gick inte vakten på...

● **TACK FÖR RADEN:** Väst- och östtyskarna rådfrågade före VM:et den tjeckiske stjärnan Bubnik om sina möjligheter i toppsammanhang.

Bubnik:

— Ni får inte spela pessimistiskt och defensivt. Man får inte vara rädd för att få

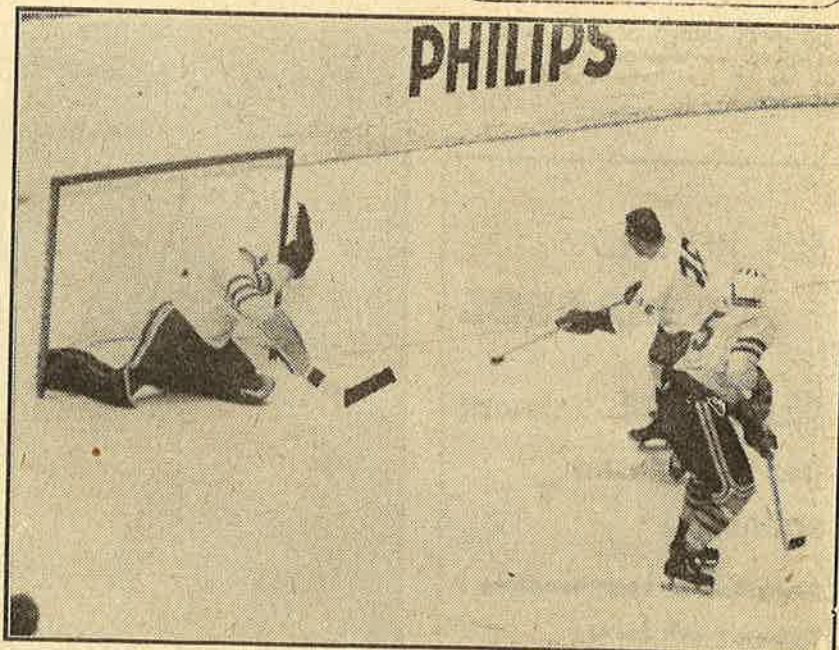
stryk om man vill lära sig spelets finesser. Det spelar ingen roll hur många mål man får i den egna kassen. Huvudsaken är att man försöker spela spelet.

Tyskarna tog Bubnik på orden. Östtyskland vann första perioden mot Kanada med 4-0 och Västtyskland ledde med 2-1 över Sverige efter en period.

● **LEGALISERAD PELLE-JONS:** Aftonbladet ondgjorde sig i en stort uppslagen artikel över den svenske hejarklacksledaren på Hovet och undrade om inte Svenska Ishockeyförbundet kunde stoppa mannen.

Det var nu lite svårt då killen kunde visa upp ett inträdeskort till samtliga matcher i VM. Som hejarklacksledare. Kortet var signerat av Helge Berglund!

Snopet. För Aftonbladet.

SPIKEN! Jirik och Nordlander ser på när tjeckernas tredje mål slinker in bakom Kjell Svensson. Det var sannerligen inte Sveriges dag!

B

GRUPPEN

(i den ordning matcherna spelades)

- Schweiz—England 8-0
- Rumänien—Polen 4-3
- Schweiz—Jugoslavien 8-1
- Norge—Frankrike 8-2
- Rumänien—England 8-1
- Polen—Norge 6-2
- Jugoslavien—Frankrike 7-3
- Polen—England 10-0
- Rumänien—Schweiz 4-4
- Rumänien—Jugoslavien 7-4
- Schweiz—Frankrike 5-0
- Norge—England 9-2
- Norge—Jugoslavien 7-3
- Polen—Frankrike 10-1
- Schweiz—Polen 2-1
- Jugoslavien—England 4-2
- Norge—Schweiz 4-1
- Rumänien—Frankrike 5-0
- Frankrike—England 8-3
- Polen—Jugoslavien 22-4
- Norge—Rumänien 5-1

1 Norge	6	5	0	1	35-15	10
2 Schweiz	6	4	1	1	28-10	9
3 Rumänien	6	4	1	1	29-17	9
4 Polen	6	4	0	2	52-13	8
5 Jugoslavien	6	2	0	4	23-49	4
6 Frankrike	6	1	0	5	14-38	2
7 England	6	0	0	6	8-47	0

VISSTE NI OM SVENSKARNA

att Tumba Johansson är vår mest internationelle spelare med inte mindre än 210 avverkade landskamper.

att Roland Stoltz (191 cm i strumplästen) tillsammans med f.d. landslagskapten Lasse Björn förmodligen är den längsta ishockeyspelare som uppträtt i ett svenskt ishockeylandslag.

att Garvis Määttä med sina 169 cm förmodligen är den minsta blågula iskrigare vi haft.

att Kjell Svensson var den som minskade mest i vikt under matcherna i VM:et — ibland ända upp till 4 kilo om det gällde en särskilt nervslitande batalj!

att Tjalle Mild var den ende — enligt läkaren — som kunde koppla av tankarna på ishockey fullständigt mellan matcherna.

att lirarna i Tre Kronor inte var mer utleda på varandra när träningslägret i Saltsjöbaden bröts än att de gott skulle tålt en månad.

☆☆☆

● APROPOS KORT: Jag berättade ovan om killen som försökte ta sig in på Johanneshov på ett blodgivarkort. I det fallet minns jag en historia från VM:et i Stockholm 1949. Kurre Kjellström, inkallad o. iklädd Kungliga Flottans uniform, kom uppkallande till Stadion för att se en av VM-matcherna. Han blev nobbad.

— Vet du inte vem jag är? Jag är Kurre Kjellström och sedan flera år tillbaka Stor Grabb i ishockey. Har alltså rätt att gå gratis på alla matcher i Sverige.

— Får jag se på kortet?

— Det har jag tyvärr i mina civila kläder.

— Jaså, den där sagan tror jag inte på.

Kurre ville inte bråka utan gick till pressingången.

— Jag är journalist, sa Kurre, kan jag få skriva in mej?

— Vilken tidning skriver ni för?

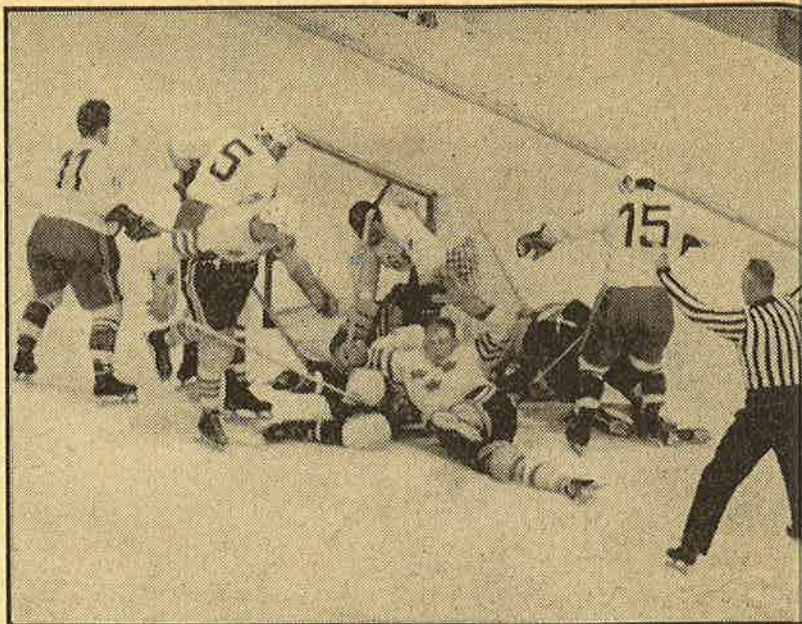
— Örlogsposten!

Det hör till historien att någon tidning med det namnet mig veterligen aldrig utkommit. Och lär väl inte heller komma ut. Men Kurre kom in!

SLÅ REKORD
MED **MASSOL**

MASSOL liniment
ger musklerna
spänst.

Finns hos Er sporthandlare i
flytande och salva.

Offerviljan var stor i det svenska laget, speciellt mot slutet av matchen, men tjeckerna vinna den här matchen och offrar ännu mer på sitt »altare»

Varför inte en ishockeyfilm

Bland åskådarna på Johanneshov sågs ofta den mycket idrottsintresserade teaterdirektören och skådespelaren Gösta Bernhard. Inom parentes sagt var Gösta själv i yngre dagar en icke oäven fotbollsspelare.

Gösta säger:

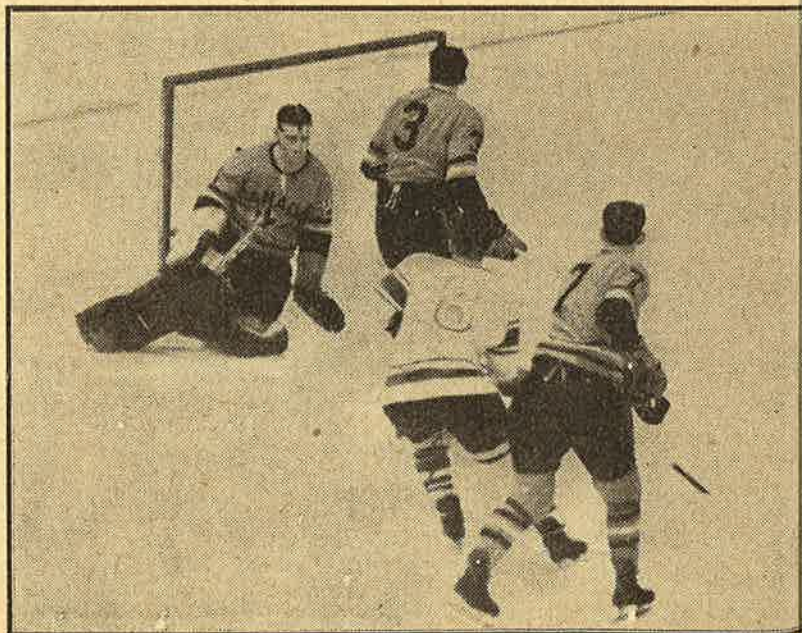
— Det har ju varit oerhört spännande dagar det här. Och roligt. Synd att Sverige inte kunde spela oavgjort mot tjeckerna. Jag har blivit ordentligt ishockeybiten men är långt ifrån någon expert. Trots detta undrar jag om inte Sverige borde toppat lite tidigare

med kedjan Sterner, Tumba och Lill-Sto. Men det kanske inte hade hjälpt det här.

— Vad tror du om en svensk ishockey med det våldsamma intresse som råder hemma?

— Skulle nog kunna bli en säljande men det gäller att få fram ett skapligt nuskript. Någon bok att bygga ett så på finns mej veterligen inte. Det är ju instruktionsböcker som utkommit. Och skådespelare som kan spela lite ishockey. var finna en sådan?

Varför inte fråga Tumba?!

Rysk fjärrkanonad resulterar. Ivanovs skott hittar i mål förbi Seth Martin i Kanada-buret

DEN DAGEN SJÖNG ALLA NORRMÄN...

● EN LITEN NORSK KLACK bland 300 åskådare på Stadion sjöng "nu har vi vunnit, ja seiern är vår, seiern är vår". De sjöng med jublande stämma så som man många gånger hört det sjungas vid skridskolandskamper och andra stora idrottsvenemang. Orsaken till glädjeyttringarna var att norrmännen i VM-ishockeyns B-grupp vunnit en sensationell seger över Schweiz med 4-1 och nu återstod det "bara" att klara av farliga Rumänien. Det gjorde nu Norge. Rumänien kvaddades med 6-1 och gruppsegrarna var ett faktum.

SVERIGES VÄG GENOM VM

SVERIGE—ÖSTTYSKLAND 5-1

(2-1, 0-0, 3-0)

Målgörare, Sverige: Garvis Ohrlund 2, Hans Mild, Roland Stoltz och Masen Karlsson. Östtyskland: Joachim Franke.

Utvisningar, Sverige: Ulf Sterner.

Publik: 8.872.

SVERIGE—SOVJET 2-1

(0-1, 2-0, 0-0)

Målgörare, Sverige: Lars Eric Lundvall, Nisse Nilsson. Sovjet: Storsjinov.

Utvisningar, Sverige: Lundvall. Sovjet: Volkov, Davydov.

Publik: 14.790.

SVERIGE—FINLAND 4-0

(1-0, 1-0, 2-0)

Målgörare, Sverige: Lill-Stöveln Öberg 2, Hans Mild och Ulf Sterner.

Utvisningar, Sverige: Öberg, Määtä. Finland: Numminen, Keinonen och Luostarinen.

Publik: 15.763.

SVERIGE—USA 17-2

(6-0, 4-1, 7-1)

Målgörare, Sverige: Nilsson, Tumba Johansson och Ohrlund 3, Öberg, Sterner, Pettersson 2, Mild och Nordlander. USA: Poole, Mustonen.

Utvisningar, Sverige: Stoltz, Öberg. USA: Poole, Daley.

Publik: 15.124.

SVERIGE—VÄSTTYSKLAND 10-2

(1-2, 3-0, 6-0)

Målgörare, Sverige: Lundvall och Nisse Nilsson 2, Pettersson, Mild, Sterner, Öberg, Määtä och Tumba Johansson. Västtyskland: Rohde, Gmeiner.

Utvisningar, Sverige: Lundvall. Västtyskland: Reiff, Schubert, Bader, Ambros.

Publik: 8.452.

SVERIGE—KANADA 4-1

(1-0, 0-1, 3-0)

Målgörare, Sverige: Sterner 3, Tumba Johansson. Kanada: Fletcher.

Utvisningar, Sverige: Nordlander, Nicke Johansson, Lundvall, Määtä. Kanada: Fletcher, Maki, Smith, Lenardon, Peacosh, Jones, McLeod.

Publik: 15.626.

SVERIGE—TJECKOSLOVAKIEN 2-3

(1-0, 0-3, 1-0)

Målgörare, Sverige: Nicke Johansson och Tumba Johansson. Tjeckoslovakien: Vlach, Sventek och Dolana.

Utvisningar, Sverige: Lill-Stöveln Öberg. Tjeckoslovakien: Jirik och Sventek.

Publik: 15.997.

För att återgå till bataljen mot Schweiz så var glädjen efteråt nästan rörande.

— Där ser ni svenskar att vi kan spela ishockey, sa lyckliga norska journalister.

I omklädningsrummet rädde rent syd-ländska scener. Ledarna gick omkring och kysste spelarna på kind och Tore Johannesen höll ett litet tacktal och någon kom in och frågade efter tränaren Knut Kristiansen. Det var hans schweiziska kollega som ville gratulera.

Allt var klang och jubel.

● 4-1 VAR EGENTLIGEN för lite. Alpsönnernas målvakt Werner Bassini hade 35 skott att parera medan Kåre Østensen i Norges kasse endast hade 12 projektiler att mota.

Norrmännen hade så många målchanser att segern borde blivit betydligt större. Dom spelade snabbt och effektivt ute på plan men måste lära sig mer skärpa i de avslutande momenten.

Norges lag är annars ungt och synnerligen lovande med fem man under och lika många strax över 20-årsstreck.

Alla lirarna är hemmahörande i Oslo så det bör finnas goda möjligheter till givande samträning.

● OCH SÅ NÅGRA FÅ ORD om seriefinalen Norge och Rumänien där ju norrmännen säkrade sin gruppseger genom att säga av rumänerna med 5-1. Det var synd att den matchen gick så tidigt som klockan 9 på vårt kylslagna Stadion vid Valhallavägen. Nu hade bara ett par hundra personer vågat sig ut.

Det var nämligen en rafflande batalj som inte var avgjord förrän långt in i tredje perioden. Förutsättningarna var att Norge måste vinna för att ta hem gruppsegern. I händelse av oavgjort hade Rumänien blivit slutsegrare.

Norrmännen som av olika anledningar fått sitt manskap decimerat, tvingades spela med endast två kedjor, ett verkligt kraftprov mot så vältränade och konditionsstarka motståndare som rumänerna.

Men norrmännen visade friska taktik och började i ett mörkande tempo som höll på att ta andan ur de i de svenska färgerna skrudade rumänerna. Redan efter två minuter hade Christian Petersen givit Norge ledningen med 1-0 och efter fyra minuter låg nästa puck i den rumänska kassen ditskickad av Per Olsen.

● MEN DET BETYDDE INTE att saken var klar. Rumänerna var visserligen chockade men de var ej slagna och innan perioden var slut reducerade backen Varga till 2-1 med ett av sina fruktansvärda slag-skott. Norske målvakten hann aldrig se den svarta gummitrissan.

I andra perioden var det rumänerna som tryckte på hänsynslöst och man trodde aldrig norrmännen skulle hålla matchen ut trots att de krigade som sårade lejon. Men de klarade perioden ut.

● AVGÖRANDET kom genom Björn Elvenes medan den trötta A-kedjan med Nyhaug — Olsen — Petersen fått lämna plan för att vila sig. Elvenes åkte igenom de rumänska försvarslinjerna alldeles på egen hand och ordnade 3-1.

Nu säckade rumänerna ihop och Olsen och Elversen kunde faställa till 5-1.

Norge kommer att få glädje av dessa härligt kämpaglada ungdomar. Nästa år kanske det kan vara dags att försöka i A-gruppen.

— Den här framgången betydde oerhört mycket för oss som propaganda för ishockeysporten, sade lagledaren Tore Johannesen. Vi har ett 80-tal klubbar hemma. Det kommer att bli fler nu. Vi kommer att starta träningen inför OS redan i sommar och tidigt i höst köra många träningsmatcher på Sarpsborgs konstfrusna isrink. Och i samband härmed hoppas vi få låna den svenske rikstränaren Arne Strömberg ett tag.

Lycka till, Norge!

Å. L.

MÅLSKYTTELIGAN

Fem man slutade på 12 poäng i målskytteligan. Av dem har i den officiella statistiken Kanadacentern Harold Jones placerats som etta. Han gjorde 7 egna mål och svarade för 5 passningar. Tumba Johansson kom tvåa med 6 mål och 6 passningar.

De främsta enligt listan:

Jones, Kanada	7	5	12
S. Johansson, Sverige	6	6	12
Jurzinov, Sovjet	5	7	12
McLeod, Kanada	5	7	12
Tschida, USA	4	8	12
Storsjinov, Sovjet	8	3	11
Almetov, Sovjet	6	5	11
Tambellini, Kanada	6	5	11
Alexandrov, Sovjet	4	6	10
Dolana, Tjeckoslovakien	8	2	10
Sterner, Sverige	7	2	9
Keinonen, Finland	6	3	9
Peacosh, Kanada	4	5	9
Majdov, Sovjet	3	6	9
Forhan, Kanada	5	3	8
Öberg, Sverige	5	3	8
Mild, Sverige	4	4	8
Petuchov, Sovjet	4	4	8

Fem svenskar i världslaget

Journalister och radio- och TV-män från hela världen som övervarit VM-turneringen i ishockey valde på söndagen ett världslag sammansatt av de spelare som deltagit i VM-turneringen.

Laget fick följande utseende:

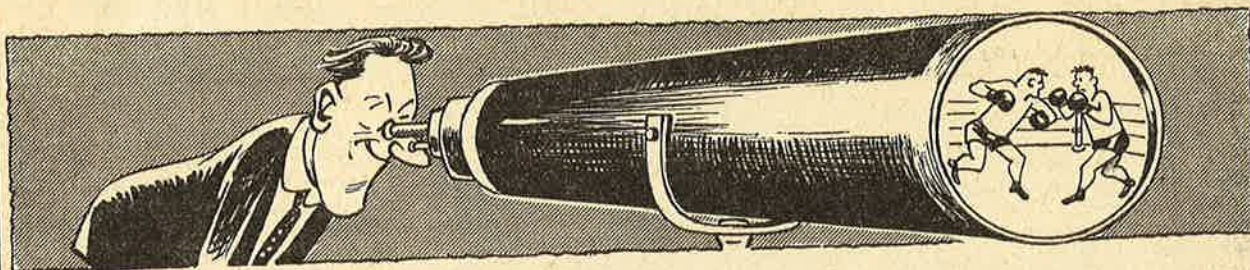
Målvakter: Svensson, Sverige, Martin, Kanada.

Backar: Ragulin, Sovjet, Smith, Kanada, Stoltz, Sverige, Tikal, Tjeckoslovakien.

Forwards: McLeod, Kanada, Tambellini, Kanada, Vlach, Tjeckoslovakien — Mild, Sverige, Sterner, Sverige, Öberg, Sverige — Boris Majdov, Sovjet, Almetov, Sovjet, Alexandrov, Sovjet.

MUSKLER
Jättestyrka på kort tid genom träning! Stor katalog mot 50 öre i frimärken. Bliv stark! Skriv idag!
SWINGS SVEAVÄGEN 45
Ald. 10 STOCKHOLM

BOXNINGSKRÖNIKA av Louis Coignet

SONNY LISTONS KNÄ, som han vrickade under golfspel sista veckan i februari, är bra igen!

Det var den stora nyheten i Miami-pressen i mitten av mars. Det har varit tunnsätt med nyheter om VM-bataljen den 10 april, trots att promotorfirman tränade PR-män gör sitt bästa för att mata tidningarna med »news».

Gossarna ifråga hade arrangerat ett ordentligt »jippo», när stora Sonny på allvar startade sin träning igen. Han höll till i en utomhusing vid Casablanca Hotel, och där bokfördes minutlöst vad den store gossen hade för sig. Två ronder skuggboxning och två ronder rep-hoppning. Och knät stod rycken. Det var nästan, så manager Jack Nilon slog en handvolt av pur förtjusning!

Den i vanliga fall så surmulne Sonny blev så glad, att han på stående fot etablerade en tio minuters munhuggning med sportskribenterna.

Någon frågade honom om hans matchvikt och talade om, att Floyd Patterson väjde 89 kilo.

Sonny drog opp ögonbrynen och drog ner mungiporna, ryckte på axlarna, talade och sade:

— Jag väjde 102,5 kilo i morse, men varför skall vi väsnas om det. Får jag göra dig en fråga? Den där Patterson, är han tungviktare eller lätt tungviktare? Om han verkligen är tungviktare, så kan jag väl boxa honom, om jag väger 102 eller 122. Eller hur?

☆☆☆

● EN TYPISK SEMESTERPUBLIK hade samlats kring ringen. En del damer i bikinis och nästan alla i övrigt i shorts. En grammfon spelade Listons älsklingsmelodi »Night trains», som han ville höra under rephoppningen. Massvis med fotografer trängdes för exklusiva bilder. Sonny lyfte sina sparringpartners högt upp i luften på raka armar och såg ut som giganten Atlas.

— Nu får du se opp Floyd, skrek han förtjust. Knäet håller!

Under boxningen dammade han ned sin sparring-partner Cox med en våldsam högerhook.

Han lyfte själv upp den dimmige sparringen och frågade, om han var OK.

— Yes, svarade Cox.

Varpå Liston fyrade av en ny högerlavett och slog ut den levande sandpåsen för andra gången!

— Det är inte mycket mening med den här sparringen, förklarade Nilon. Vem jag än ställer mot Sonny, så slår han dem bara knockout. Han skulle få mycket bättre träning med en jojotrisa med långt snöre. Han boxas på enbart instinkt.

— Han är redan nu i så perfekt form, att han kunde ställa upp mot Floyd Patterson i kväll, om så vore. Han tar en 6 km lång roadwork-tripp varje morgon efter frukosten och går igenom ett rivande gymnastikprogram vid 12-tiden på dagen.

— Det är rätt, inföll Sonny själv. Jag kommer att bli vass som ett av Gene Tunneys rakblad på matchdagen. Jag kommer att känna mig vass, bli vass och förbli vass.

☆☆☆

● DET SER UT SOM REN ovänskap uppstått mellan Sonny Liston och Cassius Clay.

Vad sitter egentligen Sonny och funderar på? Misstänker han falsarier inför sin nya match mot Floyd?

För en tid sen ville Sonny se Clay träna men blev ohövligen utkörd efter ett meningsutbyte, som knappast lämpar sig för tryck.

Nu hade Clay kommit till Sonny Listons träning. Då världsmästaren fick se sin omskrivne rasfrände, vrålade han med förvirrda anletsdrag som en mordisk gorilla:

— Kör ut den där gaphalsen. Jag vill inte se honom här!

— Sonny var ju och spionerade på min träning, och då har väl jag rätt att titta på hans, förklarade Clay.

— Du är den fulaste människa jag

sett, fortsatte han, men ännu fulare blir du sen vi haft vår match.

— Jag kan lämna bägge benen hemma och ändå slå dej knockout, röt Sonny, bökade sig ut mellan ringrepen och måttade ett dräpslag mot Clay.

Jack Nilon och ett par andra rusade fram, grep tag i Liston och lyckades lugna ner honom.

»Boxing fans» i Amerika frågar sig nu, om detta »vrövel» mellan de två storboxarna är avancerad PR-verksamhet, eller om de bägge verkligen är dödsfiender.

☆☆☆

● I PATTERSON-LÄGRET är allt lugnt. Exmästaren har nu lämnat sin vintriga kamp i Catskills Hills och slagit opp nytt träningsläger i Tropical Park i Miami, där han märkligen nog drar mer publik än vad Liston gör.

Floyd resonerar som vanligt extra djupsinnigt med hrr intervjuare. För Howard Kleinberg i Miami News lade han ut texten på följande sätt:

— När gonggongen ljuder, kommer publiken att se på mej som den snälle gossen, under det Liston är den elake gossen. Fast han är i alla fall champion.

— Och så får vi komma ihåg, att Liston slog ut mej på 2 min. 6 sek. i Chicago. Så nu kommer folk att sitta och titta på sina klockor för att kontrollera, hur länge jag ska hålla mej på benen och för att se, om han skal knocka mig ännu kvickare.

— Om jag då klarar mej första ronden ut, så resulterar det i en ovation. Och ju längre matchen varar, desto hårdare blir pressen på Liston.

— Han har ju förklarat, att han ska slå ut mej ännu fortare nu. Om han inte gör det, så kommer det att minska på hans segergloria.

— Jag har aldrig sagt, att jag ska slå Liston. Men jag har sagt, att jag ska klara mej bättre den här gången än sist.

Pattersons manager, Cus D'Amato, har märkligen nog ännu inte visat sig i hans träning i Miami. Inte heller i läret uppe i New Jersey.

— Vi håller kontakt pr telefon, förklarade Patterson.

Tydligt är emellertid, att det goda förhållandet har upphört.

☆☆☆

● DET HAR VÄCKT STOR märksamhet, att tävlingsläkaren doktor Peter Steincrohn, som examinerat båda boxarna, i en intervju förklarar, att han är övertygad om seger för Patterson.

— Det sägs, framhåller doktorn, Liston kommer att dra sig fram i ringen som en spansk stridstjur i en kina

porslinsbutik. Och att det kinesiska porslinet representeras av Pattersons ömtåliga haka.

— Men jag tror, att Patterson kommer att vinna, fortsatte doktor Steincrohn. Därför att han är en idrottsman med högst ovanlig psykisk kraft. Han lyckades återerövra sin titel från Ingemar Johansson tack vare sin psykiska kraft. Och vad han gjorde då, det kan han göra nu igen. Han är nästan helgonlik i sin djupa tro på sig själv, sin ödmjuka stolthet och sin religiositet.

☆☆☆

● LÄKARENS ASIKT DELADES dock inte av exvärldsmästaren i mellanvikt, Carmen Basilio, som var och såg Floyd träna och slås groggy av sparringjätten Ray Lopez. Denne råkade träffa med en vänsterhook, och Pattersons knän vek sig.

— Pattersons stil är som direkt tillrättalagd för Liston, förklarade Carmen Basilio. Han har inte ändrat den ett dugg utan boxas exakt som han alltid har gjort. Han kan tydligen inte ändra stil. Han håller opp handskarna mot huvudet i den gamla »tittut-garden». Man kan inte slå Liston på det sättet. Hans vänster kommer att krossa den där garden som en murbräcka.

— Patterson har inte heller tillräcklig räckvidd för att framgångsrikt kunna boxa Liston. Han har snabbhet och bra fotarbete men räckvidden räcker inte. Cassius Clay däremot har både snabbhet och räckvidd, och han kan välla Liston besvär. Men Floyds armar är för korta.

— Dessutom har Patterson en mellanviktares käke, fast han boxas som tungviktare. Han började som mellanviktare. Men stora tungviktare som Jack Dempsey och Joe Louis vägde tungvikt från sin start, när de bara var 18 år gamla och de tränade sig starkare. Men Floyd har vuxit in i tungvikt med en mellanviktares käke.

● PATTERSON HAR förklarat, att Cassius Clay skall få chansen till titeln, därest han själv återtar sin championkrona. »Jag beundrar den pojken», försäkrar han.

Det sägs också, att Jack Nilon erbjudit Clay en match mot Sonny Liston, sedan denne besegrat Floyd Patterson, och att ett promotorkonsortium garanterat honom en million dollar som minimigage.

Det kan dock tänkas, att storskrivaren Clays dragningskraft sjunkit högst avsevärt efter hans rätt knala match mot Doug Jones, som gick i Madison Square Garden den 13:e mars.

— Doug är skör som ett kex. Jag knockar honom i rond 6, grötrimmade Cassius. Fast jag skulle nog kunna slå ner honom i första rondan.

Vid vägningen ändrade han sig och rimmade på nytt: »Doug är liten som en myra, jag slår ut honom i rond fyra».

☆☆☆

● DET BLEV INTE precis så. Stordige Cassius fick slåss för livet, var nära att gå ned redan i första rondan men arbetade upp sig så småningom och fick en ytterst knapp poängseger.

Publiken var missnöjd, visslade och skränade och kastade ölburkar och pappmuggar och hopknycklade tidningar in i ringen.

Doug Jones ledde ändå in i 4:e rondan, men sedan började Cassius energiskt utjämna ställningen. De flesta experter anser att han vann knapp men rättvist. Han var den bättre i 5 rondor och Jones i 4. En var oavgjord.

Själv var Clay morsk och stursk som vanligt efteråt.

— Det här var min 18:e seger i rad, framhöll han. An har ingen kunnat slå mej. Å nästa gång ska ringsidebiljetterna kosta 100 dollar pr styck som dom gör nere i Miami!

Sonny Liston såg matchen på TV nere i Miami och skakade på huvudet.

ALLSport

Redaktör och ansvarig utgivare:

EDWIN AHLQVIST

Redaktionssekreterare:

Gösta Fränding

Kungsgatan 5, Göteborg

Postgiro 26 27 25

Telefon linjevaljare:

11 56 57, 13 03 65, 13 03 75

Redaktionen: 22 20 80

Cirkelförlagets Tryckeri, 1963

— Jag blir väl häktad för mord, om jag boxas med den där Clay, sa han. Det är väl ingen, som vill se mej gå mot Clay. Han kan ju ingenting om någonting. Fast jag tyckte nog, att han knappt vann den här matchen.

Boxningsoraklet Fleischer kommenterade: »Ingemar Johansson skulle lätt vinna över Clay på knockout».

Det beräknas att matchen Clay—Jones tack vare TV-utsändningen skall inbringa ett brutto på 2,5 miljoner kronor. Clay får omkring 225.000 och Jones 187.500 kronor.

☆☆☆

PS Liston saboterar matchen?

I pressläggningssögonblicket meddelas från USA, att man allmänt betraktar Listons knäskada som en »fint». Världsmästaren och hans manager säger sig ha blivit lurade på TV-pengar vid matchen i Chicago och nu säger de sig ha hört »på hemliga kanaler», att det skulle bli något liknande i Miami. Varför Liston beslöt sig för att få ett trasligt knä...

☆☆☆

perioden. Sverige ledde visserligen med 2—1, men partiet föreföll så pass jämnt, att segern kunde gå åt vilket håll som helst.

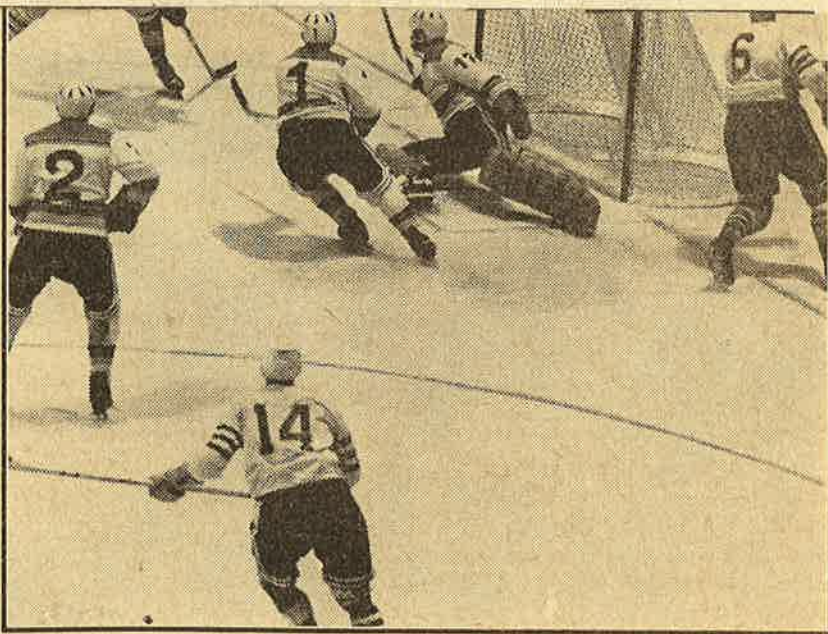
När det äntligen lossnade för de våra i slutperioden, så var det tack vare Hasse Mild, som påpassligt klämde in Tre Kronors tredje fullträff. Dessförinnan hade vår A och B-kedja noterat nytt svenskt målsumpningsrekord — bara Rolle Stoltz och Öhrlund hade hittat rätt.

Sedan bättrade Garvis Öhrlund och backen Masen Karlsson på till 5—1 — men vi vacklade ut från Johanneshov litet dimmigt omtöcknade allesamman. Vad var det här för slags världsmästarspel!

● Tidernas drömmatch — moskoviten på knä!

Johanneshov fredagen 8 mars.

Tre Kronors borsvärde var nu ordentligt devalverat — »vi säger väl 75 öre», sa en obotlig pessimist. Men den gubben högg i sten!

Sverige—Östtyskland. Den tyske målvakten Hirche gör en av många fantastiska räddningar på närskott. I oet här fallet är det Lill-Stöveln (14) som börjar tvivla på sina ögon, när den tyske målmannen föser ut pucken förbi Nisse Nilssons klubba

MED TRE KRONOR

I GLÄDJE (mest) OCH SORG

Johanneshovs Isstadion torsdagen den 7 mars.

● DET HAR VARIT något av en prövning att följa våra ishockey-världsmästare under årets försäsong. Tre Kronor har inte alls velat visa den gnista, som förskaffade dem världsberömmelse och dito titlar i Colorado Springs i fjol. Men när nu det stora VM-dramat spelades upp i Johanneshovs mångmillionspalats skulle det minsann bli andra bullar!

● DET S. K. LILLA VM nere på Nya Ullevi gjorde egentligen ingen människa glad, allra minst oss gamla

det blev också en tämligen halvdan historia, där A vann med 10—5 över B efter ett spel, som mer påminde om gärdsgårdsserien än om Colorado Springs.

Och det allra värsta var, att "Klimpen" Häggroth, den mest hylade av våra hjältar från Colorado, mest påminde om ett säll i sin kasse — inte skall en världsmästare släppa in 10 sylar i en enda match!

Inte heller vikarien Kjell Svensson var utan anmärkning. 5 mål i A-kassen, det såg sannerligen inte så särskilt bra ut.

kronorstaket gång på gång visslade ut sina favoriter — jag kan inte påminna mig, att det någonsin hänt förr, när Tre Kronor varit i farten.

Ingenting ville klaffa i de blåga anfallen. Talangen Lill-Stöveln Öberg fick sin chans i ungdomskedjan, och Lars Eric Lundvall måste vila. Men Lill-Stöveln såg inte ut att trivas med Sura-Pelle och Dubbel-Nisse, så Tre Kronors i vanliga fall får gaste vapen var häpnadsväckande trubbigt.

Uffe Sterner, som reklamerar som ny centerstjärna, tycktes inte alls trivas längre med Perra Hären (som f.ö. inte avlossade ett enda skott på mål), och något samspel med Hasse Mild fick han inte heller i gång.

Men så räddades dagen av Tumba, som ingen vågat räkna mycket med, sedan både Johan Garvis och Öhrlund varit svårt skadade större delen av försäsongen. Men Tumba kom så småningom i gång med sina svepande rusher drog kamraterna med sig. Lille Garvis Määttä slet som en galärslav, Garvis Öhrlund blev dagens bästa skytt med två s. k. baljor. C-klassen räddade dagen ur svensk synpunkt.

trollera, hur länge jag ska hålla mej på benen och för att se, om han skall knocka mig ännu kvickare.

— Om jag då klarar mej första ronden ut, så resulterar det i en ovation. Och ju längre matchen varar, desto hårdare blir pressen på Liston.

— Han har ju förklarar, att han ska slå ut mej ännu fortare nu. Om han inte gör det, så kommer det att minska på hans segergloria.

— Jag har aldrig sagt, att jag ska slå Liston. Men jag har sagt, att jag ska klara mej bättre den här gången än sist.

Pattersons manager, Gus D'Amato, har märkligt nog ännu inte visat sig på hans träning i Miami. Inte heller i lägeret uppe i New Jersey.

— Vi håller kontakt pr telefon, förklarade Patterson.

Tydligt är emellertid, att det gamla goda förhållandet har upphört.

☆☆☆

● DET HAR VÄCKT STOR uppmärksamhet, att tävlingsläkaren doktor Peter Steincrohn, som examinerat bägge boxarna, i en intervju förklarar, att han är övertygad om seger för Patterson.

— Det sägs, främhåller doktorn, att Liston kommer att dra sig fram i ringen som en spansk stridstjur i en kinesisk

så kan jag väl boxa honom, om jag väger 102 eller 122. Eller hur?

☆☆☆

● EN TYPISK SEMESTERPUBLIK hade samlats kring ringen. En del damer i bikinis och nästan alla i övrigt i shorts. En grammfon spelade Listons älsklingsmelodi "Night trains", som han ville höra under rephoppningen. Massvis med fotografer trängdes för exklusiva bilder. Sonny lyfte sina sparringpartners högt upp i luften på raka armar och såg ut som giganten Atlas.

— Nu får du se opp Floyd, skrek han förtjust. Knäet håller!

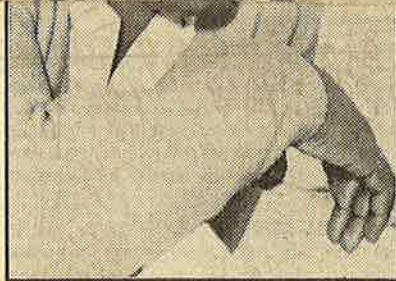
Under boxningen dammade han ned sin sparring-partner Cox med en våldsam högerhook.

Han lyfte själv upp den dimmige sparringen och frågade, om han var OK.

— Yes, svarade Cox.

Varpå Liston fyrade av en ny högerlavett och slog ut den levande sandpåsen för andra gången!

— Det är inte mycket mening med den här sparringen, förklarade Nilon. Vem jag än ställer mot Sonny, så slår han dem bara knockout. Han skulle få mycket bättre träning med en jojotrisa med långt snöre. Han boxas på enbart instinkt.

Vad sitter egentligen Sonny och funderar på? Missstänker han falskarier inför sin nya match mot Floyd?

För en tid sen ville Sonny se Clay träna men blev ohövligen utkörd efter ett meningsutbyte, som knappast lämpar sig för tryck.

Nu hade Clay kommit till Sonny Listons träning. Då världsmästaren fick se sin omskrivne rasfrände, vrålade han med förvridna anletsdrag som en mordisk gorilla:

— Kör ut den där gaphalsen. Jag vill inte se honom här!

— Sonny var ju och spionerade på min träning, och då har väl jag rätt att titta på hans, förklarade Clay.

— Du är den fulaste människa jag

»Garvisarna» Määtä och Öhrlund agerar åskådare, när Tre Kronors nionde fullträff mot USA blir till

meter på olyckscentimeter vid den svenska skottlossningen. Tumba var igenom ensam mot denne Frankensteinfigur sex gånger — men pucken fastnade på Klaus.

Och ännu värre: tre gånger hade Johan öppet mål, med Herrn Frankenstein ute på seglats. Två gånger dammade Tumba gummit i målstolpen, och en gång sköt han snålt förbi — undra på, att han sträckte armarna i luften i en värtalig pantomim av stilla förtvivlan.

— Klaus Hirche är låssmed i det civila, upplyste en tysk kollega i pressrummet i pausen efter andra perioden. Sverige ledde visserligen med 2—1, men partiet föreföll så pass jämnt, att segern kunde gå åt vilket håll som helst.

När det äntligen lossnade för de våra i slutperioden, så var det tack vare Hasse Mild, som påpassligt klämde in Tre Kronors tredje fullträff. Dessförinnan hade vår A och B-kedja noterat nytt svenskt målsumpningsrekord — bara Rolle Stoltz och Öhrlund hade hittat rätt.

Sedan bättrade Garvis Öhrlund och backen Masen Karlsson på till 5—1 — men vi vacklade ut från Johanneshov litet dimmigt omtöcknade allesamman. Vad var det här för slags världsmästerspel!

● Tidernas drömmatch — moskoviten på knä!

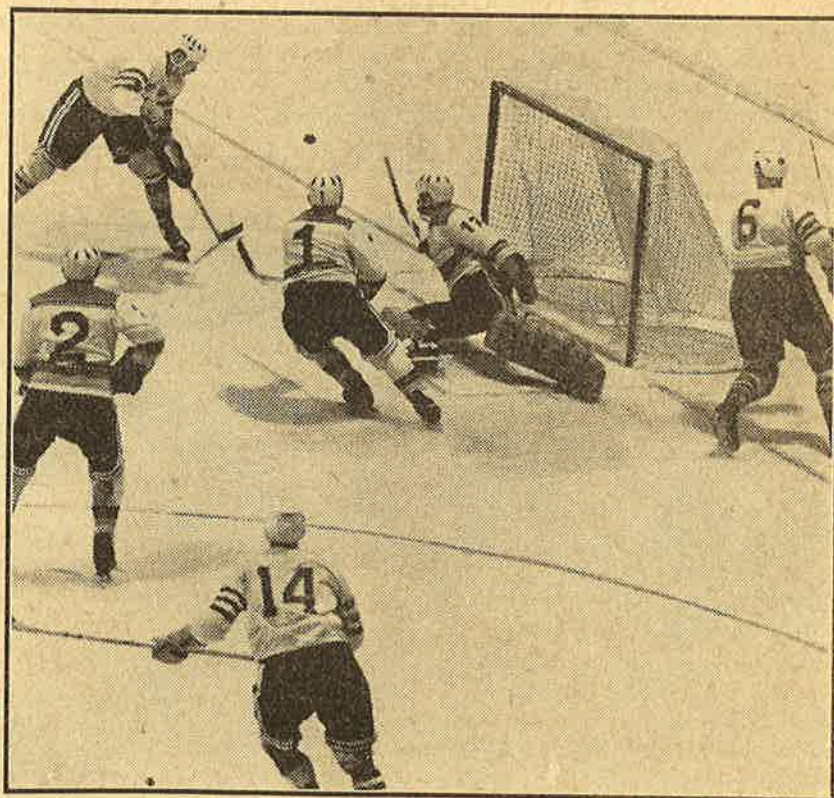
Johanneshov fredagen 8 mars.

Tre Kronors börsvärde var nu ordentligt devalverat — "vi säger väl 75 öre", sa en obotlig pessimist. Men den gubben högg i sten!

UK-trion Strömberg, Bergström och Dahl hade presterat ett underverk. Lars Eric gjorde come-back på sin gamla vanliga vänsterforward-plats, och Västra Frölundas stabile påfriskare Gert Blomé spelade back i stället för handskadade Masen Karlsson. Men det var den friska framåtandan i laget, som grundmu-

rade svensk ishockeys märkligaste seger.

— Med det kryckiga forwards-spel grabbarna visade i går, så blir det nog inte fler mål på Sovjet än vi kan hålla räkning på, förklarade "sakkunskapen". Om vi kommer undan med 5—1 eller 4—0, så får vi nog vara tacksamma.

Sverige—Östtyskland. Den tyske målvakten Hirche gör en av många fantastiska räddningar på närskott. I det här fallet är det Lill-Stöveln (14) som börjar tivla på sina ögon, när den tyske målmannen föser ut pucken förbi Nisse Nilssons klubba

Sverige—USA. Tredje målet kommer och det är Tjalle Mild som syns med ryggen mot kameran. I bakgrunden Stoltz

Våra puckpojkar skrinade in i rinken som "nya och bättre människor". Det var ett koncentrerat, extra viljestarkt lag, som startade i ett betvingande segerhumör — och nu först fick vi en idé om, hur det måtte ha gått till i Colorado i fjol.

Våra tre kedjor fungerade klanderfritt på nytt, och "gamlingarna" i ungdomstrion blommade upp på ett lysande sätt. Dubbel-Nisse, som mot östtyskarna var blek till oigenkännlighet, dokumenterade sig som bannans "vassaste" anfallsman och var faktiskt upphov till bägge Sveriges mål.

Han lade i 2:a perioden fram en s.k. kalasmacka till Sura-Pelle, som kvicktänkt dirigerade pucken till den fint placerade Lars Eric, som klämde in ett sagolikt vackert mål.

Ryssarnas första periodledning var utjämnad — det slog lock för öronen av det följande fantastiska publikjublet.

● Konstmål av Dubbel-Nisse — i tom kasse!

Sex minuter senare avgjordes matchen. Ryssarna pressade, och Bert-Ola Nordlander dammade från sin backplats iväg en höjdpuck, som lekfullt studsade på ryske backen Kuskins utsträckta klubbblad och hasade in i mittzonen.

Dubbel-Nisse uppfattade situationen blixtnabbt. Frustade fram

som en Jehu (enligt uppgift dymedelst firande sin 27:e födelsedag).

Nisse ångade ledigt ifrån närmaste ryss och hade sen "raka spåret" mot mål, där goalkeeper Konovalenko, försedd med en likblek vaxmask som direkt uppstigen ur gamla Panoptikons skräckkällare, beslöt sig för kappåkning om pucken.

Den likbleke hade tydligen ingen aning om Nisses snabbhet på skridsko. Visserligen gynnades ryssen av

det faktum att trissan gled emot honom men Nisse hann i alla fall först med ett par värdefulla decimeter, klippte till med en listig dragning åt vänster — och smekte iskallt in gummiskivan i den övergivna buren!

— Domarna skulle väl blåst för offside, tyckte en del.

Fel! Pucken studsade från Kuskins klubbblad fram till Nisse. Det kunde aldrig bli tal om offside!

● Kjell Svensson upp i fenomenklassen

Slutperioden blev en enda, gastkramande thriller. De över lag skridskosnabbare ryssarna levererade ett klart bättre tekniskt passningsspel än Tre Kronor och rasade ned i idylliga, knivskarpa anfall. Men de våra krigade i äkta karolinskt humör, och på den allra sista utposten framför kassen stred Kjell Svensson som en sårad viking.

— Det var Kjell, som vann matchen, sa pojkarna själva efteråt. Han överträffade faktiskt Klimper från i fjol. Utan Kjell hade vi aldrig klarat det här.

● Finnkampen gick på "sparlåga"

Johanneshovs Isstadion söndagen 11 mars.

Tre Kronors tredje VM-framträdande blev något av en antiklimax jämförd med den fascinerande ryska bataljen.

Finnarna blir farliga!

Den varningen stod att läsa liksom varstans i pressen, och telefonerna i Saltsjöbadens Grand Hotell var

Lill-Stöveln Öberg var en av detta VM:s allra yppersta skridskoåkare, och det var därför att hans skytte inte stod i proportion till åkformågan. Här får han dock iväg en fullträff i målet mot Finland

blockerade av diverse beskäftigt folk, som manade herr Bergström & Strömberg att inte gå på en "finsk mina". Ty finnarnas högsta önskan var att tvåla till Tre Kronor som ett tack för sist! I Colorado Springs noterades nämligen siffrorna 12—2 i svensk favör.

— Vi tänker inte alls underskatta

åt Nicke Johanssons habila insats. Nicke var egentligen från början bara avsedd att medverka som 5:e hjulet under vagnen, men har nu glidit in som ordinarie försvarare i Tre Kronor, under det hårdingen Masen Karlsson får nöta reservfilten.

— Nicke har blivit lagets stora positiva överraskning, försäkrade

bäst behövs. Nicke ruffar aldrig men klarar sig fint ändå, tack vare sin rörlighet.

Den rödlätte ångermanlänningen är ingen jätte. Han mäter 180 cm i strumplästen, men väger bara 70 kilo och ser snarast tunn ut i jämförelse med tungviktare som Stoltz och Masen Karlsson. Nicke är 24 år gammal och finsnickare till professionen — och finsnickare är han också inne på rinkens.

● Svenskt målkalas mot amerikanska "blåbär"

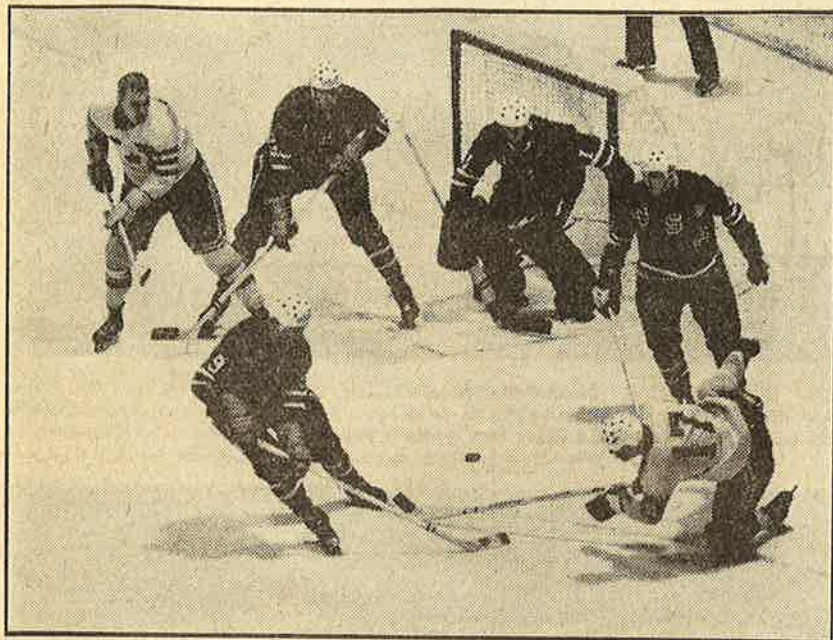
Johanneshov tisdagen den 12 mars.

15.124 betalande trängde sig in genom Istadions välsmoda turnstiles, när Tre Kronor ställde upp mot USA idag. Redan klockan 15 var hallen i det närmaste fullsatt, och det var en av dagens första överraskningar. För inte många väntade sig att det purunga nybörjarlag, som Uncle Sam så oväntat sänt hit, skulle kunna bereda världsmästarna från i fjol något som helst besvär.

Nu hade UK också bidragit till intresset genom att entlediga Lars Eric Lundvall och i stället flytta upp "hjälp gumman" Hasse "Tjalle" Mild till ungdomskedjan. På Tjalles plats i Uffe Sterner-trion prövades på nytt Perra Härdin, som visat fin form under träningen.

Den stora sensationen i UK-väg var i alla fall att Colorado-fantomen "Klimpen" Häggroth fick göra reentré i kassen, trots Kjell Svenssons imponerande serie med stormatcher.

Fortsättning från sidan 47

Tumba Johansson i någon form av akrobatisk dans i matchen mot USA. Garvis Öhrlund t.v.

dom, försäkrade Arne Strömberg. Vi ställer opp med rysslandslaget ograverat.

15.763 betalande släpptes in. Och så var vi väl 1.000 "gratispassagerare" med statsminister Tage Erlander i spetsen, som fick se två stronga lag agera "på sparlåga" och ta saken överraskande lugnt.

Blågult vann efter 1—0, 1—0, 2—0, och för första gången lyckades den s.k. Uffe-kedjan. De svenska fullträffarna prickades nämligen in av Lill-Stöveln 2, Hasse Mild och Uffe Sterner.

Däremot var "ryssdödarerna" i ungdomskedjan totalt under isen — en reaktion från Sovjet-fighten?

Tumba var blek som Napoleons dödsmask men försågs också med hårdhänt finsk "överrock" — och sånt gillar inte Johan. Och när Tumba är dålig, lyser också de bågge Garvisarna som två paltar i en hornlykta.

Lill-Stöveln gjorde sin bästa match hittills i landslaget, och Hasse Mild är en verklig tillgång tack vare sitt outtröttliga slit — men tyvärr brister det en del i precision, både när det gäller passningar och skott.

Pelle Bergström gladdes sig mycket

Pelle — och vi måste hålla med honom.

Nicke Johansson åker skridsko nästan lika bra som Dubbel-Nisse, flyger fram såväl framåt som bakåt, och förstår alltid att vara där han

»Skridskoseglaren» Rolle Stoltz var inte bara en baddare i försvaret. Han hann med att ställa till trassel vid motståndarburarna också och ses ovan tillsammans med Garvis Öhrlund försöka forcera det östtyska försvaret

SÅ FÖDDES juniorlandslaget

● JAG MINNS det som om det var i går. Fast det var 1946. Pressen var samlad på Aston med representer för Svenska Ishockeyförbundet som värdar. Eleganten Vladimir Zabrodsky svarade för tjeckerna lika lätt konverserande på engelska, tyska som franska.

Det var den kvällen som svenska juniorlandslaget föddes. Framlidne Viking Harbom frågade Zabrodsky hur dom kunde skaka fram nya stjärnor på löpande band.

Zabrodsky svarade:

— Mycket enkelt. Dom kommer från vårt juniorlandslag. Vi tar hand om grabbarna vid mycket unga år om vi ser att dom har talanger. Sedan hjälper vi dom med utrustning

Hogge Nurmela:

MIG HADE DOM INTE ÅKT IFRÅN

Hogge Nurmela, den tredje medlemmen av den berömda svenska 40-talskedjan vars övriga två mannar hette Kurre Kjellström och Stig Emanuel Andersson, har inte missat många matcher i detta VM.

— Visst har ishockeyn gått framåt, men varför skulle inte den göra det lika väl som alla andra idrotter? Det tränas hårdare nu, skridskor, klubbor och all utrustning är mycket bättre än på vår tid. Men jag säger i alla fall som Kurre Kjellis: tänk om man vore tio år yngre och fick vara med. En sak kan jag säga utan att skryta: ingen skulle i alla fall åka ifrån mej, varken canadensare, ryssar eller tjecker.

Tvivlar inte en sekund på Hogges övertygelse i det fallet. Han var nämligen en av de skridskosnabbaste spelare som någonsin uppträtt i blågul stridsmundering. Och kvick i repliken var han också. Jag minns särskilt en landskamp mot Schweiz på Stadion. Plötsligt blev Hogge utvisad på fem minuter utan att man kunde se att något särskilt hänt.

Lagledaren Curt Piper till Hogge:

— Va har du ställt till me nu?

Hogge:

— De ska du inte bryr dej om. Saken var nämligen av juridisk natur!

Orsaken var att Hogge talat om för domaren, jag tror det var en tysk, vad han tyckte om dennes sätt att döma.

Hogge visste inte att domaren begrep en hel del svenska.

Förargligt!

OSS TALARE EMELLAN. Stadsfullmäktiges ordförande Carl Albert Anderson och Tumb Johansson diskuterar vad som ska sägas till de många gästerna vid Stockholms stads mottagning för spelare, press och ledare dagen före starten i VM. Därvid träffades också Kjell Svensson och östtyske centern Manfred Buder och beslöt dela en dricka (nedan)

och ser efter att dom kommer under ordentlig "tränarvård". Det har visat sig vara väl använda pengar.

Viking suckade och sa:

— Tänk om vi kunde göra något liknande här hemma. Men det går inte. Jag vet ingen ledare som känner till tillräckligt om juniorishockeyn.

— Men det gör jag.

— Vem då?

— Jag! Om en vecka ska du få en lista av mej med namnen på 20 av Stockholms bästa juniorer. Landsorten hinner jag inte med som du förstår, det får bli en senare sak.

Viking trodde aldrig jag skulle klara det där så han var hur lång i porträttet som helst när han fick namnförteckningen.

— Nu är det ditt jobb att ordna några landskamper så att grabbarna får spela samman och vi får se vad dom går för.

☆☆☆

● DET BLEV MATCH mot Norge en iskall januarikväll. Det kändes lite nervöst då norrmännen redan sedan ett par år tillbaka varit i gård med sin ungdomsverksamhet. Men det gick fint. De unga blågula iskar garna spelade ut Norge totalt om

när domaren blåste sin sista frusna signal för kvällen hade de vunnit med — 12—0!

Det skulle bli två landskamper till. Finnarna som också höll sig med ett juniorlandslag utmanade det svenska till två matcher, en i Tammerfors, en i Helsingfors.

Jag glömmer inte resan över. Det var en vinter i klass med den vi haft — och har — nu. Resan skulle normalt ha tagit omkring 8 timmar men den tog 20.

Båten satt nämligen mer eller mindre fast i isen. Den fick backa så där ett femtital meter och ta sats — sen kom den ungefär sextio meter framåt.

☆☆☆

● GRABBARNA VAR INTE RESVANA och kunde inte sova, så det var ett urlakat gäng som så småningom kom i hamn. Här mötte en representant för Finska Ishockeyförbundet. Han ville absolut bjuda på kaffe och smörgåsar på närmaste bar. Och vi accepterade givetvis.

Nu var det här alldeles efter kriget och finnarna hade inte hunnit hämta sig. Kaffet vi fick liknade mest lätt färgat diskvatten och brödet var svart med någon sorts smörersättning på som närmast kan liknas med konsistensfett.

— Redan efter första klunken och första tuggan såg jag att killar-

Kurre Kjellis:

OM MAN BARA VORE 10 ÅR YNGRE

Kurre Kjellström, en av Sveriges värsta goalgetters genom tiderna och 40-talets Tumba inte minst som publikidol, saknades sällan på Johanneshov under VM:et. Han var mycket imponerad av svenskarna.

Kurre:

— Så bra var vi aldrig på min tid. Att kunna hålla det tempo grabbarna gör och samtidigt spela, det är beundransvärt. Synd att man inte är 10 år yngre — Kurre är 40 fyllda. Då skulle jag varit med och slagits om en plats i laget. Undrar om folk i allmänhet förstår hur bra Tumba är. Även om han inte gör några mål så drar han på sig markering och »öppnar» för dom andra. Och vilka skridskor killarna har nu för tiden. Med sådana hade jag också blivit snabb. I varje fall mindre långsam...

Kurre gjorde sin sista match i serie-sammanhang förra säsongen då han spelade för Kungsholms IF i tredje divisionen.

— Fast det var inte kul, säger Kurre. Så fort jag fick tag i pucken så skrek motståndarna:

— Ta den där gubbdjäveln!

— Det lyckades dom nu inte bättre med än att Kurre egenhändigt ordnade till 3 mål och passningen till det fjärde. Kungsholms IF förlorade med 7—4, men det var alltså inte Kures fel.

na hade svårt så jag körde med en teaterviskning:

— Gör dom inte ledsna grabbar utan kåka. Det här är det bästa dom har att bjuda på just nu.

Dom stoppade i sig så gott dom kunde men allt fler försvann ut till toaletten. Jag förstod dom. Hade själv fullt jobb med att hålla den s. k. masken.

☆☆☆

● TÅGRESAN TILL TAMMERFORS gjorde inte de unga männen piggare och det var ett uttröttat, hungrigt och trasigt lag som ställde upp mot utvilade och topptrimmade bröder från Suomi.

Hasse Tvilling före matchen:

— Vi klarar aldrig det här. Vi är totalt uttröttade. Vi orkar knappt stå på benen.

— Då får ni lira på energi och vilja. Vi ska vinna matchen.

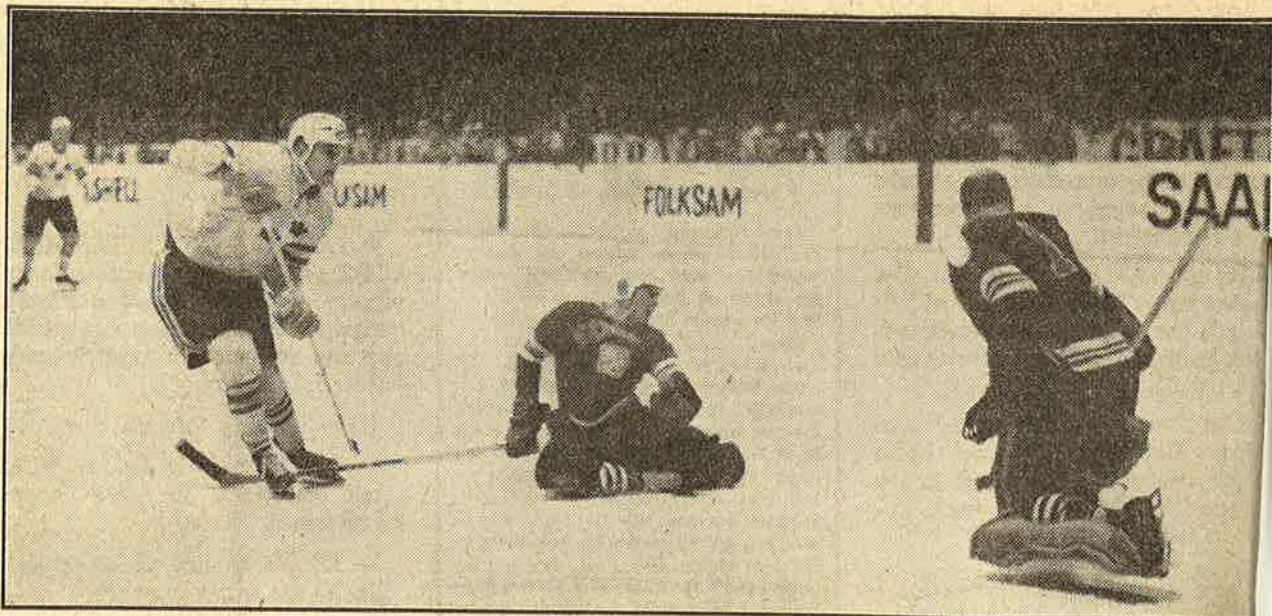
Det såg illa ut i första perioden men i den andra kom svenskarna och finnarna hade inte mycket att sätta emot när jag oupphörligt plockade in den svenska A-kedjan med Hans och Stig Tvilling och Yngve Carlsson, vilka samtliga kom att bli världsmästare. Tvillingarna hann dessutom med att kamma hem olympiskt silver i Oslo 1952 och var sin VM-bronsplatta.

Så långt nådde nu inte alla spelarna i detta första i en hast ihopskrapade juniorlandslag. Men alla utom målvakten Torsten Gren nådde allsvensk värdighet i olika klubbar.

Så kanske jag ska nämna att lands-

TEMPO FURIOSO! Lili-Stöveln skjuter i våldsam fart ett skott mot den ryska buren och den ryska backen kastar sig dödsföräktande för att förhindra en fullträff. Nog fanns det offervilja och oräddhet i världsmästerskapen alltid...

kampens andra avdelning utspelades i Helsingfors. Då hade grabbarna fått sova och fått ordentlig mat — sån fanns på Svarta Börsen — och lekte sig till en seger med 14—2.

Det var gott gry i grabbarna. En besvärlig resa, brist på sömn och mat förmådde inte knäcka dom. Jag förstod att Tre Kronor skulle få glädje av flera av dem.

Som tack för min lilla insats fick jag — kicken!

Kommande säsong dök nämligen tvillingarna och Yngve Carlsson, som tidigare skåpat för Ulvsunda, respektive Storängen, upp i Djurgården.

Eftersom jag i många år jobbat som talangscout för Djurgården

Uffe Sterners kedja gjorde alla målen mot Finland och här åstadkommer »chefen själv» en av de fyra »nöthittarna»

fanns det ju ingen annan möjlighet än att jag utnyttjat min ställning som lagledare för juniorlandslaget för att ordna förstärkningar åt blå-ränderna.

Nu hade jag i detta fall ett samvete som var vitare än ett nytvättat lakan. Hade inget med affären att göra.

Nu fick förre landslagsmålvakten i ishockey, Will Lagheim, överta mitt jobb, vilket han gjorde på ett briljant sätt, så ingen skada var skedd.

★ ★ ★

● MEN DET VAR I ALLA FALL skrivaren av dessa rader som tändgnistan. Sedan var det bara att trampa vidare på den inslagna vägen och jag kan tala om att bland spelarna som kommit fram via denna juniorverksamhet finns namn som Tumba Johansson, Nisse Nilsson, Lasse Lundvall, Sura-Pelle Pettersson, backarna Lasse Björn och Vilgot Larsson samt målvakten Yngve Casslin.

Ja, det finns fler, men jag kommer inte ihåg alla så här på rak arm.

★ ★ ★

Ake Linderoth

Stig Emanuel:

MÅSTE ALLA HA BRÅTTOM?

Stig Emanuel Andersson, en av Sveriges färgstarkaste och roligaste ishockeyspelare genom tiderna, har varit trogen gäst på Johanneshov.

Han säger:

— Svenskarna har spelat strålande, vilket tempo, vilken effektivitet. Men måste alla ha så bråttom? Hur vore det om en eller annan gubbe stannade upp ibland och såg sig för? Alla behöver väl inte damma fram som atomdrivna fartdärar. Nu säger jag inte det för att jag spelade så på min tid. Det berodde nog mest på att jag var en dålig skridskoåkare.

Titta på Rolfe Stoltz. Han är ingen vinthund men vilken nytta han gör med sitt iskalla lugn!

Mål nr 8 mot USA var synnerligen raffinerat: Tumba spelar biljard på USA-backen Kirranes klubb och vinklar in pucken i kassen

Idrottsfolk man talar om

● **PER-OLA LINDBERG**, kapten, »pep talker» och slutman i vårt segrande EM-lag på 4 × 200 meter fritt, tränar som bekant i.n. i Los Angeles med sikte på Tokyo-olympiaden. Amerikanske instruktören Peter Daland uttryckte för en tid sen sina tvivel på, att Per-Ola verkligen skall kunna bli sprinter av internationell toppklass. Men enligt senaste meddelanden från det amerikanska simmarlaget, tycks Mr. Daland dess bättre ha huggit i sten därvidlag.

Vid tävlingar i San Franciscos 20-yardsbassäng slog Per-Ola sina tidigare personliga rekord på såväl 50 som 100 och 200 yards.

På 50 yards (= 45,7 m.) noterade han 22,2 sek., vilket rent matematiskt motsvarar 24,1 på 50 meter.

På 100 yards (= 91,4 m.), där Per-Ola ännu inte fått stryk i Amerika, klockades han för 48,9. Vilket betyder ungefär 53,8 på 100 meter!

På 200 yards (= 182,8 m.) noterade han 1:48,4. En fantastiskt bra tid, som gör 1:59,7 på 200 meter!

Nu kan dessa tider givetvis icke godkännas som rekord, då de nåddes i kort bassäng. Per-Ola gjorde alltså 7 vändningar då han sam sina 200 yards, men tiden bevisar, att hans specialvolt ert kaklet nu är effektivare än någonsin.

Som jämförelse kan nämnas, att Per-Olas eget svenska 100-metersrekord på 25-metersbana är 54,5, under det hans klubbkamrat Lars-Erik Bengtsson är snabbast på 200 meter på 2:03,3.

☆☆☆

● **HASSE ROSENDAHL**, Per-Olas träningskompis i Los Angeles, kör nu med tre träningspass per dag, och den medicinen har redan börjat ge resultat. För en tid sedan sam han 1650 yards (= 1508,1 meter) men blev då icke bättre än 3:e man. Finn-amerikanen Roy Saari segrade på 17:34, följd av japanen Yamanaka på 17:45. Hasse var trea på 17:54.

Ett par veckor senare pressade svensken sin tid högst avsevärt och blev nu andre man på 17:39,7. Saari vann på 17:25,5, men Yamanaka vek sig i spurt och stänkte in som 3:a på 17:41,7. Av intresse är att konstatera att världsrekordhållaren och australiern Jon Konrads bara blev 5:a på 17:55,4.

Detta var alltså ett oväntat topplopp av Hasse. Några dagar senare levererade han en direkt knallsensation genom att slå både Saari och dennes amerikanska rekord på 500 yards (= 457 meter), där svensken segrade på 4:58,3, under det Saari hade 4:59,3.

Den nya rekordtiden betyder, att Hasse passerade 400 meter på mellantiden 4:17. Vad detta vill säga, förstås lätt, då man erinrar sig, att hans svens-

ska rekord vid EM i Leipzig löd på 4:25,8.

4:17 är en absolut världstid, även om den som nu presterats i 25-yardsbassäng. 200 yards har Rosendahl summit på 1:52,7, vilket gör ungefär 2:03,9 på 200 meter — och så snabb har han aldrig tidigare varit!

☆☆☆

● **MAJJOR WELANDER** svarar för goda nyheter även från det svenska najadslaget. Den unga damen ifråga är tills vidare bara 12 vårar gammal men har redan uppnått tider, som kommit simexpertisen att häpna. På 400 meter

Majvor Welander — blir hon vår nästa stor-simmerska?

fritt har hon noterat 5:03 och på 800 meter sam hon dött lopp med Ann-Charlotte Lilja, Najaden, Göteborg, på 10:19,4 vid SM.

Majvor är tränaren Sten Hellqvists senaste stora fynd och tippas bli ett världsnamn kanske redan nästa år i Tokyo.

Elisabeth Ljunggren blev svensk mästarinna på distansen med 10:03,3 och går mot sin bästa säsong.

Fjölårets unga svenska stjärnajakad, Ann-Christine Hagberg, som tidigare inte orkade nämnvärt längre än 100 meter, har överraskat med nytt svenskt rekord på 200 meter, som hon vid Stockholms DM vann på 2:19,8. Hon slog därvid sitt tidigare rekord med 10 sek. och Elisabeth Ljunggren med 3,4 sek. Lilla Majvor Welander var 6:e man på 2:25,7, bara en handsbredd efter rekordsimmerskan på 1500 m. Margareta Rylander.

☆☆☆

● **BERTIL SÄLLFORS**, som suttit i Svenska Simförbundets styrelse i 25 år och därvid hanterat ordförandeklubban i 13 (salig simmarfader Erik Bergwall var med i 28 år, därav 23 som ordförande) vill nu avgå från sin förtroende-

post. Han efterträdes troligen av riksdagsman Lasse Schött från Kalmar.

Svensk simsport har gått i hög grad framåt under Bertil Sällfors »regeringstid». Efter en lång downperiod från Arne Borgs diskning 1928 gjorde svenska simmare en bemärkt insats vid EM i Monaco 1947 samt fem år senare vid olympiaden i Helsingfors. Fjölårets lovande svenska insatser vid EM i Leipzig tyder på kraftig frammarsch bland såväl tritoner som najader.

Om vi kunnat ställa opp med vårt nuvarande simmargarde i Helsingfors 1952, skulle Sverige ha dominerat den simolympiaden. Men utvecklingen har gått raskt framåt i simbassängerna världen runt, och de tre stora är fortfarande Amerika, Australien och Japan.

Till Tokyo sänder Sverige ungefär ett halvtjog »badare», koncentrerade på lagkapperna 4 × 200 för pojkar och 4 × 100 för flickor.

☆☆☆

● **LENNART RING**, 31-årig SJ-ingenjör, har dokumenterat sig som årets handbollsfantom under sitt målvaktsspel dels i Hellas, dels i svenska landslaget.

Lennart Ring excellerade i en hel rad s.k. vidunderräddningar, när Sverige spelade 14—14 mot världsmästarna Rumänien i Göteborg. Bl.a. klarade han 4 straffkast och det bereknades även av rumänerna som något av det svettigaste de upplevt.

— Hur bär karlen sig egentligen åt, undrade ett par millioner TV-tittare, som också fick uppleva matchen.

— Jag tycker straffkast är bland det roligaste som finns, säger Lennart själv. Jag har begåvats med något slags 6:e sinne, så jag låter aldrig lura mig av straffläggarens fintning. Jag går aldrig på lädret, förrän killen slagit till, fast då gäller det förstås att vara snabb i vändningarna.

Det anmärktes på, att Ring bar sitt klubbmärke på landslagströjan i stället för den svenska flaggan.

— Hade jag inte fått ha det märket, så hade vi aldrig klarat rumänerna, säger Ring själv. Jag råkar nämligen vara väldigt vidskeplig och tror absolut, att det här märket har tur med sig.

Men det sägs också, att Lennart Ring är listigare än alla andra handbollsdjur på jorden.

Vid straffkast brukar han ta hand om bollen, kliva fram till straffläggaren och överlämna stridsäppet med sitt bästa charmörleende.

— Lycka till, säger han.

Det knäcker dom flesta!

☆☆☆

● **SIGGE BERGMAN**, som signerat den nya storhetstiden i svensk skidsport, kommer att få ett av sitt livs mest delikata uppdrag i juni. Då skall nämligen de olympiska övergudarna samlas i Lausanne, och Sigge reser dit för att

Au Björn Leroy

söka tala förstånd med amatörpåven Avery Brundage.

Svenske Sigge skall representera hela Internationella skidförbundet, och närmast gäller det förstas skidlöparnas amatörproblem. Brundage har skickat ut en rundskrivelse till alla nationer med vintersport, där det framhålles, att aktiva olympier inte får ta emot priser för mer än 250 kronors värde, ifall de skall få ställa upp på vinterolympiaden i Innsbruck.

Det betyder, att både svensk, norsk och finsk skidelit inte får vara med där. Ty de TV-apparater, motorsågar etc. som våra hejare i de vita spåren numera uppmuntras med, är värda betydligt mer än 250 bagare.

Akare som Assar Rönnlund och Sixten Jernberg får snart ha kulram för att kunna räkna sina många motorsågar och TV-apparater.

Skulle Brundages yrkande gå igenom, blir det bara turister och »blåbär» som får ställa upp i de olympiska skidloppen. Inte heller ryssar och italienare kan klara Brundages OS-krav.

— Vi måste få Mr. Brundage att inse, att det inte går att styra idrotten av idag med de olympiska stenalldersreglerna, säger Sigge.

☆☆☆

● SVEN DAVIDSON, en av Sveriges tre största tennisspelare genom tiderna och den ende som fick en allvar-

ligt menad offert från proffscirkusen, har valts till ordförande i AIK:s fotbollssektion, som blivit ordentligt omöblerad inför den nya allsvenska starten.

— Jag tror säkert, att det ska gå bra med AIK:s nya giv, säger Sven själv. Bruno Nyberg fortsätter som lagledare och Moggli Gustavsson som tränare. Bägge har i hög grad spelarnas förtroende.

För att inte de guldkantade skall komma totalt oförberedda till den allsvenska starten, har Davidson tack vare sina utmärkta förbindelser ordnat två nästan sensationellt svåra träningsmatcher åt sina pojkar i Italien.

— Först skall vi möta Inter i Milano, och ett par dar senare Juventus.

De lagen ligger ju fn. etta och tvåa i italienska ligan och är självfallet tränade till tänderna.

— Blir det inte bra hårt för dina pojkar, som ju knappast kunnat röra en boll i fimbultvintern härhemma?

— Jovisst blir det hårt. Men det skall krökas i tid, det som krökit skall bli, sa smeden. Om vi får stryk av Italiens just nu två bästa lag spelar mindre roll, huvudsaken att pojkarna är matchtrimmade, när det drar ihop sig till allsvensk start.

☆☆☆

● BOSSE LARSSON från Enighet i Malmö, årets sensationelle juniormäs-

tare i tungviktsboxning, har det varit fasligt tyst om på senare tiden. Många tippade, att 18-åriga Bosse skulle bli svensk mästare också och alltså kunna räkna sig till det fåtal legendariska tungviktare, som vunnit både junior-SM och stora SM.

Bosse ställde emellertid inte upp på SM och har inte heller låtit tala om sig på över en månad. Vad har egentligen hänt pojken?

— Jo, berättas det i Malmö, han slogs groggy för några veckor sen av den långt mer erfarne dansken Jespersen. Domaren ansåg det klokast att bryta.

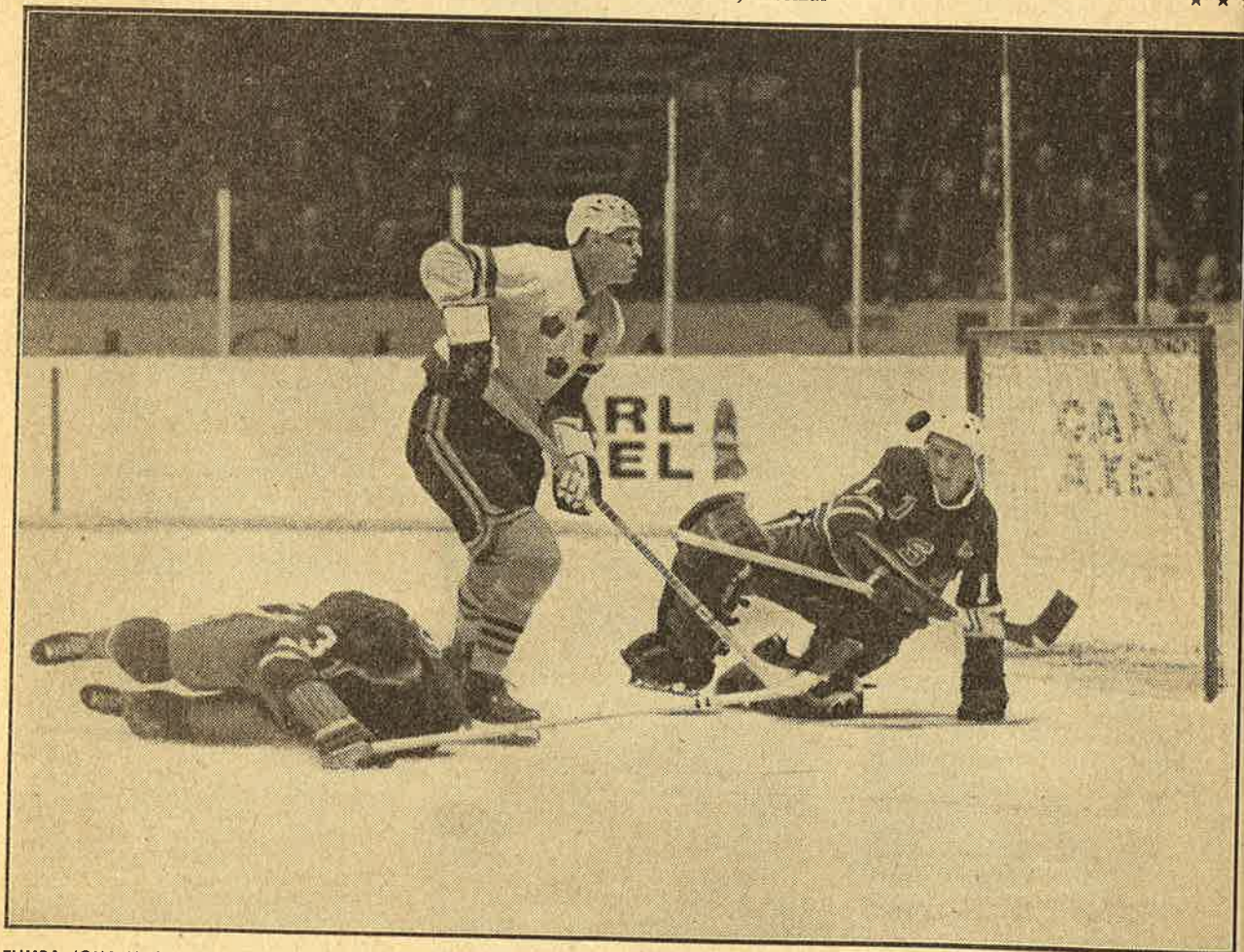
Enligt Svenska Boxningsförbundets bestämmelser måste Bo sedan vila en månad, vilket han också gjorde.

Sedan var det meningen, att den unge knockoutmannen skulle ställa upp på Enighets tävlingar, och efter en väldig klappjakt efter lämplig motståndare fick man tag i dansken Asger Johansen. Denne kom också till Malmö och in-kasserade reseersättning och diverse utgifter f.ö. — men behövde aldrig ge någon match.

Bo Larsson hade nämligen fått ett så svårt sår i ett finger, att det måste syas med sju stygn. Doktorn utfärdade självfallet matchförbud.

Nu får unge Bosse växa till sig över sommaren — och lika bra är kanske det

☆☆☆

TUMBA JOHANSSON är utan tvekan en galjonsfigur för svenska landslaget i ishockey. Han har auktoritet och pondus, och hans rykte utanför gränserna är så grundmurat, att man alltid ägnar honom speciell uppvaktning. Med påföljd, att trycket på de andra kan lättas lite. Här gör Tumba ett av sina mål på USA

Resultatet av dagens övningar blev en "pangseger" för Tre kronor med 17—2 (6—0, 4—1, 7—1).

Man skulle kunna tala om betalt för gammal ost — om det nu inte varit så, att dessa amerikanska puck-juniorer på intet sätt var kvalificerade för en VM-drabbning mot våra garvade veteraner i Tre Kronor. Jag tror inte ens att de här yankee-pysarna skulle klarat av ett svenskt klubb-lag av någorlunda klass (som exempelvis Brynäs eller Västra Frölunda).

● Dubbel-Nisse i mål & åkhumör

Men Dubbel-Nisse blommade upp som i ungdomens vår och saftade in ledningsmålet efter 86 sekunder, och det var en lysande upptakt för de våra. Nisse kom i slag, dokumenterade sig som rinkens finaste åkare och bättrade på med två "pytsar", till, så sagolikt granna att till och med yankees måste applådera!

Så gjorde Tumba-kedjan en grann come-back efter diverse provningar mot ryssar och finnar. Johan själv klämde in sitt första VM-mål bara 19 sekunder efter tekningen till 2:a perioden och blev så uppmuntrad av detta soliga faktum, att han öste på i fortsättningen i gammal god stil och bättrade på sitt målkonto med ytterligare två fullträffar. Ännu märkligare! Johan lade fram tre s. k. "brudgumspassningar" till Garvis Öhrlund, som den iskallt lugne västeråsaren inte kunde undgå att klippa in — och se därmed var Johans kedja dagens framgångsrikaste!

● Negativa sensationer mot Väst-Tyskland

Johanneshov onsdagen den 13 mars.

Den kan vara ganska riskabelt med överoptimistiska spådomar om VM-seger, och i dag var såväl hrr spåmän som Tre Kronor stadigt nere på jorden igen.

Den väntade promenadsegern över Väst-Tyskland blev nämligen ett nervprov av grov kaliber — och det går faktiskt inte nu längre att ösa enbart rosor över våra världsmästare.

Väst-Tyskland hade tidigare inte gjort nämnvärt väsen av sig: 4—4 mot Finland (vilket förvånade, då finnarna var favoriter) men hade tillfogats ordentliga nederlag mot Kanada med 6—0, av Tjeckoslovakien med 10—1 och av Sovjet med 15—3.

Ingen räknade väl med någon direkt ny mål-orgie av de våra, men

så där en 10 à 12 mål mot 0 föreföll plausibelt.

Det hela började också exakt lika svenskt som dagen före med påpassligt mål av Dubbel-Nisse efter 84 röda sekunder. Men se'n blev det minsann stopp och belägg för fortsatta blågula framgångar en god stund framåt.

Västtyskarna visade sig ha samma genomtråkiga men effektiva idé om

VARFÖR DENNA GLÄDJE?
kan man fråga Uffe Sterner, och då ber vi
den ärade läsaren vända på bladet...

försvarsspel som finnar och öst-tyskar. De klungade dödsföraktande ihop sig framför den egna kassen och byggde upp en alldeles privat "Berlinmur" — och därifrån studsade alla svenska skott ut igen. Och för 3:e gången råkade våra svenska fältartillerister ut för en fantastisk puckfångare, som emellanåt föreföll vara åt det övernaturliga hållet till. 25-årige Hobelsberger, i vardagslag köpman, lyckades stå ivägen för alla svenska projektiler, så att situationen ett tag verkade närmast hopplös. Trots att alla man i Tre Kronor-läget låg högt uppe och trummade på och sköt immer badd.

Med den svenska planhalvan kemiskt fri från utespelare, var det se'n inte så märkvärdigt, att tyske

centern Rohde slank förbi Nicke Johansson (som ovanligt nog slarvade lite) och vispade iväg en tafatt puck mot Kjell Svensson. Märkligare var, att Kjell puckfångare släppte in detta ej alltför märkvärdiga skott — men även solen har sina fläckar. Sågs det.

Nicke satte sitt nyvunna backrenommé ytterligare på spel genom att i 18:e minuten älskvärt servera gummit till B-centern med det musikaliska namnet Schubert — och denne i sin tur skickade fram den 21-årige muraren Manfred Gmeiner, som ökade på till tyskt 2—1 — och inte heller nu inspirerades Kjell Puckmotare till något direkt överdåd.

Nu är det helt förklarligt, att en målvakt som inte hålls varm lätt stelnar till. Och lille Kjell hade det nog inte så särskilt trivsamt i sin kyliga ensamhet.

● Tre Kronor ett varannandagslag

— Tre Kronor måste vara ett typiskt varannandagslag. För det här var min själ inga världsmästaretag, försäkrade en schweizisk kollega i stolen bredvid mig.

Det var ju bara att hålla med, förstås. Men i pausen måtte grabbarna ha fått både bassning och faderliga råd av firman Strömberg & Bergström, ty dom kom ut på isen tydligen sammanbitna. De startade lyckosamt, i det Lill-Stöveln redan efter en minut utjämnade till 2—2. Sedan bättrade Hasse Mild och Tumba på till 4—2 — varpå folk kunde börja andas igen.

Tumbas mål var extra kallblodigt då han i den kompakta röran framför tyska kassen behärskat lyfte in pucken över den på isen kravlande självmordskandidaten Hobelsberger.

Först i 3:e perioden kom Tre Kronor in i USA-tagen — men då kanske tyskarna började på att vissa lite.

● Fenomenspel av Uffe & Stöveln

Uffe Sterner har egentligen inte varit så särskilt lyckad tidigare eller i varje fall inte alls kommit upp till sitt fina renommé från SM-serien.

Men nu äntligen fick vi se den "riktige Uffe", pojken som tänker resa till Kanada och försöka sig som proffs. Han fick något av en Lidnersk knäpp, då Lars Eric Lundvall utvisades efter 8 minuter. Uffe och Lill-Stöveln skickades in på isen och började en lustiger dans.

Stöveln snappade upp pucken men gjorde inte som kanadickerna brukar: att cirkla runt för att de 2 utvisningsminuterna skulle förrinna. Karl Göran satte desperat kurs rakt igenom de tyska linjerna med Uffe i jämbredd. Det eleganta samspel dessa bägge snidare nu etablerade var matchens egentliga behållning från svensk synpunkt och avslutades med ett veritabelt kanonskott av Uffe — bara sekunden innan sirenen ljud för första 10-minutersperioden.

Vi kan inte direkt klaga på slut-siffrorna 10—2 till Sverige men som helhet blev matchen ett ganska sällsamt mellanspel utan större värde.

Den gigantiska triumfen

Johanneshov fredagen 15 mars.

— Visst ska vi vinna den här VM-turneringen! Det gör förresten detsamma, om vi inte skulle vinna VM, bara Sverige får mycket stryk. Det är därför dom har sänt oss hit för att vi ska ta ordentlig revansch för i fjol.

Så läde den länge, skevbente backen och brandsoldaten Don Fletcher, kanadickernas mest ökände ruffgubbe, ut texten för en blågöd svensk intervjuare.

☆☆☆

● UTSÅLT HUS i Isstadion självfallet, 15.626 betalande trängde sig igenom vändkorsen — och kungen slog sig ned bredvid Helge Berglund.

Slokörade var biljettgulascherna utanför, som stod och viftade med sina "plåtar" utan att finna några kunder — folk satt nämligen hemma vid TV-apparaterna, sedan det meddelats, att det var lapp på luckan redan på söndagen.

Spelet kunde börja!

Jag hade ungefär samma olycksbådande föränningar som inför matchen Ingemar Johansson—Floyd Patterson 1960. Ishockeyjätten Kanada skulle ge betalt för gammal ost...

Man kom att tänka på olycksmatchen i Stadion 1954, då våra världsmästare från Zürich 1953 tvålades till av ett ganska medelmåttigt kanadickgäng med 8—0! Det gick bara inte för grabbarna att spela den kvällen.

Men se'n fick kanadickerna stryk av Sovjet med 7—2 i finalen — under det Tre Kronor spelade 1—1 mot ryssarna och egentligen hade en vinnande puck inne. Så konstig kan ishockeymatematiken vara.

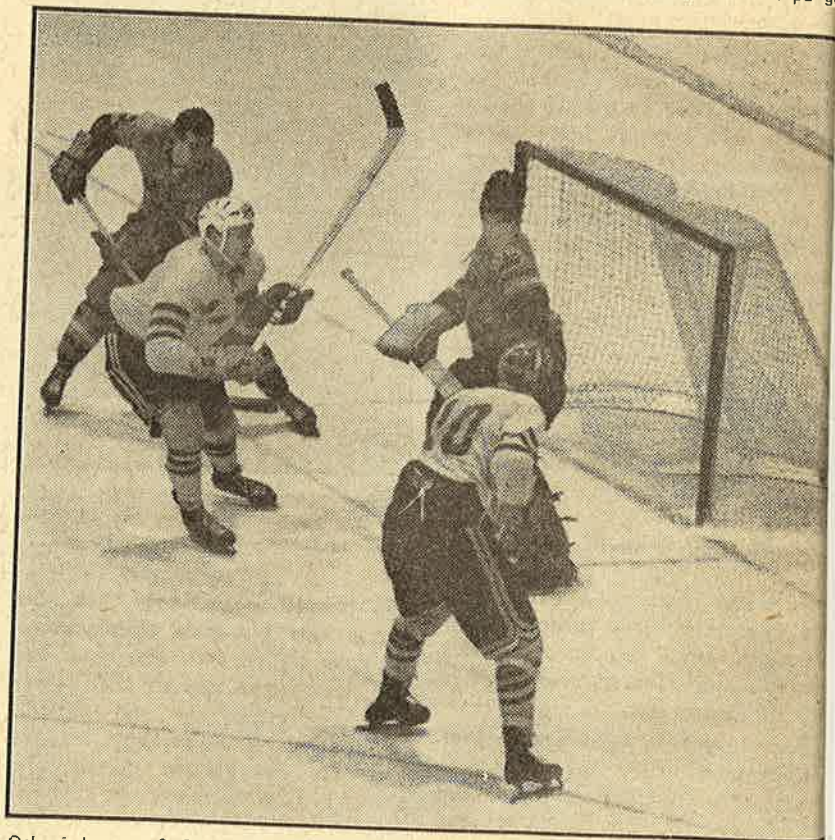
☆☆☆

● NÄ, REDAN EFTER ett par minuters spel såg vi, att det aldrig kunde bli tal om några 8—0 i baken för de våra den här gången. Tre Kronor startade i friskt tempo, åkte skridskor bättre än de på ett par undantag när tämligen tröga rökätarna, och trummade på skott på skott mot kanadakassen. Men där uppehöll sig mister Seth Martin — och det var sannerligen den svettigaste vi sett hantera stora brödspaden på den här sidan Atlanten.

Tre Kronor levererade något av ett drömspel, men fenomenet Martin klarade allt. Dessutom täckte räskinnen Harry Smith och Don Fletcher rutinerat framför mål, bra

Uffe Sterner har rappt gjort 1—0 på Kanada och slänger nävarna i luften, Sensation på g

Och så kommer 2—1 mot Kanada. Utomordentlige målvakten Seth Martin är helt överspelad

understödda av forwardsässen McLeod, Forhan och Peacosh.

Men det var Sverige, som hade spelet, och även om de snabba centrarna Jones och Tambellini satte Kjell Svensson på generalprov, så var det egentligen ingen fara på taket för de våras vidkommande.

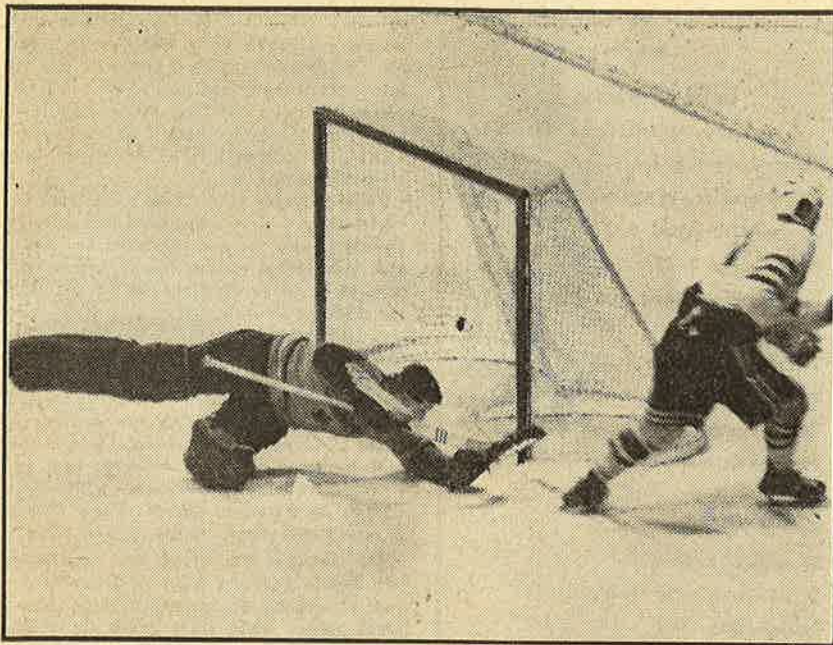
Med en "normal" goalkeeper i kanadaburen hade Sverige tagit ledningen med 3 å 4 mål. Men detta enligt uppgift axelskadade vidunder klarade allt.

Ända tills 18:e minuten. Då fick Uffe

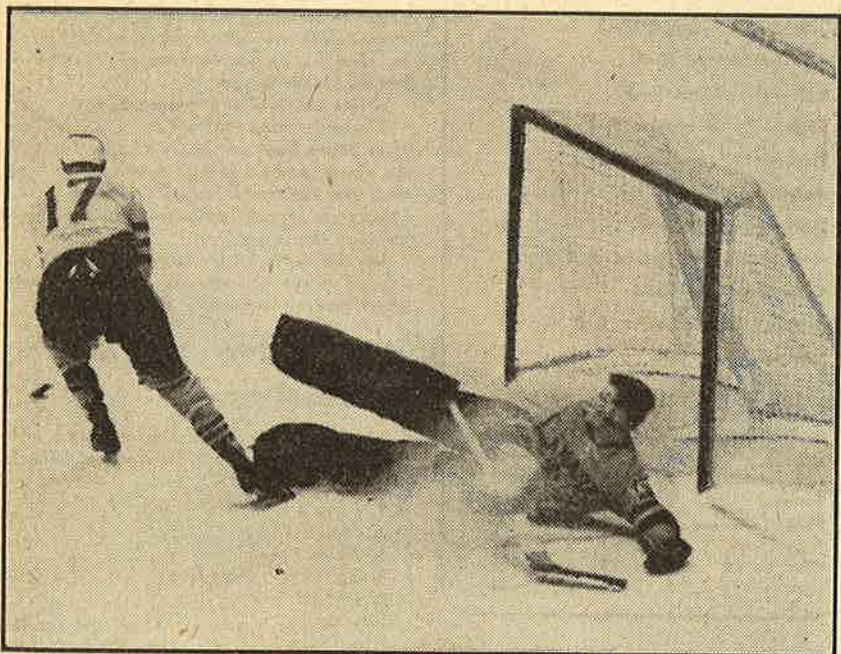
Sterner en kalasstiekare från Hasse Mild — och nu hjälpte inte Martins patentkonst längre.

I 18:e minuten nästa period, som var liknande för svenskt vidkommande som den första varit bra, utjämnade Kanada till 1—1 genom styltgångaren Don Fletcher. Som påpasslig ställde sig vid svenska målet, då Bert Olsson Nordlander blivit (felaktigt) utvisad, och rakade in trissan.

18:e minuten blev avgörande även i slutronden ty då klämde Uffe Sterner in 3—1

Och här är anledningen till glädjeyran på sidan 47. Uffe gör elegant sitt tredje mål på Kanada

Pricken över i åstadkommer Tumba Johansson, när han efter en oeffterhärmlig uppåkning lurar bort Kanada-målvakten och fastställer 4-1

för Sverige, och se det var halmsträet, som knäckte kamelens rygg.

Då hade, förstås, Uffe redan i 14:e minuten vispat in 2-1 efter elegant biljardpassning från Hasse Mild.

4-1 lyste från matchuret, då bara 46 sekunder återstod — och då var det Johan som briljerade med en av sina världsberömda solåkningar.

Hela kanadicklaget låg för högt uppe. Johan snappade kvickt åt sig pucken och stack iväg i sin ojämförligt granna racerstil. Johan hade god tid att också finta bort Seth Martin, som kastade sig åt fel håll.

☆☆☆

● JAG HAR INTE SAGT NÄNTING om den ofantliga jubelstorm, som kom vårt

ispalats att efter de våras mål så när spricka i fogarna. Tänka sig, lagets Benjamin, Uffe Sterner, nyss 22 år fyllda, som egentligen tidigare gjort fasligt lite väsen av sig, hade snittat in ett hat trick på självaste Kanada! Tre Kronor hade vunnit sin största och mest lysande VM-seger genom tiderna.

Både Uffe och Tumba tassade upp i strumpsockorna till Hans Majestät och fick var sin ordentlig kram — förmodligen de första hockeypojkar som fått kunglig kram.

Så spelades Du gamla Du fria — och länge skräckfiguren Don Fletcher grät av grämlse. Tårarna trillade som färlortar — nu var det inte mycket kvar varken av skräckfiguren eller karn's världsomskrivna tuffhet.

☆☆☆

● DEN SVENSKA SLUTSPURTEN klämdes i när 6 minuter återstod av matchen. Då började nämligen kanadickerna gå på knäna, konditionen var alldeles på upphällning, det brast i precision, och de hade allt svårare att hänga med de yngre och friskare svenskarna.

Det var en högst egendomlig match av Tre Kronor. Vår nya s.k. biffkedja, Hasse Mild, Uffe Sterner och Lill-Stöveln Öberg, var hela tiden rasande farlig. Mest glänste Lill-Stöveln, som gott kunde ta McLeod och Peacosh i näven, när det gällde snabbhet, blick för spelet och eleganta dragningar med klubban.

Jag hade redan satt upp Stöveln i mitt protokoll som bäste svenske forward, när unge Uffe plötsligt flammade upp, och med ens blev den store matchhjälten med sina två avslutande mål.

Hedersomnämmande också åt Tjalle Mild, som försåg Uffe med samtliga tre målgivande passningar och hela tiden rev och slet med en hart när otrolig energi.

Där har svensk ishockey sin nya ungdomskedja, och den blir av allt att döma vårt förnämsta vapen vid vinterolympiaden i Innsbruck nästa år.

☆☆☆

● DÄREMOT gjorde inte gamla ungdomskedjan nämnvärt väsen av sig. Nisse Nilsson var blek till oigenkännlighet, och Lars Eric Lundvall hade en mulen dag. Man undrade, om det var skräcken för rökåtarna, som satt kvar sedan 1961, då våra bägge forwards-äss invalidiserades av just Don Fletcher & Co.

Förklaringen kom först senare. Dubbel-Nisse fick axeln skadad, då han tacklades av backen Ferguson men spelade tappert vidare. Lars Eric hade en off day, så det var bara Sura-Pelle, som var sig någorlunda lik med snabba, fina raider.

Tumba-kedjan var inte heller mycket att hurra för. Garvis Määttä och Garvis Öhrlund höll sig dock föredömligt nere vid back-checking, men Tumba har inte alls nått sin gamla praktform och fick egentligen ingenting uträttat bortsett från 4:e målet, som var en prima fullträff i gammal god stil.

I svenska försvaret höjde sig Kjell Svensson med ytterligare ära och långsamme Rolle Stoltz visade sig kvickare i hjärna och klubb-föring än någon kanadick. Varjämte unge Nicke Johansson skar nya lagrar med sin snabbhet och sina fina uppspel.

Ingen klagade heller på Bert-Ola Nordlander och Gert Blomé, som dock inte kom upp i toppvarv.

☆☆☆

● DETTA VAR Sveriges 3:e och största kämpamatch mot Kanada. I Squaw Valley 1960 ledde Tre Kronor med 4-1 i första perioden och med 5-4 i den 3:e men förlorade slutligen med 6-5. Matchen hörde till olympiadens pangnummer.

I Colorado Springs i fjol ledde de blågula med 4-0 efter första perioden, varpå kanadickerna skyfflade in två mål och fick ett till skänks (pucken var aldrig inne) — slut-siffrorna 5-3 fastställdes av Dubbel-Nisse sedan Galt Terriers skickat ut sin målvakt för att attackera med 6 utespelare.

☆☆☆

Om den historiska segern i Johanneshov är vidare att säga

att Uffe Sterner hoppas på proffsanbud från Kanada eller Amerika men nog inte bör sälja sig för en vattvälling, en eventuell

Stöveln snappade upp pucken men gjorde inte som kanadickerna brukar: att cirkla runt för att de 2 utvisningsminuterna skulle förrinna. Karl Göran satte desperat kurs rakt igenom de tyska linjerna med Uffe i jämnbredd. Det eleganta samspel dessa bägge snidare nu etablerade var matchens egentliga behållning från svensk synpunkt och avslutades med ett veritabelt kanonskott av Uffe — bara sekunden innan sirenen ljud för första 10-minutersperioden.

Vi kan inte direkt klaga på slutsiffrorna 10—2 till Sverige men som helhet blev matchen ett ganska sällsamt mellanspel utan större värde.

Den gigantiska triumfen

Johanneshov fredagen 15 mars.

— Visst ska vi vinna den här VM-turneringen! Det gör förresten detsamma, om vi inte skulle vinna VM, bara Sverige får mycket stryk. Det är därför dom har sänt oss hit för att vi ska ta ordentlig revansch för i fjol.

Så låde den länge, skevbente backen och brandsoldaten Don Fletcher, kanadickernas mest ökände ruffgubbe, ut texten för en blagad svensk intervjuare.

☆☆☆

● UTSÅLT HUS i Isstadion självfallet, 15.626 betalande trängde sig igenom vändkorsen — och kungen slog sig ned bredvid Helge Berglund.

Slokörade var biljettgulascherna utanför, som stod och viftade med sina "plåtar" utan att finna några kunder — folk satt nämligen hemma vid TV-apparaterna, sedan det meddelats, att det var lapp på luckan redan på söndagen.

Spelet kunde börja!

Jag hade ungefär samma olycksbådande förningar som inför matchen Ingemar Johansson—Floyd Patterson 1960. Ishockeyjätten Kanada skulle ge betalt för gammal ost...

Man kom att tänka på olycksmatchen i Stadion 1954, då våra världsmästare från Zürich 1953 tvålades till av ett ganska medelmåttigt kanadickgäng med 8—0! Det gick bara inte för grabbarna att spela den kvällen.

Men se'n fick kanadickerna stryk av Sovjet med 7—2 i finalen — under det Tre Kronor spelade 1—1 mot ryssarna och egentligen hade en vinnande puck inne. Så konstig kan ishockeymatematiken vara.

☆☆☆

● NÅ, REDAN EFTER ett par minuters spel såg vi, att det aldrig kunde bli tal om några 8—0 i baken för de våra den här gången. Tre Kronor startade i friskt tempo, akte skridskor bättre än de på ett par undantag när tämligen tröga rökåtarna, och trummade på skott på skott mot kanadakassen. Men där uppehöll sig mister Seth Martin — och det var sannerligen den svettigaste vi sett hantera stora brödspaden på den här sidan Atlanten.

Tre Kronor levererade något av ett drömspel, men fenomenet Martin klarade allt. Dessutom täckte råskinnen Harry Smith och Don Fletcher rutinerat framför mål, bra

Uffe Sterner har rappt gjort 1—0 på Kanada och slänger nävarna i luften. Sensation på gården.

Och så kommer 2—1 mot Kanada. Utomordentlige målvakien Seth Martin är helt överspelad.

understödda av forwardsässen McLeod, Forhan och Peacosh.

Men det var Sverige, som hade spelet, och även om de snabba centrarna Jones och Tambellini satte Kjell Svensson på generalprov, så var det egentligen ingen fara på taket för de våras vidkommande.

Med en "normal" goalkeeper i kanadabuten hade Sverige tagit ledningen med 3 å 4 mål. Men derta enligt uppgift axelskadade vidunder klarade allt.

Ända tills 18:e minuten. Då fick Uffe

Sterner en kalasstickare från Hasse Mild — och nu hjälpte inte Martins patentkonst längre.

I 18:e minuten nästa period, som var liknande för svenskt vidkommande som den första, varit bra, utjämnade Kanada till 1—1 genom styktgångaren Don Fletcher. Som påpassligt ställde sig vid svenska målet, då Bert Olsson Nordlander blivit (felaktigt) utvisad, och rakade in trissan.

18:e minuten blev avgörande även i slutronden ty då klämde Uffe Sterner in 3—1.